

ROGER ZELAZNY

AMBER

Semnul Haosului

VIII

Semnul Haosului

Roger Zelazny

Sign of Chaos

Copyright © 1987 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție
în limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro

www.tritonic.ro/blog

Colecția: fantasy

Coordonator: MUGUR CORNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Semnul Haosului (Amber 8) / Roger Zelazny ; trad.:

Eugen Cristea - București : Tritonic, 2008

ISBN 978-973-733-244-8

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Ilustrația copertei: © Baar Media

Redactor: MIRELA NECULCEA

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 401 / iulie 2008

Bun de tipar: iulie 2008

Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

www.tritonic.ro, www.tritonic.ro/blog

Librăria virtuală a Grupului Editorial Tritonic

Reduceri de minimum **20%** la orice carte comandată

Pentru informații, vă rugăm să ne contactați la

tel/fax: **021/242.73.77 • 0728.877.440**

sau la adresa de email: **editura@tritonic.ro**.

Tritonic Grup Editorial:

Str. Coacăzelor nr 5, Sector 2, cod 022651,

București, Căsuța poștală 3 - 12

ROGER ZELAZNY

SEMNUL HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, până la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecând adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria *Amber* cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

Mă simțeam vag stânjenit, deși nu puteam spune de ce. Nu părea chiar atât de neobișnuit să bei cu un Iepure Alb, cu un tip scund care semăna cu Bertrand Russell*, cu o Pisică ce rânjea și cu vechiul meu prieten Luke Raynard, care cânta balade irlandeze în timp ce un peisaj ciudat se schimba dintr-o pictură murală în realitate evidentă, în spatele său. Ei bine, eram impresionat de imensa Omidă albastră fumând narghilea, cățărata pe ciuperca gigantică, deoarece știu cât de greu e să îți aprinși o pipă cu apă. Și totuși, nu asta era. Era scena unei petreceri, și Luke era recunoscut pentru invitații ciudați pe care-i aducea. Atunci de ce să mă fi simțit stânjenit?

Berea era bună și exista chiar și un bufet suedez. Demonii care o torturau pe femeia roșcată legată de țărui fusese atît de strălucitori încât erau dureros de privit. Dispăruți acum, dar toată scena fusese frumoasă. Totul era frumos. Când Luke cântase despre Golful Galway, fusese atît de scânteietor și drăguț încât mi-aș fi dorit să mă scufund și să mă pierd acolo. Trist, în același timp.

Ceva legat de sentiment... Da. Ciudat gând. Când Luke cântă un cântec trist simt melancolia. Când e unul vesel, mă simt extraordinar de fericit. Parcă în aer plutea o cantitate neobișnuită de empatie. Nu conta, bănuiesc. Spectacolul luminilor era splendid...

* Bertrand Russell (1872-1970) — filosof, logician englez, figură de bază a mișcării analitice în filosofia Anglo-americană. Laureat al Premiului Nobel în 1950. (n. t.)

Mi-am sorbit băutura și l-am urmărit pe Humpty clătinându-se în capătul barului. Pentru o clipă am încercat să-mi amintesc când sosisem în acest loc, dar scânteia nu se declanșă. O să-mi amintesc, în cele din urmă. Frumoasă petrecere...

Am privit și am ascultat și am gustat și am simțit, și totul era minunat. Tot ce-mi atrăgea atenția era fascinant. Oare voiam să-l întreb ceva pe Luke? Se pare că da, dar el era ocupat cu cântatul și, oricum, nu mă puteam gândi acum la asta.

Ce făcusem înainte de a ajunge în acest loc? Încercarea de a-mi reaminti nu părea să merite efortul. În niciun caz când totul era atât de interesant aici și acum.

Totuși, parcă era ceva important. Oare din cauza asta mă simțeam stânjenit? Din cauză că lăsasem o treabă neterminată și trebuia să revin la ea?

M-am răsucit s-o întreb pe Piscică dar aceasta se topea iar, încă părând amuzată la culme. Atunci mi-am dat seama că și eu pot face asta. Să mă topesc, vreau să zic, și să merg în altă parte. Oare așa venisem aici și tot așa trebuia să plec? Posibil. Am pus băutura pe tejghea și mi-am frecat ochii și tâmplele. Lucrurile păreau să se amestece în mintea mea.

Deodată, mi-am amintit o imagine de-a mea. Pe o imensă carte de joc. Un Atu. Da. Așa ajunseseam aici. Prin Atu...

Am simțit o mână pe umăr și m-am răsucit. Mâna era a lui Luke, care rânji spre mine în timp ce se apleca spre bar ca să-și umple din nou paharul.

— Reușită petrecere, nu? spuse.

— Mda, reușită. Cum ai găsit locul ăsta? l-am întrebat. Ridică din umeri.

— Am uitat. Cui îi pasă?

Se răsuci, o scurtă sclipire de cristale rotindu-se între noi. Omida scoase un nor de fum purpuriu. O Lună albastră își făcu apariția.

Ce nu e în ordine cu tabloul ăsta? m-am întrebat.

Am avut o bruscă senzație că însușirea mea critică dispăruse pe parcurs, pentru că nu mă puteam concentra asupra anomaliilor pe care le simțeam prezente. Șiam că eram implicat, dar nu distingeam drumul.

Eram implicat...

Eram...

Cum?

Ei bine... Totul începuse când dădusem mâna cu mine însumi. Nu. Greșit. Sună ca în Zen* și nu așa se întâmplase. Mâna pe care o strânsesem ieșise din spațiul ocupat de propria mea imagine de pe cartea de joc care dispăruse. Da, asta a fost... După un tipar.

Mi-am încheștat dinții. Muzica începu iar. Se auzi un ușor zgomot ca o zgârietură lângă mâna mea pe bar. Când m-am uitat, am văzut că halba mea fusese umplută iar. Poate că deja băusem prea mult. Poate că asta îmi împiedica judecata. M-am răsucit. Am privit în stânga, peste locul în care pictura murală devenise peisajul real. Oare asta mă făcea și pe mine parte din pictură? m-am întrebat brusc.

Nu contează. Dacă n-ar mai trebui să gândesc aici... Am început să alerg... spre stânga. Ceva despre locul ăsta îmi bântuia prin minte, și părea imposibil să mă gândesc la proces din moment ce făceam parte din el. Trebuia să plec ca să pot gândi normal, să aflu ce se petrece.

Mă aflu vizavi de bar și în zona aceea a interfeței unde stâncile pictate și arborii deveneau tridimensionali. Mi-am încordat brațele în timp ce pătrundeam. Am auzit vântul fără să-l simt.

Nimic din ceea ce se afla înaintea mea nu părea să se apropie. Mă deplasam, dar...

Luke începu să cânte iar.

M-am oprit. M-am răsucit, lent, pentru că suna ca și cum Luke s-ar fi aflat, practic, lângă mine. Se afla. Mă depărtasem doar câțiva pași de bar. Luke zâmbi și continuă să cânte.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o pe Omidă.

— Ești prins în lațul lui Luke, răspunse.

— Poți să repeți? am zis.

Scoase un inel de fum albăstrui, oftă ușor, și rosti:

* traducerea în japoneză din chineză: CHAN. Pune accentul pe experiența înțelepciunii și a fost inițiată de un prinț indian devenit călugăr pe nume Bodhidharma. (n. t.)

— Luke e prins într-un laț și tu ești pierdut în versuri.
Asta-i tot.

— Cum s-a-ntâmpat? am întrebat.

— Habar n-am, răspunse.

— Îî, cum scapă cineva din laț?

— Nici asta nu pot să-ți spun.

M-am răsucit spre Pisică, în timp ce începuse iar să-și lărgească rânjetul.

— Bănuiesc că nu știi... am început.

— L-am văzut intrând și, mai târziu, te-am văzut intrând pe tine, roști Pisica, zâmbind superior. Și chiar și pentru locul asta venirile voastre au fost cumva... neobișnuite — ducând-mă la concluzia că măcar unul din voi are de-a face cu magia.

Am încuviințat.

— Venirile și plecările tale ar trebui să se oprească un timp, am remarcat.

— E treaba mea, răspunse. Ceea ce e mai mult decât poate spune Luke.

— Ce vrei să spui?

— Că e prins într-o capcană contagioasă.

— Cum acționează? am întrebat.

Numai că pisica dispăruse și, de data asta, și rânjetul.

Capcană contagioasă? Asta părea să arate că problema era a lui Luke, și că eu fusesem cumva absorbit în ea într-un fel oarecare. Bun raționament, deși încă habar n-aveam care era problema și ce-ar fi trebuit să fac.

Am întins mâna după halbă. Dacă tot nu pot să-mi rezolv problema, măcar să mă bucur de ea. În timp ce sorbeam liniștit, am simțit cum o pereche stranie de ochi palizi, incandescenti, se holbează la ai mei. Nu-i observasem înainte, și ceea ce-i făcea să fie stranii e că se aflau într-un colț întunecat al picturii murale vizavi de mine — asta, și faptul că se deplasau, îndreptându-se lent spre stânga mea.

Era ceva fascinant, când i-am pierdut din vedere, dar încă reușeam să-i urmăresc după agitația ierburilor în timp ce treceau spre zona către care mă îndreptasem eu ceva mai devreme. Și departe, departe în dreapta mea — dincolo de Luke — am descoperit un domn subțiratic într-o vestă neagră, cu

o paletă și o pensulă în mână, care continua să extindă pictura murală. Am luat încă o înghițitură și mi-am întors atenția către evoluția a ceea ce se transformase din realitate plană în tri-dimensional. Țeava metalică a unei arme se ivea între o stâncă și un arbust; ochii palizi străluceau deasupra; o salivă albastră se scurgea din botul negru și se evaporă la contactul cu solul. Făptura era fie prea scundă fie foarte ghemuită, și nu-mi dădeam seama dacă îi studiază pe toți cei de față sau numai pe mine. M-am aplecat într-o parte și l-am prins pe Humpty de centură sau de cravată, nu știu exact, chiar în clipa în care era pe punctul de a se prăbuși într-o parte.

— Scuză-mă, am spus. Ai putea să-mi spui ce fel de creatură e asta?

Am arătat într-acolo în timp ce-și făcea apariția — multe picioare, coadă lungă, solzi negri, unduindu-se, și foarte iute. Ghearele erau roșii, și își înalță coada când porni spre noi.

Privirea încetoșată a lui Humpty se îndreaptă spre mine, trecu mai departe.

— Nu mă aflu aici, domnule, începu, ca să remediez ignoranța dvs. zoologică — Dumnezeu! E...

Creatura stăbătu fulgerător distanța, apropiindu-se rapid. Oare curând va ajunge într-un punct în care fuga sa va deveni o acțiune mecanică — sau efectul se manifesta numai asupra mea pentru că încercam să fug din acest loc?

Segmentele trupului ei alunecau dintr-o parte în alta, suierând ca o oală sub presiune neetansă, și aburii balelor îi marcau traseul pe ficțiunea picturii. În loc să se reducă, viteza parcă se mărea.

Mâna mea stângă se repezi înainte din proprie inițiativă și o serie de cuvinte țâșni spontan de pe buze. Le-am pronunțat exact în clipa în care creatura traversă interfața pe care eu reușisem s-o străpung mai devreme, retrăgându-se lângă o masă goală și grupându-și membrele ca și cum s-ar fi pregătit să sară.

— Un Bandersnatch!* strigă cineva.

* Creatură fantastică menționată în poemul *Jabberwocky* al lui Lewis Carroll. Forma sau mărimea creaturii nu e precizată.

— Un cumplit Bandersnatch! rectifică Humpty.

În timp ce pronunțam cuvântul final și executam gestul ultim, imaginea Logrusului înota dinaintea viziunii mele interioare. Creatura întunecată, care tocmai își întinsese ghearele din față, le retrase brusc, se agăță cu ele de partea din stânga sus a pieptului, își roti ochii, scoase un geamăt ușor, expiră greoi, se prăbuși pe podea și se rostogoli pe spate, cu nenumăratele picioare întinse în sus în aer.

Rânjetul Pisicii se ivi deasupra creaturii. Gura i se mișcă.

— Un cumplit Bandersnatch *mort!* rosti.

Rânjetul se îndreptă spre mine, restul Pisicii urmându-l ca un fel de reflex tardiv.

— Asta a fost o vrajă pentru atac de cord, nu-i așa? întrebă.

— Presupun că da, am spus. A fost un fel de reflex. Mda, acum îmi amintesc. Aveam totuși pregătită vraja asta.

— Așa am zis și eu, remarcă Pisica. Eram sigură că e vorba de ceva magic în toată petrecerea asta.

Imaginea Logrusului care îmi apăruse în timpul vrăjii declanșase în același timp o luminiță în podul colbuit al minții mele. Vrăjitorie. Bineînțeles.

Eu — Merlin, fiu al lui Corwin — sunt un vrăjitor, dintr-o specie întâlnită adesea în zonele pe care le-am frecventat în ultimii ani. Lucas Raynard — cunoscut și drept Prințul Rinaldo din Kashfa — este și el vrăjitor, deși de un stil diferit față de al meu. Iar Pisica, care părea cumva versată în asemenea chestiuni, se prea poate să fi avut dreptate când evaluase situația noastră ca fiind conținutul unei vrăji. Un asemenea loc e unul dintre puținele medii în care sensibilitatea și antrenamentul meu nu prea mă ajută informându-mă despre natura situației dificile. Aceasta pentru că însușirile mele vor fi și ele implicate în manifestare, și subiect al forțelor acesteia, dacă ceea ce se petrece ar fi măcar ceva logic. M-a șocat asemeni unei orbiri în culori. Nu găseam nicio cale de a spune sigur ce se petrece, fără un ajutor din afară.

În timp ce meditam la toate acestea, caii și oamenii Regelui sosiră dincolo de ușile batante de la intrare. Bărbații intrară și legară frânghii pe carcasa Bandersnatch-ului. Caii traseră creatura afară. Humpty coborâse să facă o vizită la toaletă în

răstimp. La întoarcere, constată că nu reușește să-și reia poziția pe tejghea. Strigă spre oamenii Regelui să-i dea o mână de ajutor, dar aceștia erau ocupați cu târâtul Bandersnatch-ului mort printre mese și îl ignorară.

Luke se plimba tacticos, zâmbind.

— Deci ăsta a fost un Bandersnatch, remarcă. Întotdeauna m-am întrebat cum arată. Acum, dacă am putea pune mâna pe un Jabberwock care să...

— Sst! avertiză Pisica. S-ar putea să fie undeva în pictura murală și s-ar putea să tragă cu urechea. Nu-l stârniți! S-ar putea să bântuie prin pădure* și să dea de noi. Amintiți-vă fălcile care mușcă, ghearele care apucă! N-o căutați cu lumâna...

Pisica aruncă o privire rapidă către perete și pătrunse și ieși din existență de mai multe ori într-o succesiune rapidă. Ignorând asta, Luke remarcă:

— Tocmai mă gândeam la ilustrația lui Tenniel**.

Pisica se materializă la celălalt capăt al barului, dădu pe gât băutura Pălărierului și rosti:

— Aud bolboroseala, și în stânga apar ochi de foc.

Am privit spre perete și, la rândul meu, am văzut ochii incandescenti și am auzit un sunet neobișnuit.

— Ar putea fi orice, remarcă Luke.

Pisica se îndreaptă spre un rastel din dosul barului și întinse lăbuța în sus unde pe perete atârna o armă ciudată, sclipind și mișcându-se în umbră. Luă arma și o făcu să alunece de-a lungul barului; ajunse în fața lui Luke.

— Mai bine să ai Spada Vorpai*** în mână, asta-i tot ce pot să spun.

Luke izbucni în râs, dar eu priveam fascinat dispozitivul care arăta ca și cum ar fi fost făcut din aripi de fluture și lumină de Lună împăturită.

* În original: whiffing through the tulgey wood. Citat din Lewis Carroll, „Alice dincolo de oglindă”. Un fel de pădure fermecată, ciudată (n. t.)

** Tenniel, Sir John — celebrul ilustrator al seriei „Alice,”. (1820-1914) (n. t.).

*** Spada Vorpai apare în poemul nonsens „Jabberwock” al lui Lewis Carroll, simbolizând o spadă cu puteri magice. Cuvântul provine din amestecul cuvintelor „verbal” și „gospel”. (n. t.)

Atunci am auzit din nou bolboroseala.

— Nu stați acolo și vă holbați! spuse Pisica, golind paharul lui Humpty și dispărând iar.

Continuând să chicotească, Luke întinse halba pentru încă un rând. Stăteam acolo și mă gândeam la nimic. Vraja pe care o folosisem pentru a distruge Bandersnatch-ul îmi modificase gândirea într-o manieră neobișnuită. Pentru o clipă, consecința a fost că lucrurile începeau să mi se limpezească în minte. Am atribuit asta imaginii Logrusului pe care o privisem o clipă. Și astfel, l-am chemat iar.

Semnul se ridică înaintea mea, pluti în aer. L-am ținut acolo. L-am privit. Era ca și cum un vânt rece începea să-mi sufle prin minte. Mici fragmente schimbătoare de memorie erau aduse la un loc, se asamblau ele însele într-o țesătură totală, se umpleau de înțeleșuri. Bineînțeleș...

Bolboroseala deveni mai tare și am văzut umbra Jabberwock-ului strecurându-se printre copacii îndepărtați, cu ochii ca niște lumini de aterizare, cu o mulțime de margini tăioase pentru mușcat și apucat...

Și nu conta deloc. Pentru că acum îmi dădeam seama ce se petrece, cine era responsabil, cum și de ce.

M-am înclinat mult în față, astfel încât articulația degetului să atingă ușor vârful cizmei drepte.

— Luke, am rostit, avem o problemă.

Se depărtă de bar și îmi aruncă o privire.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Cei din neamul Amberului sunt capabili de eforturi cumplite. Suntem de asemeni în stare să îndurăm și lovituri destul de nasoale. Astfel că, printre noi, aceste lucruri tind să se neutralizeze într-o anumită măsură. În consecință, cineva trebuie să pună la punct aceste treburi, mai ales dacă te aștepți la ele...

Mi-am repezit pumnul cu toată forța și l-am surprins pe Luke cu o lovitură în falcă, lovitură care l-a ridicat de la pământ, l-a rotit și l-a azvârlit pe o masă care s-a sfărâmat sub greutatea lui, continuând să alunece pe toată lungimea tejghelei unde, în sfârșit, se opri grămadă la picioarele unui liniștit gentleman cu-înfățișare victoriană — care lăsase să-i

cadă pensula și pășise rapid într-o parte, când Luke venise frânând spre el. Mi-am ridicat halba cu stânga și mi-am turnat conținutul peste pumnul drept, pe care-l simțeam ca și cum aș fi izbit un munte. În acest răstimp, luminile scăzură în intensitate și se instaură un moment de liniște totală.

Atunci am trântit halba la loc pe tejghea. Întregul loc alege exact acel moment pentru a fi străbătut de un fior, ca și cum ar fi fost o zguduire a solului. Două sticle căzură de pe un raft, o lampă se balansă, bolboroseala deveni mai slabă. Am privit în stânga și am văzut că umbra sinistră a Jabberwock-ului se retrăsese cumva în pădure. Mai mult de-atâta, porțiunea pictată a peisajului se întinsese acum destul de mult în ceea ce părea a fi spațiul normal, și părea să-și continue înaintarea în direcția aceea, înghețând acel colț al universului într-o nemișcare în plan. Deveni evident, din adiere în adiere, că Jabberwock se îndepărta spre stânga, grăbindu-se spre netezime. Tweedledum, Tweedledee, Dodo și Broasca începură să-și împacheteze instrumentele.

Am pornit spre bar către silueta rășchirată a lui Luke. Omida își demonta narghileaua, și am văzut că ciuperca ei era înclinată într-un unghi ciudat. Iepurele Alb se făcu nevăzut într-o gaură din spate și l-am auzit pe Humpty blestemând în timp ce se clătina pe tejgheaua pe care tocmai izbutise să se cațere.

L-am salutat pe domnul cu paletă în timp ce mă apropiam.

— Iertați-mă că vă deranjez, am spus. Dar, credeți-mă, e cel mai bun lucru.

Am ridicat forma flască a lui Luke și l-am azvârlit pe umăr. Un teanc de cărți de joc zbură pe lângă mine. M-am retras din cale în trecerea lor rapidă.

— Dumnezeule! Asta l-a înspăimântat pe Jabberwock! remarcă bărbatul, privind peste umărul meu.

— Ce anume? am întrebat, nefiind chiar sigur că doream să aflu.

— Asta, răspunse, arătând spre bar.

Am privit și m-am clătinat și l-am înțeles perfect pe Jabberwock.

Era un Înger de Foc de aproape patru metri care tocmai își făcuse apariția — colorat-în-roșiatic, cu aripi ca niște vitralii — și, odată cu sugestiile de moarte, mă făcu să-mi reamintesc de călugărițe, cu un guler din ținte și cu gheare ca niște ghimpi ieșindu-i din blana scurtă la fiecare unghi al trupului. Una dintre acestea, de fapt, se agăță și scoase din tâtâni una dintre ușile batante în timp ce pătrunse în încăpere. Era o fiară a Haosului — rară, mortală și deosebit de inteligentă. Nu mai văzusem niciuna de ani de zile, și nu-mi doream să văd una acum; de asemeni, n-aveam nicio îndoială că eu eram motivul pentru care se afla aici. Pentru o clipă am regretat că-mi irosisem vraja cu atacul de cord pe un Bandersnatch obișnuit — până când mi-am amintit că Îngerii de Foc au trei inimi. Am aruncat o privire rapidă în timp ce mă spiona, dădu glas unui scurt vaiet de vânatoare, și înaintă.

— Mi-ar fi plăcut să fi găsit ceva timp ca să vorbesc cu tine, i-am spus artistului. Îmi place opera ta. Din nefericire...

— Înțeleg.

— La revedere.

— Noroc.

Am coborât în vizuina iepurelui și am luat-o la fugă, mult aplecat în față, pentru că era foarte joasă. Luke îmi făcea trecerea deosebit de dificilă, mai ales la cotituri. Am auzit un zgomot ca o zgârietură undeva departe în spate, cu o repetare a vaietului de vânatoare. Mă consolam totuși cu gândul că Îngerul de Foc va trebui, în cele din urmă, să lărgească porțiuni ale tunelului ca să reușească să treacă mai departe. Vestea proastă e că era capabil să facă asta. Creaturile sunt incredibil de puternice și practic indestructibile.

Am continuat să alerg până când terenul se prăbuși sub picioarele mele. Atunci am început să cad. Am întins mâna liberă ca să mă apuc de ceva, dar nu era nimic de care să mă agăț. Solul se afundase. Bun. Asta sperasem să se întâmple și se petrecuse pe jumătate. Luke scoase un geamăt ușor dar nu se agită.

Cădeam amândoi. Jos, jos, jos, cum se spune. Era un puț și, fie era foarte adânc, fie cădeam foarte lent. În jurul nostru era crepuscul, și nu puteam să disting pereții puțului. Mintea

mi se mai limpezise și știam că va continua s-o facă atâta timp cât ținem sub control o singură variabilă: Luke. Sus, deasupra în aer am auzit încă o dată vaietul de vânătoare. Fu urmat imediat de un zgomot straniu de bolboroseală. Frakir începu din nou să pulseze ușor la încheietură, de fapt nespunându-mi nimic din ceea ce nu știam deja. Așa că l-am redus iar la tăcere.

Și mai limpede. Am început să-mi amintesc... Atacul asupra Ținutului celor Patru Lumi și recuperarea mamei lui Luke, Jasra. Atacul creaturilor ciudate. Vizita mea stranie la Vinta Bayle, care nu era ceea ce părea... Cina mea pe Aleea Morții... Locuitorul, San Francisco, grotă de cristal... Din ce în ce mai limpede.

... Și din ce în ce mai tare vaietul Îngerului de Foc deasupra mea. Trebuie că izbutise să parcurgă tunelul și acum cobora. Din nefericire, avea aripi, în timp ce eu n-aveam altă soluție decât să mă prăbușesc.

Am aruncat o privire deasupra. Totuși, nu-i puteam distinge forma. Deasupra, lucrurile păreau mai întunecate decât aici jos. Speram ca asta să fie un semn că ne apropiem de ceva luminos spre capătul tunelului, întrucât nu mă puteam gândi la nicio altă cale de ieșire. Era prea întuneric ca să văd un Atu sau să disting îndeajuns din peisajul înconjurător ca să declanșez o modificare a umbrei.

Simțeam că acum plutim încet, mai degrabă decât ne prăbușeam, într-un ritm care trebuia să ne îngăduie să aterizăm întregi. Dacă s-ar fi întâmplat altcumva când ne apropiam de fund, atunci îmi veni în minte un alt mijloc posibil de a încetini mai mult căderea noastră — o adaptare a uneia dintre vrăjile pe care încă le purtam cu mine. Oricum, aceste argumente nu valorau prea mult dacă urma să fim mâncați în timp ce coboram — o posibilitate clară, doar dacă, firește, următorul nostru nu era chiar atât de înfometat, caz în care poate doar ne-ar fi dezmembrat. În consecință, s-ar putea să trebuiască să încercăm să mărim viteza ca să avem un avans față de fiară — ceea ce, bineînțeles, ne va pricinui zdrobirea la aterizare.

Decizii, decizii.

Luke se agită ușor pe umărul meu. Speram că n-are de gând să-și revină, întrucât n-aveam timp să mă încurc cu o

vrajă-de-somn și chiar nu mă afluam într-o poziție favorabilă ca să-l adorm iar. Mai rămânea Frakir. Dar dacă Luke era la limită, atunci strangularea lui mai degrabă l-ar fi trezit în loc să-l adoarmă la loc — și eu îl voiam într-o formă decentă. Știa prea multe lucruri pe care eu nu le știam, lucruri de care acum aveam nevoie.

Am trecut printr-o zonă ceva mai luminoasă și am reușit să disting pereții puțului pentru prima dată și să observ că erau acoperiți cu graffitti într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Mi-am amintit de o ciudată povestioară a Jamaicâi Kincaid⁵, dar nu mi-a dat nicio cheie pentru scăpare. Imediat după trecerea noastră prin zona luminată, am distins o mică pată de lumină departe dedesubt. Aproape în aceeași clipă am auzit încă o dată vaietul, de data asta foarte aproape.

Am ridicat privirea la timp ca să-l văd pe Îngerul de Foc trecând prin lumină. Numai că mai era o formă aproape în spatele lui, și purta o vestă și bolborosea. Și Jabberwock se îndrepta în jos și forma părea să aibă cea mai mare viteză dintre noi toți. Scopul nu deveni imediat foarte clar; pe măsură ce înainta, cercul de lumină se lărgea și Luke se agită iar. Am primit imediat răspunsul, totuși, în clipa în care îl apucă pe Îngerul de Foc și atacă.

Adierea, vaierul și bolboroseala începură deodată să răsună în puț, împreună cu șuierături, zgârieturi și mârâituri ocazionale. Cele două fiare se încheștaseră și se sfâșiară una pe cealaltă, cu ochii ca niște sori în amurg, cu ghearele ca niște baionete, alcătuind o încâlceală diavolească în lumina palidă care acum le lumina de dedesubt. În vreme ce aceasta avea drept rezultat o acțiune prea apropiată de mine ca să mă simt total în siguranță, în același timp duse la încetinirea lor până în punctul în care am simțit că n-are rost să risc o vrajă nelalocul ei și o manevră stângace ca să ies din tunel întreg.

— Argh! rosti Luke, răsucindu-se brusc în strânsoarea mea.

* Născută în Antigua în 1949, sub numele de Elaine Potter Richardson (n. t.)

— De acord! am spus. Dar stai liniștit, te rog! Suntem pe punctul de a ne zdrobi...

—... și de a arde, roști răsucindu-și în sus capul ca să privescă monștrii care se înfruntau, apoi în jos când își dădu seama că și noi ne prăbușeam. Ce fel de călătorie e asta?

— Una nasoală, am răspuns, și imediat mi-am dat seama: Era exact ce spusesem.

Deschiderea era acum mai largă, și viteza noastră suficientă pentru o aterizare suportabilă. Reacția noastră la vraja pe care o numeam Palma Uriășului ne va încetini probabil până la oprire sau chiar ne va propulsa înapoi. Mai bine să adun câteva vânătași decât să devin un obstacol în trafic în acest loc.

Într-adevăr o călătorie nasoală. Mă gândeam la cuvintele lui Random în timp ce treceam prin deschizătură într-un unghi nebunesc, ne-am prăbușit în praf și ne-am rostogolit.

Ajunseserăm într-o grotă, în apropiere de gura ei. Tunele se întindeau în dreapta și în stânga. Gura peșterii se afla în spatele meu. O privire rapidă îmi arată că se deschide înspre o vegetație strălucitoare, normală, și ceva dintr-o vale în lateral. Luke zăcea rășchirat și nemișcat lângă mine. M-am ridicat imediat în picioare și l-am prins de subțiori. Am început să-l târăsc departe de deschizătura neagră din care tocmai apăruserăm. Sunetele monstruosului conflict erau acum foarte aproape.

Bine că Luke părea din nou inconștient. Starea lui era destul de proastă pentru un Amberit, dacă presupunerile mele erau corecte. Dar pentru cineva cu daruri vrăjitorești reprezenta un „wild card” deosebit de periculos, într-un fel pe care nu-l mai întâlnisem vreodată. Nu știam deloc cum să acționez.

L-am târât către tunelul din dreapta pentru că era cel mai mic dintre cele două și, teoretic, ar fi fost ceva mai ușor de apărut. De-abia reușiserăm să ne adăpostim când cele două fiare căzură prin deschizătură, înhățându-se și sfâșiindu-se una pe alta. Începură să se rostogolească pe solul grotei, cu ghearele tăcănind, scotând șuierături și fluierături în timp ce se sfâșiau

una pe alta. Parcă uitaseră complet de noi, și am continuat retragerea până când ne-am afundat binișor în tunel.

Puteam doar să presupun că bănuiala lui Random era corectă. Una peste alta, era muzician și cântase pretutindeni în Umbră. De asemeni, nu puteam veni cu nimic altceva mai bun.

Am chemat Semnul Logrusului. Când l-am avut limpede și mi-am împletit mâinile cu el, îl voi folosi ca să lovesc fiarele aflate în luptă. Numai că acestea nu-mi dădeau nicio atenție și eu nu simțeam nevoia s-o atrag. De asemeni, nu aveam certitudinea că echivalentul izbiturii cu o scândură de doi-pe-patru țoli va avea mare efect asupra lor. Pe deasupra, comanda mea era gata, și îndeplinirea ei avea prioritate.

Așa că am întins mâinile.

Îmi luă un timp interminabil. A trebuit să trec printr-o zonă extrem de întinsă a Umbrei înainte de a găsi ceea ce căutam. Apoi a trebuit s-o fac din nou. Și din nou. Existau mai multe lucruri pe care le voiam și niciunul dintre ele în apropiere.

Între timp, combatanții nu dădeau niciun semn de oboseală, și ghearele lor scoteau scântei din pereții grotei. Se tăiaseră una pe alta în nenumărate locuri și acum erau acoperite cu sânge negru. În acest răstimp Luke se trezise, se proptise cu spatele de perete și privea fascinat conflictul plin de culoare. Nu puteam spune cât timp îi va reține atenția. Va fi important să-l am treaz cât de curând și eram mulțumit că încă nu începuse să se gândească la alte treburi.

Mă bucuram, aproape, de Jabberwock. Era doar o fiară dezgustătoare și nu trebuia să fi fost dirijată spre mine în mod special când fusese zăpăcită de sosirea inamicului său exotic. Îngerul de Foc jucase un joc cu totul diferit. Nu exista niciun motiv pentru un Înger de Foc să se strecoare atât de departe de Haos, decât dacă fusese trimis. Sunt al naibii de greu de capturat, mai greu de îmblânzit și periculoși de mânuit. Astfel că reprezintă o cheltuială și un pericol considerabile. Nu investești ușor într-un Înger de Foc. Scopul lor principal în viață e să ucidă și, după cunoștințele mele, nimeni dinafara Curților Haosului nu folosește vreodată unul. Au un sortiment bogat de simțuri — unele dintre ele, evident, paranormale, și

pot fi folosiți drept agenți ai Umbrei. Nu rătăcesc prin Umbră de capul lor, din câte știu. Dar un călător-prin-Umbră poate fi localizat, și Îngerii de Foc par a fi în stare să urmărească un traseu foarte dificil odată ce s-au impregnat cu identitatea victimei. Acum, fusesem teleportat prin Atu în barul acela dement, și nu știam că ei pot urmări un salt prin Atu, dar multe alte posibilități îmi apărură în minte — inclusiv aceea că mă localizase cineva, transportase creatura în apropierea mea și o lăsase să-și facă treaba. Oricare ar fi fost mijloacele, totuși, tentativa purta amprenta Haosului. De aici, rapida mea întoarcere spre Jabberwock.

— Ce se-ntâmplă? mă întrebă Luke deodată, și pereții grotei se topiră o clipă și am auzit un ușor accent muzical.

— E straniu, am spus. Ascultă, e momentul să-ți iei medicamentele.

Am dat la iveală un pumn de tablete de vitamina B12 pe care tocmai le adusesem și am desfăcut căpăcelul sticlei de apă pe care, de asemeni, o chemasem.

— Ce medicamente? întrebă în timp ce i le dădeam.

— Prescripțiile medicale, am spus. Te ajută să te pui mai rapid pe picioare.

— Mă rog, okay.

Aruncă toate pastilele în gură și le înghiți dintr-o singură suflare.

— Acum, astea.

Am deschis flaconul de Thorazine. Fiecare pilulă avea 200 de miligrame și nu știam câte să-i dau, așa că m-am hotărât la trei pastile. I-am dat și ceva triptofan și ceva fenilalanină.

Se holbă la pilule. Pereții se topiră, iar muzica reveni. Un nor de fum albastru trecu pe lângă noi. Deodată, barul apărură iar în imagine, revenind la ceea ce părea, chipurile, normal în acel loc. Mesele în dezordine fuseseră aliniate, Humpty încă se dădea huța, pictura murală se refăcea.

— Hei, localul! exclamă Luke. Ar trebui să ne întoarcem. Se pare că petrecerea continuă.

— Mai întâi ia-ți doctoria.

— Pentru ce e?

— Ai ceva nasol pe undeva. Asta te ajută să-ți revii mai ușor.

— NU mă simt rău. De fapt, mă simt chiar bine...

— Fă-o!

— Okay! Okay!

Înghiți tot pumnul de medicamente.

Jabberwock și Îngerul de Foc parcă se topeau acum — și ultimul meu gest de exasperare în apropierea tejghelei întâlnise o oarecare rezistență, cu toate că obiectul încă nu devenise solid în totalitate. Deodată, am remarcat Pisica, ale cărei jocuri cu materializarea păreau cumva, în clipa asta, mai reale decât oriunde altundeva.

— Vii sau pleci? întrebă.

Luke începu să se ridice. Lumina crescuse, deși era mai difuză.

— Îi, Luke, privește acolo, i-am spus arătând cu degetul.

— Unde? întrebă, întorcând capul.

L-am lovit iar.

Când se prăbuși, barul începu să dispară. Peretii grotei începuseră iar să se contureze. Am auzit vocea Pisicii.

— Pleci... rosti.

Zgomotele reveniră în forță, doar că de data asta sunetul dominant era un scâncet asemănător cimpoaielor. Venea de la Jabberwock, care era ținut la pământ și fusese măcelărit. Atunci am hotărât să folosesc vraja „4 IULIE” pe care o păstrasem încă de la atacul citadelei. Am ridicat mâinile și am pronunțat cuvintele. M-am deplasat în fața lui Luke pentru a-i bloca vederea, între timp, și am privit în depărtare și am închis ochii în timp ce le pronunțam. Chiar și cu ochii închiși puteam spune că va urma un fulger luminos stăluitor. L-am auzit pe Luke spunând: „Hei!”, dar toate celelalte sunete încetară brusc. Când am deschis ochii, am văzut cum cele două creaturi zăceau ca niște stane de piatră, nemișcate, în capătul celălalt al micuței grote.

L-am înșfăcat de mână pe Luke și l-am săltat pe umeri așa cum fac pompierii. Apoi am înaintat rapid în grotă, alunecând doar o singură dată pe sângele monstrului în timp ce mă îndreptam spre cel mai apropiat perete, către gura grotei.

Creaturile începură să se agite înainte să reușesc, dar mișcările lor erau mai mult reflexe decât intenționate. M-am oprit în deschizătură unde am văzut o enormă grădină de flori. Toate florile erau cel puțin la fel de înalte ca mine, și o adiere ușoară purta spre mine o mireasmă îmbătătoare.

Câteva clipe mai târziu am auzit o mișcare mai hotărâtă în spate și m-am răsucit. Jabberwock începea să se ridice în picioare. Îngerul de Foc era încă ghemuit și scotea mici zgomote ascuțite. Jabberwock se clatină, își întinse aripile, apoi se întoarse brusc, bătut aerul și zbură înapoi prin gaura înaltă de stâncă din spatele grotei. Nu era o idee rea, mi-am zis, în timp ce mă grăbeam spre grădină.

Aici aromele erau și mai puternice, florile, cele mai multe înflorite, o fantastică boltă de culori, în timp ce rătăceam printre ele. M-am trezit gâfâind după puțin timp, dar am continuat să alerg. Luke atârna greu, dar voiam să măresc cât mai mult distanța între noi și grotă. Având în vedere cât de rapid se putea deplasa următorul nostru, nu eram convins că am suficient timp ca să mă folosesc deocamdată de Atu.

În timp ce mă grăbeam, am început să mă simt cumva amețit, și extremitățile mele mi se păreau foarte îndepărtate. Imediat mi-a trecut prin minte că aromele florilor ar putea fi un pic narcotice. Nemaipomenit. Asta-mi mai lipsea, să am parte de un drog în timp ce încercam să-l scot pe Luke de sub reacția unuia. Am reușit să disting un mic luminiiș, ușor înălțat, la distanță și m-am îndreptat într-acolo. Din fericire, puteam să ne odihnim un pic acolo, în timp ce-mi voi recâștiga ritmul mental și voi decide care-i pasul următor. Până acum, nu detectasem niciun zgomot de urmărire.

Tot alergând, am simțit cum încep să mă clatin. Echilibrul meu se deteriora. Brusc, am fost cuprins de teama de a nu mă prăbuși, aproape ca acrofobia. Pentru că eram convins că, dacă mă prăbușesc, nu voi mai izbuti să mă ridic, că mă voi scufunda într-un somn de drogat și voi fi descoperit și dezmembrat de către creatura Haosului în timp ce moțai. Deasupra, culorile florilor se amestecau, fluturând și încâlcindu-se ca o aglomerare de panglici într-un curent strălucitor. Am încercat să-mi

controlez respirația, ca să inspir efluviile cât mai puțin posibil. Dar era dificil, întrucât continuam să ametesc.

Dar nu m-am prăbușit, cu toate că am căzut lângă Luke în mijlocul luminii, după ce-l lăsasem pe pământ. Rămase inconștient, cu o expresie de liniște pe chip. Un vânt învâlu delușorul nostru din partea îndepărtată a acestuia, acolo unde creșteau plante cu aspect înfricoșător, cu țepi, fără a avea flori. Astfel, nu mai adulmecam aromele seducătoare ale câmpului cu flori gigantice, și după un timp mintea începu să se limpezească. Pe de altă parte, mi-am dat seama că asta însemna că mirosurile noastre erau purtate înapoi în direcția grotei. Nu știam dacă Îngerul de Foc le putea identifica printre aromele îmbătătoare dar faptul că-i ofeream o asemenea ocazie mă făcea să mă simt stânjenit.

Cu ani în urmă, ca student, încercasem niște L.S.D. Mă înfricoșase atât de tare încât, de atunci, nu mai încercasem niciodată vreun alt halucinogen. Nu fusese doar o simplă călătorie nasoală. Marfa îmi afectase însușirea de-a-modifica-umbrelle. E deja un truism că Amberiții pot vizita orice loc pe care și-l pot imagina, pentru că totul se află acolo, undeva, în Umbră. Prin combinarea minților noastre cu mișcarea ne putem acorda cu umbra pe care o dorim. Din nefericire, fusesem transportat în acele locuri. Am intrat în panică și asta n-a făcut altceva decât să înrăutățească lucrurile. Puteam fi distrus cu ușurință, pentru că rătăceam prin junglele materializate ale subconștientului și am petrecut un timp în locul unde sălășluiește răul. După ce a trecut efectul, am găsit drumul spre casă, am leșinat scâncind pe pragul locuinței Juliei, și, timp de câteva zile, am fost o epavă agitată. Mai târziu, când i-am povestit lui Random despre asta, am aflat că și el avusese câteva experiențe asemănătoare. La început, ținuse totul pentru el ca o posibilă armă secretă împotriva restului familiei; dar mai târziu, după ce au ajuns în tremeni decenti unii cu alții, a hotărât să împartă informația în interesul supraviețuirii. A fost surprins să afle atunci că Benedict, Gérard, Fiona și Bleys știau totul despre asta — deși cunoașterea lor fusese dobândită datorită altor halucinogene și, ciudat, doar Fiona se gândise la posibilitatea de a o folosi ca o armă în

familie. Totuși, renunțase la idee, datorită caracterului ei imprevizibil. Asta se petrecuse demult, oricum, și, datorită evenimentelor din ultimii ani, îi ieșise din minte; pur și simplu nu se gândise că o nouă venire ca a mea ar fi trebuit poate tratată cu prudență.

Luke îmi spusese că tentativa lui de invadare a Ținutului celor Patru Lumi cu ajutorul unui comando aeropurtat în planoare, dăduse greș. Deoarece văzusem planoarele zdrobite în diverse locuri lângă ziduri în timpul propriei mele vizite în acel loc, era logic să presupun că Luke fusese capturat. Astfel, se pare că era corectă presupunerea aceea că vrăjitorul Mască făcuse ce făcuse ca să-l aducă în starea asta. Se prea poate ca asta să fi implicat doar introducerea unei doze de halucinogen în mâncarea de la închisoare și transformarea lui într-un călător care privește luminițe frumoase. Din fericire, spre deosebire de mine, călătoriile lui mentale nu implicaseră nimic amenințător, decât aspectele cele mai frumoase din Lewis Carroll. Poate că sufletul lui era mai pur decât al meu. Dar treaba era ciudată oricum ai fi luat-o. Masca l-ar fi putut ucide sau ține în închisoare sau l-ar fi putut adăuga colecției de cuiere. În loc de asta, deși ceea ce fusese făcut nu era lipsit de riscuri, era ceva care, în cele din urmă, l-ar fi îndepărtat și l-ar fi lăsat în libertate. Era mai degrabă o palmă pe umăr decât un adevărat act de răzbunare. Asta pentru un membru al Casei care mai înainte ținuse sceptrul în Ținut și, fără îndoială, și-ar fi dorit din nou s-o facă. Era Masca extrem de încrezătoare? Sau nu vedea în Luke o amenințare?

Și apoi mai e și faptul că însușirile noastre de modificare-a-umbrei și darurile vrăjitorești au rădăcini comune — Modelul sau Logrusul. Trebuie să existe un amestec între cele două. Asta ar explica strania însușire a lui Luke de a mă chema la el ca printr-o teleportare masivă prin Atu, când, de fapt, nu există Atu: însușirile lui de vizualizare, sporite-de-drog, trebuie să fi fost atât de intense încât reprezentarea mea fizică pe cartea de joc nu mai era necesară. Și însușirile lui magice denaturate ar fi motivat intriga preliminară, toate experiențele stranii, distorsionând — realitatea, pe care le avusesem înainte de a avea, de fapt, contact cu el. Asta însemna că fiecare dintre

noi putea deveni foarte periculos în anumite stări determinate de drog. Va trebui să țin minte asta. Speram să nu se trezească furios pe mine pentru că-l lovisem, înainte de a-i putea vorbi un pic. Pe de altă parte, speram ca tranchilizantul să-l mențină fericit în vreme ce celelalte pilule acționau să-l dezintoxice.

Mi-am masat un mușchi dureros al piciorului stâng și m-am ridicat. L-am prins pe Luke de subțiori și l-am târât vreo douăzeci de pași mai încolo în luminiș. Apoi am oftat și m-am întors în locul în care mă odihnisem. Nu era suficient timp să merg mai departe. Și pe măsură ce vaierul creștea în intensitate și florile gigantice se agitau într-o linie îndreptată direct spre mine — întrezărind o formă mai întunecată devenind vizibilă printre tulpini — știam că, odată dispărut Jabberwock, Îngerul de Foc își reluase acțiunea și, deoarece această confruntare părea inevitabilă, luminișul părea un loc la fel de bun pentru a-l înfrunta, și mai bun decât multe altele.

2

Am desprins obiectul strălucitor de la centură și am început să-l desfac. În acest timp, făcu o serie de zgomote clinchetitoare. Speram că fac cea mai bună alegere posibilă decât, să zicem, o mare greșeală.

Creaturii îi trebui mai mult timp decât crezusem ca să treacă printre flori. Asta putea să însemne că avea dificultăți în a-mi urmări traseul prin peisajul exotic. Speram, totuși, ca asta să însemne că fusese îndeajuns de rănită în urma înfruntării cu Jabberwock încât să-și fi pierdut ceva din putere și viteză.

Oricum, în cele din urmă, ultimele tulpini fură îndepărtate și zdrobite. Creatura unghiulară se năpusti înainte și se opri să mă studieze cu ochi care nu clipeau. Frakir intră în panică și l-am calmat. Asta nu intra în atribuțiile lui. Îmi mai rămăsese o vrajă cu Fântâna de Foc, dar nici măcar nu îndrăzneam s-o folosesc. Știam că nu va opri creatura, și ar fi putut s-o facă să se comporte imprevizibil.

— Pot să-ți arăt drumul înapoi spre Haos, am strigat, dacă ți-e dor de casă!

Scoase un vaier moale și înaintă. Cam atât despre sentimentalism.

Înaintă lent, pierzând lichide dintr-o duzină de răni. Mă întrebam dacă încă era în stare să se năpustească asupra mea sau dacă ritmul pașilor era cel mai bun pe care și-l putea permite. Prudența îmi dictă să mă aștept la ce-i mai rău, așa că am încercat să stau la pândă și pregătit să înfrunt orice-ar fi încercat.

Totuși, nu se repezi. Continua doar să înainteze, ca un mic tanc cu apendice. Nu știam unde se află punctele lui vitale. Anatomia Îngerului de Foc nu fusese pe lista mea de priorități când eram acasă. Oricum, am făcut o examinare rapidă, mai mai degrabă o observație grosolană, în timp ce se apropia. Din păcate, asta mi-a demonstrat că tot ce e mai important era bine protejat. Păcat.

Nu voiam să atac în caz că ar fi încercat să mă atragă în vreo capcană. Nu cunoșteam trucurile lui de luptă, și nu voiam să mă expun nejustificat ca să le aflu. Mai bine să stau în defensivă și să-l las pe el să facă prima mișcare, mi-am zis. Numai că făptura continua să se apropie. Știam că voi fi nevoit să fac ceva cât de curând, fie doar să mă retarg...

Unul dintre acele apendice lungi, strânse în față, țâșni spre mine, și m-am rotit într-o parte și am lovit cu arma. Harșt — harșt! Apendicele zăcea pe sol, încă mișcând. Așa că am continuat și eu să mă mișc la rândul meu. Un — doi! Un — doi! Harșt — harșt!

Fiara se rostogoli lent în stânga, pentru că îi tăiasem toate membrele de pe partea aceea a corpului.

Apoi, peste măsură de încrezător, am trecut prea aproape încercând să-i dau roată capului ca să ajung pe partea cealaltă și să repet performanța, în timp ce era încă traumatizată și se prăbușea. Celălalt apendice țâșni. Numai că eu mă aflam prea aproape și fiara încă se rostogolea. În loc să mă înhațe cu extremitatea cu gheare, mă izbi cu echivalentul tibiei sau ante-bratului. Izbitura mă prinse în piept și am fost proiectat în spate.

În timp ce mă târam și încercam să-mi trag picioarele sub mine ca să mă ridic, l-am auzit pe Luke rostind, amețit:

— Acum ce se mai întâmplă?

— Mai târziu, am strigat fără să privesc înapoi.

— Hei! Ai dat în mine! adăugă.

— Totul pentru distracție, am răspuns. Face parte din tratament, și m-am ridicat și mă mișcam iar.

— Oh, l-am auzit rostind.

Creatura zăcea acum pe o parte și membrul acela imens mă izbi sălbatic, de mai multe ori. L-am evitat și am reușit să-i măsoar raza de acțiune și unghiul de lovire.

Harșt — harșt. Membrul căzu la pământ și am atacat.

I-am aplicat trei lovituri care i-au străpuns capul în diverse unghiuri, înainte de a reuși să-l decapitez. Continuă să scoată zgomote ca un clinchet, totuși, și torsul continuă să se clatine și să se zbată lângă membrele rămase.

Nu știu de câte ori am mai izbit după aceea. Pur și simplu am continuat până când creatura a fost literalmente ciopârțită. Luke începuse să strige: Olé! de fiecare dată când izbeam. Deja începusem să transpir și am observat că valuri de căldură sau ceva de genul ăsta făceau ca imaginea florilor în depărtare să unduiască într-o manieră deranjantă. Mă simțeam totuși protejat din plin — Spada Vorpai pe care o luasem din bar se dovedise o armă excelentă. Am descris cu ea un arc larg, ceea ce păru să o curețe în întregime, după care am început s-o adun la loc în forma originală compactă. Era la fel de moale ca petala unei flori și încă mai răspândea o ușoară strălucire prăfoasă...

— Bravo! rosti o voce cunoscută, și m-am răsucit până când am văzut zâmbetul, urmat îndeaproape de Pisică, ce aplauda ușor din lăbuțe. Hip-hip-ura! adăugă. Bine lucrat, băiatule cu raze!

Fluctuația fundalului se accentuă și cerul se întunecă. L-am auzit pe Luke rostind: Hei! și când am privit înapoi l-am văzut ridicându-se în picioare, mișcându-se înainte. Când am privit iar, am văzut barul prinzând iar formă în spatele Pisicii și am zărit o clipă balustrada de cupru. Capul începu să mi se învârtască.

— De obicei, se percepe o taxă pentru Spada Vorpai, rostea Pisica. Dar din moment ce o înapoiezi intactă...

Luke era lângă mine. Auzeam din nou muzica, și el o îngâna. Acum apărură luminișul, cu Îngerul de Foc măcelărit, care părea suprapus, în timp ce barul câștiga în soliditate, căpătând nuanțe colorate și umbre.

Numai că locul părea cumva mai mic — mesele mai apropiate una de alta, muzica mai blândă, pictura murală mai comprimată și pictorul ei absent. Până și Omida și ciuperca ei se retrăseseră într-un ungher întunecat, și amândouă păreau zbârcite, fumul albastru mai puțin dens. Am interpretat asta ca un fel de semn bun, pentru că dacă prezența noastră acolo

era un rezultat al minții lui Luke, atunci poate că fixația începea să piardă teren în fața lui.

— Luke? am spus.

Veni la bar lângă mine.

— Mda, răspunse.

— Știi că te afli într-o călătorie, nu-i așa?

— Nu cred... Nu pricep ce vrei să spui, rosti.

— Când Masca te-a avut prizonier, cred că ți-a strecurat ceva LSD, am zis. E posibil?

— Cine e Masca? mă întrebă.

— Noul șef al Ținutului.

— Oh, vrei să zici Sharu Garrul. Îmi amintesc că purta o mască albastră.

Mi-am dat seama că n-are rost să-i explic că Masca nu e Sharu. Oricum, ar fi uitat. M-am mulțumit să dau din cap și să spun:

— Șeful.

— Ei bine... da, presupun că mi-ar fi putut da ceva, răspunse. Vrei să spui că toate astea... ? Arată către încăpere.

Am încuviințat.

— Firește, sunt reale, am spus. Dar noi ne putem transporta în halucinații. Undeva, sunt toate reale. O va face LSD-ul.

— Să fiu al naibii, rosti.

— O să-ți dau ceva să-ți revii, i-am spus. Dar va lua ceva timp.

Își trecu limba peste buze și privi în jur.

— Ei bine, nu-i grabă, spuse. Apoi zâmbi în timp ce începu un tipăt depărtat și demonii începură să-i facă tot felul de lucruri cumplite femeii în flăcări de pe pictura murală. Nu-mi displace aici.

Am pus arma la loc pe raft. Luke bătu cu degetele lângă ea și mai ceru un rând de băutură. M-am retras, clătinând din cap.

— Acum trebuie să plec, i-am spus. Cineva încă mă urmărește, și tocmai a venit destul de aproape.

— Animalele nu se pun la socoteală, spuse Luke.

— Cel pe care tocmai l-am ciopârțit se pune, am răspuns. A fost trimis.

M-am uitat la uşile sparte, întrebându-mă ce-o să mai apară prin ele. Se ştia că Îngerii de Foc acţionează câte doi.

— Dar trebuie să-ţi vorbesc... am continuat.

— Nu acum, spuse, întorcându-se.

— Ştii că e important.

— Nu pot gândi normal, răspunse.

Bănuiam că e adevărat şi n-avea niciun sens să încerc să-l duc înapoi în Amber sau oriunde altundeva. Ar fi dispărut şi ar fi apărut iarăşi aici. Trebuia să aibă capul limpede şi fixaţia trebuia să i se disipeze înainte de a putea să discutăm probleme intime.

— Ti-aminteşti că mama ta e prizonieră în Amber? am întrebat.

— Da.

— Caută-mă când îţi revii. Trebuie să vorbim.

— O voi face.

M-am răsucit şi am ieşit pe uşă într-o mare de ceaţă. În depărtare, l-am auzit pe Luke începând să cânte iar, o baladă tristă. Când e vorba de modificarea — umbrei, ceaţa e aproape la fel de rea ca bezna totală. Dacă nu poţi vedea vreun punct de referinţă în timp ce te deplasezi, nu există nicio cale de a folosi însuşirea care-ţi permite să treci dincolo. Pe de altă parte, voiam să fiu singur un timp ca să gândesc, acum când mintea mi se limpezise. Dacă nu puteam vedea pe nimeni în ceaţa asta, nici altcineva nu mă putea vedea pe mine. Şi nu se mai auzea niciun alt zgomot în afara paşilor mei pe o suprafaţă pavată.

Deci, ce obţinusem? Când fusesem trezit dintr-un somn scurt ca să urmăresc neobişnuita trimitere a lui Luke în Amber, eram obosit mort ca o consecinţă a extraordinarelor extensii. Am fost transportat alături de el, am aflat că era în călătorie, i-am dat ceva care speram că-l va face să-şi revină mai curând, am măcelărit un Înger de Foc şi l-am lăsat pe Luke acolo unde pornise.

Mă alesesem cu două lucruri, mi-am zis, în timp ce străbăteam ceaţa ca de bumbac: i-am blocat lui Luke orice planuri ar fi avut încă asupra Amberului. Acum ştia că maică-sa e prizoniera noastră, şi nu-l vedeam declanşând nicio acţiune directă împotriva noastră în împrejurările de faţă. Pe lângă

problemele tehnice implicate în transportarea lui Luke și reținerea lui într-un singur loc, acesta era motivul pentru care doream să-l părăsesc așa cum tocmai o făcusem. Sunt sigur că Random l-ar fi preferat inconștient într-o celulă din beci, dar eram convins că ar fi acceptat și un Luke fără puteri în libertate; mai ales când era clar că Luke va încerca să ne contacteze mai devreme sau mai târziu în legătură cu Jasra. Voiam să-l las să revină la realitate și să-și revină la forma lui bună. Aveam și eu problemele mele în sala de așteptare, ca Ghostwheel, Masca, Vinta... și noul spectru care tocmai își rezervase numărul de ordine și locul.

Poate că Jasra fusese cea care folosisese puterea de localizare a pietrelor albastre ca să trimită asasini după mine. Avea atât însușirea cât și motivația. La fel de bine putea fi Masca, despre care credeam că avea însușirea — și care părea să aibă o motivație, deși eu unul n-o înțelegeam. Oricum, Jasra nu ne mai stătea acum în cale; și, cu toate că intenționam să rezolv, în cele din urmă, treburile cu Masca, credeam că izbutisem să distrug acordarea mea cu pietrele albastre. Credeam de asemeni că, într-un fel, în urma recentei noastre întâlniri în Ținut, reușisem să bag Masca în sperieți. Oricum, puțin probabil ca Masca sau Jasra, oricare le-ar fi fost puterile, să fi putut avea acces la un Înger de Foc antrenat. Nu, există doar un singur loc de unde vin Îngerii de foc, și vrăjitorii — umbrei nu se află pe lista clienților.

O rafală de vânt împrăștie ceața o clipă și am zărit clădirile întunecate. Bun. Am făcut modificarea. Ceața se mișcă aproape instantaneu, și acum nu mai erau clădiri ci formațiuni de stânci întunecate. Încă o împrăștiere și apăru vederii un fragment de amurg sau de cer de seară, cu o spumă de stele strălucitoare răspândită pe el. Peste puțin, vântul mătură ceața și am văzut că mergeam într-un loc cu stânci înalte, cu ceruri strălucind în lumina stelelor, atât de puternică încât puteai citi la lumina lor. Am urmat un traseu întunecat care ducea dincolo de capătul lumii...

Întreaga afacere cu Luke, Jasra, Dalt și Masca era cumva o piesă — total inteligibilă în unele locuri și încetoșată în altele. Un pic de timp și alergătură și totul se va lega. Acum Luke

și Jasra păreau reduși la zero. Masca, o enigmă, dacă se poate numi așa, părea să aibă ceva personal cu mine dar nu reprezenta o amenințare specială pentru Amber. Dalt, pe de altă parte, era un pericol cu noul lui armament — dar Random cunoștea situația și Benedict revenise în oraș. Așa că eram încrezător că, legat de asta, se făcuse tot posibilul.

Am stat la capătul lumii și am privit în jos într-o despicătură fără fund, plină de stele. Muntele meu nu părea să împodobească suprafața unei planete. Totuși, exista un pod în stânga mea, ducând către o formă întunecată, blocând — stelele — un alt munte plutitor, poate. Am pășit și am trecut peste pod. Problemele implicând atmosfera, gravitația, temperatura, nu însemnau nimic aici, unde puteam, într-un sens, să creez realitatea în timp ce mă plimbam. Am ieșit peste pod și, pentru o clipă, unghiul era drept și am zărit un alt pod în capătul celălalt al masei întunecate, ducând spre o altă întunecime.

M-am oprit în mijloc, reușind să privesc de-a lungul lui la mare distanță în ambele direcții. Părea un loc sigur și potrivit. Am scos pachetul de Atuuri și am scormonit printre ele până când am găsit un Atu pe care nu-l folosisem de multă, multă vreme.

L-am ținut în fața mea și le-am dat deoparte pe celelalte, examinând ochii albaștri și trăsăturile tinere, dure, ușor ascuțite sub o masă de păr alb ca neaua. Era îmbrăcat complet în negru, cu excepția gulerului și mânecilor albe care ieșeau de sub vesta lucitoare strânsă-pe-trup. Ținea trei mingi din oțel negru în mâna înmănușată.

Uneori e dificil să parcurgi tot drumul spre Haos, așa că m-am concentrat și m-am extins precaut, puternic. Contactul se stabili aproape instantaneu. Stătea pe un balcon lângă un cer gravat nebunește cu puncte, cu Munții Schimbători alunecând în stânga lui. Picioarele îi erau proptite pe o mescioară plutitoare și citea o carte. O lăsă jos și zâmbi slab.

— Merlin, roști încet. Arăți obosit.

Am încuviințat.

— Tu arăți odihnit, am spus.

— Adevărat, răspunse în timp ce închise cartea și o puse pe masă. Apoi: Necazuri? întrebă.

— Necazuri, Mandor.

Se ridică în picioare.

— Vrei să vii aici?

Am clătinat din cap.

— Dacă ai vreun Atu la îndemână pentru revenire, aș prefera să vii tu la mine.

Întinse mâna.

— În regulă, rosti.

Am întins mâna, mâinile ni s-au unit; făcu un singur pas și se afla lângă mine pe pod. Ne-am îmbrățișat o clipă și apoi se răsuci și privi în jos în deschizătură.

— E vreun pericol aici? întrebă.

— Nu. Am ales locul ăsta pentru că pare foarte sigur.

— Și pitoresc, răspunse. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

— Ani de zile am fost un simplu student, apoi proiectant al unor specimene de mașinării specializate, i-am spus. Lucrurile erau destul de lipsite de evenimente până de curând. Apoi, s-a dezlănțuit iadul — dar înțeleg majoritatea lucrurilor și multe dintre ele par a fi sub control. Partea asta e complicată și chiar nu merită să-i dai atenție.

Își puse o mână pe laterala podului.

— Și cealaltă parte? întrebă.

— Până acum, inamicii mei au fost din împrejurimile Amberului. Dar dintr-o dată, când se părea că mare parte din afacere e pe punctul de a se rezolva, cineva a pus un Înger de Foc pe urmele mele. Am reușit să-l distrug cu puțin timp în urmă. Habar n-am de ce și, cu siguranță, nu e un truc al Amberului.

Plescăi din buze în timp ce se îndepărtă, făcu câțiva pași și reveni.

— Ai dreptate, firește, spuse. Habar n-aveam că s-a ajuns aici, altfel aș fi vorbit cu tine înainte. Dar lasă-mă să nu fiu de acord cu tine în ceea ce privește ordinea importanței, înainte de a mă avânta în anumite speculații legate de tine. Vreau să aud întreaga poveste.

— De ce?

— Pentru că uneori ești deranjant de naiv, micul meu frate, și n-am încredere în ceea ce crezi tu că e cu adevărat important.

— S-ar putea să mor de foame înainte de a isprăvi, am răspuns.

Zâmbind strâmb, fratele-meu-vitreg Mandor ridică brațele. În timp ce Jurt și Despil sunt frații mei vitregi, născuți de mama mea Dara cu Prințul Sawall, Lord al Rim-ului, Mandor era fiul lui Sawall dintr-o căsătorie anterioară. Mandor e mult mai în vârstă decât mine și, în consecință, îmi amintește mult de neamurile mele din Amber. Întotdeauna m-am simțit un pic un outsider printre copiii Darei și ai lui Sawall. Prin faptul că Mandor nu era — într-un sens mult mai ferm — o parte a acelui grup, aveam ceva în comun. Dar oricare ar fi fost impulsul lui din spatele amabilităților dinainte, am trecut amândoi peste el și am devenit, cred eu uneori, mai apropiați decât adevărații frați de sânge. De-a lungul anilor mă învățase o mulțime de lucruri practice, și am avut multe clipe plăcute împreună.

Aerul se distorsionă între noi și, când Mandor coborî brațele, o masă acoperită cu olandă albă brodată apărură brusc între noi, fără zgomot, urmată o clipă mai târziu de o pereche de scaune față-n față. Masa era plină de nenumărate farfurii acoperite, chinezării fine, cristal, tacâmuri de argint; era chiar și o găletușă strălucitoare cu gheață, cu o sticlă neagră în interior.

— Sunt impresionat, am recunoscut.

— Mi-am dedicat un timp considerabil magiei artei culinare, în ultimii ani, spuse. Te rog, ia loc.

Ne-am făcut comozi acolo pe pod, între două întunecimi. Am mormăit laudativ în timp ce gustam, și au trecut câteva minute înainte de a putea începe o recapitulare a evenimentelor care mă purtasera în acest loc cu lumină de stele și tăcere.

Mandor îmi ascultă întreaga poveste fără să mă întrerupă și, când am isprăvit, dădu din cap și spuse:

— Mai vrei desert?

— Da, am aprobat. E destul de bun.

Când mi-am ridicat privirea câteva clipe mai târziu, am văzut că zâmbește.

— Ce-i atât de amuzant? am întrebat.

— Tu, răspunse. Dacă-ți amintești, ți-am spus înainte de plecare să ai grijă când acorzi încredere cuiva.

— Ei bine? N-am spus nimănui povestea mea. Dacă ai de gând să mă dojenești că m-am împrietenit cu Luke fără să aflu povestea lui, deja am auzit asta.

— Și despre Julia?

— Ce vrei să spui? Ea niciodată n-a aflat...

— Exact. Și ea pare a fi una în care ai fi putut avea încredere. În loc de asta, ai atârnat-o împotriva ta.

— În regulă! Poate că și în cazul ei am judecat greșit.

— Ai proiectat o mașinărie uluitoare și niciodată nu ți-a trecut prin minte că ar putea deveni și o armă puternică. Random și-a dat seama de asta imediat. La fel și Luke. Ai fi putut evita dezastrul numai prin faptul că a devenit simțitor și nu vrea să i se ordone ce să facă.

— Ai dreptate. Am fost mai preocupat de rezolvarea problemelor tehnice. Nu m-am gândit la toate consecințele...

Oftă.

— Ce mă fac eu cu tine, Merlin? Tu îți asumi riscuri fără măcar să-ți dai seama.

— În Vinta n-am avut încredere, am îndrăznit să rostesc.

— Cred că ai fi putut să scoți mai multe informații de la ea, spuse, dacă n-ai fi fost atât de grăbit să-l salvezi pe Luke, care deja părea în afara pericolului. Vinta pare că se împlânzise considerabil la finalul dialogului vostru.

— Poate că ar fi trebuit să te contactez.

— Dacă o întâlnești iar, fă-o, și tratez eu cu ea.

Am făcut ochii mari. Părea că vorbește serios.

— Tu știi ce e ea?

— O s-o descifrez eu, spuse amestecându-și băutura portocalie luminoasă în pahar. Dar am o propunere pentru tine, elegantă prin simplitatea ei. Am o locuință nouă la țară, destul de izolată, cu toate dotările. Ce-ar fi să te întorci cu mine la Curți în loc să sari dintr-un necaz în altul? Odihnește-te câțiva ani, bucură-te de o viață bună, apucă-te de citit. O să am grijă

să fii bine protejat. Lasă totul deoparte, apoi vezi-ți de treburile tale într-un climat mai liniștit.

Am luat o mică înghițitură din băutura incandescentă.

— Nu, am spus. Ce s-a-ntâmplat cu lucrurile pomenite mai devreme pe care tu le știai și eu nu?

— Foarte important, dacă accepți oferta mea.

— Chiar dacă aș accepta, aș vrea să știu.

— Nimicuri, spuse.

— Ai ascultat povestea mea. S-o aud pe a ta.

Dădu din umeri și se lăsă pe spate în scaun, privi spre stele.

— Swayvill e pe moarte, spuse.

— Face asta de ani de zile.

— Adevărat, dar acum e mult mai rău. Unii cred că are de-a face cu blestemul de moarte al lui Eric din Amber. Oricum, și eu cred că n-o mai duce mult.

— Încep să înțeleg...

— Da, lupta pentru succesiune a devenit mai puternică. Oamenii au acționat în dreapta și-n stânga — otravă, dueluri, asasinate, accidente ciudate, sinucideri dubioase. Mulți au plecat spre destinații necunoscute. Sau așa s-ar părea.

— Înțeleg, dar nu văd ce legătură are cu mine.

— O singură dată ar avea.

— Dar?

— Tu chiar nu știi că Sawall te-a adoptat, oficial, după plecarea ta?

— Ce?

— Da. N-am știut niciodată motivele lui exacte. Dar tu ești un moștenitor legitim. Îmi urmezi mie dar ai prioritate față de Jurt și Despil.

— Asta, totuși, mă plasează al naibii de jos pe listă.

— Adevărat, rosti lent. Cele mai multe avantaje sunt în vârf...

— Ai spus „cele mai multe“.

— Întotdeauna există excepții, răspunse. Trebuie să înțelegi că vremuri ca astea reprezintă și o ocazie potrivită pentru plata vechilor datorii. O moarte în plus sau în minus cu greu mai atrage atenția așa cum ar fi făcut-o în timpuri mai liniștite. Chiar și la nivelurile relativ înalte.

Am dat din cap când i-am întâlnit privirea.

— În cazul meu chiar că n-are sens, am rostit.

Continuă să mă privească până când m-am simțit stânjenit.

— Are? am întrebat într-un târziu.

— Ei bine... spuse. Gândește-te un pic.

Am făcut-o. Și exact în clipa în care mi-a venit ideea, Mandor încuviință ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Jurt, spuse, a dat piept cu vremurile schimbătoare cu un amestec de satisfacție și teamă. Vorbea adesea despre ultimele morți și despre eleganța și aparenta ușurință cu care unele dintre ele au fost aduse la îndeplinire. Vorbe în șoaptă s-au împletit cu câteva chicoteli. Teama și dorința lui de a-și îmbunătăți capacitatea de a face rău au atins, în cele din urmă, un punct în care au devenit mai puternice decât cealaltă spaimă a lui...

— Logrusul...

— Da. În cele din urmă a încercat să traverseze Logrusul, și a izbutit.

— Trebuie că se bucură foarte mult de asta. E mândru. Își dorea așa ceva de ani de zile.

— Oh, da, răspunse Mandor. Și sunt sigur că și cu alte lucruri s-a simțit la fel.

— Libertate, am sugerat. Și, văzându-i expresia pe jumătate amuzată, am fost nevoit să adaug: Putere și abilitatea de a juca după regulile lui.

— Ar putea exista o speranță pentru tine, rosti. Acum, ce-ai zice să tragi din toate astea concluzia logică?

— Okay, am răspuns, gândindu-mă cum plutea urechea stângă a lui Jurt în urma loviturii mele, cu un norișor din perle-de-sânge răspândindu-se în jur. Tu crezi că Jurt a trimis Ingerul de Foc.

— Cel mai probabil, răspunse. Dar n-ai vrea să mergi un pic mai departe?

M-am gândit la creanga ruptă și înfiptă în ochiul lui Jurt când ne-am luptat în poiană...

— În regulă, am spus. Vrea să se răzbune pe mine. Ar putea fi o parte din jocul succesiunii, deoarece pe frontul ăsta eu am

un ușor avantaj față de el, sau doar pură antipatie și răzbunare — sau amândouă.

— Dacă ne gândim la consecințe, roști Mandor, chiar nu contează. Dar eu mă gândeam la lupul-cu-urechile-tăiate care te-a atacat. Se pare că și acesta avea doar un singur ochi...

— Da, am spus. Cum arată Jurt în prezent?

— Oh, i-a crescut la loc cam jumătate din ureche. E destul de zdrențuită și arată groaznic. În general, i-o acoperă părul. Globul ocular s-a regenerat, dar încă nu poate vedea cu el. De obicei poartă un petic care-l acoperă.

— Asta ar putea explica evenimentele recente, am spus. Pică al naibii de prost, totuși, având în vedere toate celelalte întâmplări. Agită rău apele.

— E unul dintre motivele pentru care îți sugerez să lași pur și simplu totul baltă și să lași lucrurile în voia lor. Prea multe. Cu atâtea săgeți care par a fi în aer, s-ar putea ca una să-ți găsească inima.

— Pot să-mi port singur de grijă, Mandor.

— S-ar putea să mă fi păcălit.

Am dat din umeri, m-am ridicat, m-am dus până la balustradă și am privit în jos, spre stele.

După mult timp, mă strigă:

— Ai vreo idee mai bună?

Dar nu i-am răspuns pentru că exact la asta mă gândeam. Mă gândeam la ce-mi spusese Mandor despre viziunea din tunel și lipsa de pregătire și tocmai ajunsesem la concluzia că are dreptate, că aproape în tot mi se întâmplase până acum — cu excepția răzbunării pe Jasra — nu făcusem altceva decât să reacționez în fața circumstanțelor. De departe fusesem mai mult manevrat decât manevrasem. Să recunoaștem, totul se petrecuse foarte rapid. Și totuși, nu-mi alcătuisem niciun plan real ca să mă apăr, să aflu despre inamicii mei sau să le întorc loviturile. Se pare că există unele lucruri pe care va trebui să le fac...

— Dacă-ți faci atâtea griji, roști, ar fi mai bine să acționezi pe față.

Probabil avea dreptate, din punctul de vedere al rațiunii, siguranței, precauției. Numai că el era strict omul Curții, în

vreme ce eu posedam o serie suplimentară de loialități la care el nu lua parte. Era posibil — fie și numai prin legătura mea cu Luke — să reușesc să dau acțiunii un curs personal care va întări securitatea Amberului. Atâta vreme cât exista o asemenea șansă, mă simțeam obligat să duc lucrurile până la capăt. Și, dincolo de asta, dintr-un punct de vedere pur personal, curiozitatea mea era prea mare ca să-mi îngăduie să mă îndepărtez de numeroasele întrebări fără răspuns, când aș fi putut fi foarte eficient căutând unele răspunsuri.

În timp ce mă gândeam cum aș putea să formulez cea mai bună frază ca să-i răspund lui Mandor, am fost din nou manipulat. Am devenit conștient de o ușoară senzație de neliniște, ca și cum o pisică ar fi zgâriat la ușile minții mele. Crescu în intensitate, dând deoparte alte gânduri, până când mi-am dat seama că e o încercare de contact prin Atu dintr-un loc foarte îndepărtat. Bănuiam că ar putea fi de la Random, nerăbdător să descopere ce se mai petrecuse de la plecarea mea din Amber. Așa că am trecut pe recepție, permițând contactul.

— Merlin, ce se-ntâmplă? întrebă Mandor, și am ridicat mâna ca să-i arăt că sunt ocupat. L-am văzut punându-și șervetul pe masă și ridicându-se în picioare.

Imaginea se limpezi încet-încet și am văzut-o pe Fiona, în-crunțată, cu stânci pe fundal, un cer verde-palid deasupra ei.

— Merlin, spuse. Unde ești?

— Departe, am răspuns. E o poveste lungă. Ce se petrece? Unde ești tu?

— Se pare că amândoi am ales locuri foarte spectaculoase, am remarcat. Ai ales cerul ăla ca să fie în ton cu părul?

— Destul! spuse. Nu te-am contactat ca să ne comparăm însemnările de călătorie.

În clipa aceea Mandor veni lângă mine și-mi puse mâna pe umăr, ceea ce nu se potrivea deloc cu caracterul lui, deoarece e considerată o stângăcie să faci așa ceva când o comunicare prin Atu e în plină desfășurare — cam de genul în care ridici receptorul auxiliar ca să asculți conversația cuiva. Oricum...

— Vai! Vai! rosti Mandor. Vrei, te rog, să-mi faci cunoștință, Merlin?

— Cine-i ăla? întrebă Fiona.

— E fratele meu Mandor, i-am spus, din Casa de Sawall din Curțile Haosului. Mandor, ea e Mătușă mea Fiona, Prințesă de Amber.

Mandor făcu o plecăciune.

— Am auzit de tine, Prințesă, spuse. E într-adevăr o plăcere.

Ochii Fionei se măriră o clipă.

— Știu despre Casă, răspunse, dar habar n-aveam de legătura lui Merlin cu ea. Mă bucur să te cunosc.

— Să înțeleg că e vreo problemă, Fi? am întrebat.

— Da, răspunse aruncând o privire spre Mandor.

— Eu o să mă retrag, rosti acesta. Sunt onorat că te-am întâlnit, Prințesă. Mi-aș fi dorit să locuiești un pic mai aproape de Rim.

Fiona zâmbi.

— Așteaptă, spuse. Nu e vorba de secrete de stat. Ești un inițiat al Logrusului?

— Da, rosti.

—... și să-nțeleg că nu v-ați adunat ca să luptați în duel?

— Puțin probabil, am răspuns.

— În cazul ăsta, ar fi binevenit și punctul lui de vedere asupra problemei. Vrei să vii la mine, Mandor?

Făcu o nouă plecăciune, ceea ce mi s-a părut un mic act de cabotinism.

— Oriunde, Doamnă, răspunse.

Fiona spuse: Veniți, și întinse mâna stângă și am apucat-o. Mandor întinse și el mâna și îi atinse încheietura. Am pășit amândoi înainte.

Ne aflam în fața ei în locul plin de stânci. Se simțea o adiere și un pic de răcoare. De undeva din depărtare se auzi un zumzăit mut, ca al unui motor învelit.

— Ai fost în contact cu cineva din Amber în ultima vreme? am întrebat-o.

— Nu, rosti.

— Plecarea ta a fost cumva bruscă.

— Au existat motive.

— Cum ar fi faptul că l-ai recunoscut pe Luke?

— Acum identitatea lui ți-e cunoscută?

— Da.

— Și celorlalți?

— I-am spus lui Random și Florei, am răspuns.

— Deci știi toți, spuse ea. Am plecat în grabă și l-am luat pe Bleys cu mine pentru că eram următorii pe lista lui Luke. La urma urmei, am încercat să-i ucid tatăl și aproape am reușit. Bleys și cu mine eram cele mai apropiate neamuri ale lui Brand, și ne-am ridicat împotriva lui.

Aruncă o privire pătrunzătoare spre Mandor, care zâmbi.

— Înțeleg, spuse, că exact în clipa asta Luke bea cu Pisica, Dodo, Omida și Iepurele Alb. Înțeleg și că, având-o pe maică-sa prizonieră în Amber, e neputincios în fața noastră.

Fiona mă privi iar.

— Ai *fost* ocupat, rosti.

— Încerc.

—... așa că probabil e mai sigur pentru tine să te întorci, continuă Mandor.

Fiona îi zâmbi, apoi îmi aruncă o privire.

— Fratele tău pare bine informat, remarcă.

— Face și el parte din familie, am spus, și de-o viață avem obiceiul să avem grijă unii de alții.

— Viața lui sau a ta? întrebă.

— A mea, am răspuns. El *este* mai în vârstă.

— Ce mai contează câteva secole în plus sau în minus? interveni Mandor.

— Credeam că am simțit o anume maturitate a spiritului, observă ea. Aveam de gând să am încredere în tine mai mult decât intenționasem.

— E foarte frumos din partea ta, răspunse, și apreciez sentimentul...

—... Dar ai prefera să nu exagerez?

— Cu siguranță.

— Nu intenționez să testez loialitatea ta față de casă și tron, rosti ea, pentru că ne cunoaștem de prea puțin timp. E vorba atât de Amber cât și de Curți, dar nu văd vreun conflict în asta.

— Nu mă îndoiesc de prudența ta. Voiam doar să-mi clarific poziția.

Se răsuci spre mine.

— Merlin, roști, cred că m-ai mințit.

Am simțit cum mă încrunt în timp ce încercam să-mi reamintesc o ocazie când probabil o indusesem în eroare cu ceva. Am clătinat din cap.

— Chiar dacă am făcut-o, i-am spus, nu-mi amintesc.

— A fost acum câțiva ani, spuse, când ți-am cerut să încerci să traversezi Modelul tatălui tău.

— Oh, am răspuns, simțind cum roșesc și întrebându-mă dacă se vede în lumina asta ciudată.

— Ai profitat de ceea ce-ți spuseseam — despre rezistența Modelului, continuă. Te-ai prefăcut că te împiedică să pui piciorul pe el. Numai că nu era niciun semn vizibil al rezistenței, așa cum fusese când încercasem eu să pășesc.

Mă privi, ca și cum ar fi așteptat confirmarea.

— Deci? am spus.

— Deci, răspunse ea, a devenit mai important acum decât atunci, și eu trebuie să știu: Te-ai prefăcut în ziua aceea?

— Da, am spus.

— De ce?

— Odată făcut un singur pas, am explicat, aș fi fost obligat să-l traversez. Cine știe unde m-ar fi condus și ce-ar fi urmat? Eram la sfârșitul vacanței și mă grăbeam să mă întorc la școală. N-aveam timp pentru ceea ce s-ar fi putut transforma într-o expediție prelungită. A-ți spune că întâmpinam dificultăți mi s-a părut cel mai elegant mod de a te scuti de o corvoadă.

— Eu cred că e mai mult de-atât, spuse.

— Adică?

— Eu cred că ți-a spus Corwin ceva despre Model, ceva pe care noi ceilalți nu-l știm — sau ți-a lăsat un mesaj. Cred că știi mai multe despre obiect decât lași să se creadă.

Am ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, Fiona. Nu dețin controlul asupra suspiciunilor tale, am zis. Mi-aș fi dorit să-ți fiu de mai mult folos.

— O poți face, răspunse.

— Spune-mi cum.

— Vino cu mine la locul noului Model. Vreau să-l traversezi. Am clătinat din cap.

— Am o mulțime de alte treburi mai presante, i-am spus, decât să-ți satisfac ție curiozitatea despre ceva ce tatăl meu a făcut cu ani în urmă.

— E mai mult decât curiozitate, spuse. Ți-am mai spus cândva că eu cred că Modelul se află în spatele creșterii frecvenței furtunilor-din-umbră.

— Iar eu îți dau un motiv perefct valabil ca să-ți arăt că alta e cauza. Cred că e o corecție adusă distrugerii parțiale și recreării vechiului Model.

— Vrei să vii pe aici? întrebă și îmi întoarse spatele și începu să se cațere.

Am privit spre Mandor, am dat din umeri și am urmat-o. Făcu și el la fel.

Am urcat către o zonă cu stânci ascuțite. Ea ajunsese prima și își croi drum pe o proeminență înclinată care mărginea parțial zona în lungul ei. O traversă și ajunsese într-un loc unde zidul de piatră se prăbușise într-o deschizătură largă în formă de V. Rămase acolo cu spatele spre noi, cu lumina provenită din cerul verde alcătuind forme stranii în părul ei.

Am urcat lângă ea și i-am urmărit direcția privirii. Pe o câmpie îndepărtată, sub noi și în stânga, o imensă pâlnie neagră se rotea ca un titirez. Părea a fi sursa zgomotului pe care-l auzisem. Solul părea crăpat în apropierea ei. Am privit mai multe minute, dar nu-și modifică forma sau poziția. Într-un târziu, mi-am dres glasul.

— Pare a fi o tornadă gigantică, am zis, care nu merge nicăieri.

— De asta voiam să traversezi noul Model, îmi spuse. Cred că va ajunge la noi dacă nu intrevănim primii.

3

Dacă ar trebui să alegeți între însușirea de a detecta minciuna și însușirea de a descoperi adevărul, pe care ați alege-o? A fost o vreme când credeam că sunt diverse moduri de a spune același lucru, dar acum nu mai cred asta. Majoritatea neamurilor mele, de pildă, sunt aproape la fel de bune în descifrarea subterfugiului cât și în perpetuarea lui. Nu sunt deloc convins, totuși, că le pasă prea mult de adevăr. Pe de altă parte, întotdeauna am simțit că există ceva nobil, special și onorabil în căutarea adevărului — un lucru pe care l-am încercat cu Ghostwheel. Totuși, Mandor mă făcuse să cad pe gânduri. Oare asta mă făcuse un credul pentru opusul adevărului?

Firește, nu e totul atât de definitiv. Știu că nu e o pură situație „ori/ori“, fără nicio cale de mijloc, dar e mai degrabă o problemă de atitudine. Totuși, dintr-o dată voiam să recunosc că probabil trecusem într-o extremă — până în punctul nesăbuintei — și că lăsasem unele dintre facultățile mele critice să moțâie mult prea mult.

Așa că m-am gândit la cererea Fionei.

— Ce o face să fie atât de amenințătoare? am întrebat-o.

— E o furtună-din-umbră care a luat forma unei tornade, spuse.

— Au mai fost și înainte asemenea lucruri, am răspuns.

— Adevărat, răspunse, dar tind să se deplaseze prin Umbră. Cea de aici are o extensie printr-o zonă a Umbrei, dar e total staționară. A apărut pentru prima dată acum câteva zile, și de atunci nu s-a mai modificat deloc.

— Cât înseamnă asta ca timp al Amberului? am întrebat.

— Jumătate de zi, poate. De ce?

Am dat din umeri.

— Nu știu. Eram doar curios. Încă nu pricep de ce e o amenințare.

— Ți-am spus că asemenea furtuni au proliferat de când Corwin a trasat Modelul celălalt. Acum, se schimbă atât în manifestare cât și în frecvență. Acest Model va trebui să fie înțeles cât mai curând.

O străfulgerare de o clipă mi-a arătat că oricine ar deține controlul Modelului Tatei ar putea deveni stăpânul unor forțe teribile. Sau stăpâna.

Deci:

— Presupunând că l-aș traversa, am spus. Apoi? Din câte am înțeles din povestea lui Tata, pur și simplu m-aș trezi în mijloc, la fel ca în Modelul de acasă. Ce deducem de-aici?

I-am studiat chipul ca să văd vreo urmă de emoție, dar rudele mele tind să aibă prea mult control pentru o asemenea simplă trădare-față-de-sine.

— După câte înțeleg, spuse, Brand a reușit să se teleporteze prin Atu atunci când Corwin se afla în mijloc.

— La fel înțeleg și eu.

—... Deci, când ajungi în centru, eu pot intra prin Atu.

— Presupun că da. Atunci vom fi doi în centrul Modelului.

—... Și de acolo ne vom afla în postura de a merge într-un loc pe care nu l-am putea atinge din oricare alt punct existent.

— Acesta fiind? am întrebat.

— Modelul primar care se află dincolo de el.

— Ești sigură că există unul?

— Trebuie să existe. E în natura unei asemenea creații să fie trasată la un nivel al realității mai primar, în egală măsură pământesc .

— Și scopul nostru e să mergem acolo?

— Acolo sălășluiesc secretele, acolo pot fi învățate cele mai profunde vrăji.

— Înțeleg, i-am spus. Apoi?

— Ei bine, acolo am putea afla cum să scăpăm de necazul pe care-l provoacă asta, răspunse.

— Asta-i tot?

Își îngustă ochii.

— O să aflăm tot ce putem, firește. Putereea e putere, și reprezintă o amenințare până când va fi înțeleasă.

Am dat din cap încet.

— Numai că în clipa asta există un număr de puteri care sunt mai presante în departamentul amenințări, am spus. Acest Model va trebui să aștepte la rând.

— Chiar dacă el ar putea reprezenta forțele de care ai nevoie ca să te ajute în rezolvarea problemelor tale? întrebă.

— Chiar și așa, am spus. S-ar putea transforma într-o între-prindere de durată, și nu cred că am timp pentru așa ceva.

— Dar nu ești sigur de asta.

— Adevărat. Dar odată făcut primul pas, nu mai există cale de întoarcere.

N-am mai adăugat că nu intenționez să o duc la Modelul primar, și apoi să o las acolo să se descurce. La urma urmelor, își încercase o dată dibăcia în desemnarea-regelui. Și dacă Brand reușise să urce atunci pe tronul Amberului, ea se aflase chiar în spatele lui, indiferent ce-ar fi spus acum. Cred că era pe punctul de a-mi cere să o duc la Modelul primar, dar își dăduse seama că deja mă gândisem la asta și respinsesem ideea. Nedorind să se facă de râs cerând și fiind refuzată, revenise la argumentul primar.

— Îți sugerez să-ți faci timp acum, spuse, dacă nu vrei să vezi lumile sfâșiate în jurul tău.

— Nu te-am crezut prima dată când mi-ai spus asta, am răspuns, și nu te cred nici acum. Eu încă mai cred că activitatea crescută a furtunii-din-umbră e probabil o corecție a distrugerii și reparării Modelului original. Cred, de asemenea, că dacă ne încurcăm cu un nou Model despre care nu știu nimic, riscăm să înrăutățim lucrurile, în loc să le îmbunătățim...

— Nu vreau să mă încurc cu el, spuse. Vreau să studiez...

Semnul Logrusului străfulgeră brusc între noi. Trebuie că ea îl văzuse sau îl simțise cumva, pentru că se retrase exact în aceeași clipă cu mine.

Am întors capul știind exact ce anume voi vedea.

Mandor escaladase zidul de stâncă asemănător unui parapet. Stătea la fel de nemișcat ca și cum ar fi fost o parte din

el, cu brațele ridicate. Mi-am stăpânit primul impuls, acela de a-i striga să se oprească. Știa ce face. Și, oricum, eram sigur că n-o să-mi dea nici cea mai mică atenție.

Am înaintat spre deschizătura în care se poziționase, și am privit peste el la obiectul rotitor de pe câmpia plină de crăpături de dedesubt. Prin imaginea Logrusului, am simțit asaltul întunecat, cumplit, al puterii pe care mi-o dezvăluise Suhuy în lecția lui finală. Mandor o chema acum și o turna în furtuna-umbră. Oare nu-și dădea seama că forța Haosului pe care o slobozea urma să se răspândească până la un nivel teribil? Nu-și dădea seama că, dacă furtuna era într-adevăr o manifestare a Haosului, urma s-o transforme în ceva cu ade-vărat monstruos?

Furtuna se mări. Urletul crescuse în intensitate. Deveni înfricoșătoare la vedere.

Din spatele meu, am auzit-o pe Fiona gâfâind.

— Sper că știi ce faci, i-am strigat lui Mandor.

— O să aflăm cam într-un minut, răspunse coborând brațele. Semnul Logrusului clipi dinaintea mea.

Am urmărit lucrul blestemat rotindu-se un timp, mai mare și mai zgomotos.

Într-un târziu:

— Ce-ai dovedit? l-am întrebat.

— Că n-ai răbdare, răspunse.

Nu era nimic deosebit de instructiv în fenomen, dar am continuat totuși să-l observ. Deodată, sunetul deveni un bolborosit. Apariția întunecată țâșni brusc, scuturându-și bucăți de sfărâmături strânse în timp ce se contractă. Curând reveni la forma dinainte și atinse nivelul de mai devreme și sunetul deveni din nou constant.

— Cum ai făcut asat? l-am întrebat.

— Nu eu, spuse. S-a corectat singură.

— N-ar fi trebuit, remarcă Fiona.

— Exact, răspunse Mandor.

— Nu pricep, am spus.

— Ar fi trebuit să înceapă să urle imediat, mai puternic decât oricând, după ce Mandor a sporit-o astfel, rosti Fiona. Numai

că forța care o controlează are alte planuri. Așa că a fost recorectată.

—... Și e un fenomen al Haosului, continuă Mandor. Ați văzut asta în felul în care s-a extras din Haos atunci când i-am asigurat mijloacele. Numai că asta a dus-o dincolo de o anumită limită, și a fost nevoie de o corecție. Cineva se joacă cu înseși forțele primare undeva acolo. Cine sau ce sau de ce, n-aș putea spune. Dar cred că e o puternică dovadă că Modelul nu e implicat. Nu cu jocurile Haosului. Așa că Merlin are probabil dreptate. Eu cred că afacerea asta își are originile altundeva.

— În regulă, încuviință Fiona. În regulă. Cu ce ne alegem?

— Cu un mister, rosti Mandor. Dar mi-e greu să cred că ar fi o amenințare iminentă.

Micul licurici al unei idei îmi traversă mintea. Putea fi complet greșită, deși nu asta era motivul pentru care am hotărât să n-o împărtășesc celorlalți. Ducea într-o zonă a gândirii pe care n-o puteam explora într-o clipită, și nu-mi place să dau în vileag asemenea lucruri.

Acum, Fiona mă privea, dar mi-am păstrat o expresie liniștitoare. Apoi brusc, văzând că argumentația ei rămâne zadarnică, hotărî să schimbe subiectul:

— Spuneai că l-ai părăsit pe Luke datorită unor împrejurări cumva neobișnuite. Unde e acum?

Ultimul lucru pe care doream să-l fac era s-o stârnesc împotriva mea. Dar nu puteam s-o asmut contra lui Luke în starea lui actuală. Din câte știam, de fapt era hotărâtă să-l ucidă, doar ca o formă de asigurare pe viață. Și eu nu-l voiam pe Luke mort. Aveam senzația că pregătește o schimbare de atitudine și voiam să-l las în pace cât mai mult timp. Încă ne datoram câte ceva unul altuia, chiar dacă scorul era greu de ținut; și mai există ceva care trebuie spus de dragul vremurilor trecute. Având în vedere cam în ce stare se afla atunci când l-am părăsit, va dura ceva timp înainte de a fi din nou într-o formă acceptabilă. Și apoi mai aveam câteva lucruri despre care voiam să-i vorbesc.

— Îmi pare rău, am spus. În clipa asta e pe domeniul meu.

— Cred că am și eu un interes în chestiunea asta, răspunse iritată.

— Firește, numai că eu cred că al meu e mai mare și am putea sta unul în calea celuilalt.

— Pot să apreciez și singură lucrurile astea, roști.

— Okay, i-am spus. E într-o călătorie cu LSD. Orice informație ai scoate de la el s-ar putea să fie colorată, dar și dezamăgitoare în mare măsură.

— Cum s-a-ntâmpat asta? întrebă.

— Se pare că un vrăjitor pe nume Masca i-a strecurat niște chimicale când l-a avut prizonier.

— Unde s-a petrecut asta? N-am auzit niciodată de Mască.

— Într-un loc numit Ținutul celor Patru Lumi, i-am răspuns.

— A trecut multă vreme de când am auzit vorbindu-se despre Ținut. Era stăpânit de un vrăjitor numit Sharu Garrul.

— Acum e un cuier, am rostit.

— Ce?

— E o poveste lungă, dar Masca stăpânește locul acum.

Mă privi lung, și puteam spune că tocmai pricepuse că nu știe o mulțime de lucruri în lumina ultimelor evenimente. Gândeam că încearcă să se decidă ce întrebare să aleagă dintre cele evidente, în clipa în care m-am hotărât să atac eu cât timp era derutată.

— Deci, cum e Bleys? am întrebat.

— Mult mai bine. L-am îngrijit eu însămi și își revine rapid.

Eram pe punctul de a o întreba unde se află, deși știam că va refuza să răspundă și speram să zâmbim amândoi când va vedea încotro mă îndrept: nicio adresă al lui Bleys, nicio adresă a lui Luke; ne păstrăm secretele și rămânem prieteni.

— Hello! l-am auzit pe Mandor rostind, și ne-am răsucit amândoi în direcția lui — înapoi prin deschizătură.

Forma întunecată a tornadei își redusese la jumătate dimensiunea dinainte și, chiar când priveam, continua să se micșoreze. Căzu constant în ea însăși, contractându-se și contractându-se și, cam în jumătate de minut, dispăru total.

Nu m-am putut abține să zâmbesc, dar Fiona nici măcar nu observă. Privea spre Mandor.

— Crezi că asta s-a-ntâmpat datorită ție? îl întrebă.

— N-am cum să aflu, răspunse, dar s-ar putea.

— Dar îți spune ceva? rosti ea.

— Poate că celui care e responsabil nu i-a plăcut să mă amestec în experimentul lui.

— Tu chiar crezi că în spatele ei se află o inteligență?

— Da.

— Cineva de la Curți?

— Mai degrabă cineva din capătul tău de lume.

— Așa bănuiesc și eu... aprobă ea. Ai vreo bănuială în legătură cu identitatea persoanei?

Mandor zâmbi.

— Înțeleg, rosti rapid Fiona. Treaba ta e treaba ta. Dar o amenințare generală e treaba tuturor. Aici voiam să ajung de fapt.

— Adevărat, recunosc eu el. De aceea propun să investigăm chestiunea. În clipa asta mă pierd în mărunțișuri. S-ar putea să fie amuzant.

— E periculos să-ți cer să-mi comunici rezultatele cercetărilor tale, spuse, când nu știu ce interese ar putea fi implicate.

— Îți apreciez atitudinea, răspunse, dar după câte știu convențiile sunt încă în vigoare și nimeni de la Curți nu are proiecte speciale împotriva Amberului. De fapt... Dacă vrei, am putea urmări chestiunea împreună, cel puțin o parte din drum.

— Eu am timp, spuse ea.

— Eu nu, am intervenit rapid. Trebuie să mă ocup de o afacere urgentă.

Mandor își îndreptă atenția spre mine.

— În legătură cu oferta mea... spuse.

— Nu pot, i-am spus.

— Foarte bine. Oricum, conversația noastră nu s-a terminat. O să te contactez mai târziu.

— Okay.

Fiona păru a fi și ea de acord.

— Mă vei ține la curent cu vindecarea lui Luke și cu intențiile lui, declară.

— Firește.

— O zi bună, atunci.

Mandor schiță un mic salut-pe-jumătate și eu i l-am întors. Apoi am început să merg și, de îndată ce am ieșit din raza lor vizuală, am început modificările.

Mi-am croit drum spre o pantă stâncoasă, unde m-am oprit și am extras Atuul meu pentru Amber. L-am ridicat, m-am concentrat și m-am teleportat de îndată ce am simțit calea. Speram ca holul principal să fie pustiu, dar în clipa asta chiar nu-mi păsa atât de mult.

Am ajuns lângă Jasra, care ținea încă o mantie pe brațul stâng întins. M-am strecurat pe ușa din stânga într-un coridor gol și m-am îndreptat spre scara din spate. De câteva ori am auzit voci și am făcut un ocol ca să-i evit pe cei ce discutau. Am izbutit să ajung în apartamentul meu fără să fiu descoperit.

Unicul moment de odihnă pe care-l avusesem pe parcursul a ceea ce păruse un secol și jumătate fusese puiul de somn de cincisprezece minute înainte ca însușirea vrăjitoarească a lui Luke de a evada să-l determine să mă cheme în Barul Oglinzii prin intermediul unui Atu halucinatoriu. Când? Din câte știam, putea să fi fost ieri — care fusese o zi foarte plină înaintea aceluia incident.

Am blocat ușa și m-am îndreptat clătînându-mă spre pat, prăbușindu-mă fără măcar să-mi scot cizmele. Firește, erau tot felul de lucruri pe care ar fi trebuit să le fac, dar nu mai eram în stare. Revenisem acasă pentru că încă mă simțeam cel mai în siguranță în Amber, în ciuda faptului că Luke mă contactase aici o dată.

Cineva cu un subconștient foarte-puternic ar fi putut avea un strălucitor vis revelator în urma atâtor nenorociri prin care trecusem de curând, și apoi s-ar fi trezit cu o minunată serie de intuiții și răspunsuri descriind modalități potrivite de acțiune. Eu n-am făcut-o. M-am trezit o dată, cuprins de o mică panică, neștiind unde mă aflu. Dar am deschis ochii și m-am lămurit, după care am adormit la loc. Mai târziu — mult mai târziu, se pare — am revenit gradat, ca o bucată dintr-o epavă plutitoare împinsă din ce în ce mai sus pe o plajă de fiecare val, până când, în cele din urmă, am ajuns acolo. N-am găsit niciun motiv să merg mai departe până când am constatat că

mă dor picioarele. Apoi m-am ridicat și mi-am scos cizmele, ceea ce trebuie să fi fost una dintre cele șase cele mai mari plăceri din viața mea. Apoi mi-am scos în grabă ciorapii și i-am aruncat în colțul camerei. De ce nimeni altcineva din domeniul meu nu pare să aibă picioare dureroase? Am umplut ligheanul și le-am înmuiat un timp, apoi am decis să umblu desculț următoarele ore.

În cele din urmă m-am ridicat, m-am dezbrăcat, m-am spălat, mi-am tras o pereche de Levi's și o cămașă de flanelă violet de care sunt îndrăgostit. La naiba cu spadele, stiletele și mantiile, un timp. Am deschis obloanele și am privit afară. Era întuneric. Din cauza norilor, nici măcar n-am putut ghici după stele dacă e amurg, noapte târzie sau aproape dimineată.

Pe coridor era foarte liniște și nu s-a auzit niciun zgomot în timp ce coboram pe scara din dos. Și bucătăria era pustie, focurile cele mari stinse și pâlâpâind înnăbușit. Nu voiam să agită lucrurile înainte de a lua un ceainic în care să fierb apă pentru ceai, în timp ce căutam ceva pâine și conserve de fructe. Am dat și peste o cană cu ceva ca un suc de grapefruit, într-una dintre cutiile cu gheață, înalte de un stat de om.

În timp ce stăteam încălzindu-mi picioarele și devorând franzela, am început să nu mă simt în largul meu. Sorbeam ceaiul înainte de a-mi da seama ce se-ntâmplă. Parcă simțeam o mare nevoie de a face ceva, deși habar n-aveam ce anume. Acum eram într-un fel de pauză, și era ciudat. Așa că am hotărât să încep să gândesc din nou.

Când aproape terminasem de mâncat, aveam câteva mici planuri. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg în holul principal, unde am luat toate pălăriile și mantiile de pe Jasra și am ridicat-o. Mai târziu, în timp ce-i purtam forma țeapănă de-a lungul coridorului de sus în direcția camerei mele, o ușă se întredeschise și un Droppa cu-ochi-urduroși mă privi trecând.

— Hei, vreau și eu două! strigă după mine. Îmi amintește de prima mea nevastă, adăugă apoi și închise ușa.

Odată instalată în apartamentele mele, am tras un scaun și m-am așezat dinaintea ei. Țipător înveșmântată ca într-o glumă proastă, frumusețea ei aparte nu fusese total diminuată.

Cândva, mă pusese într-un imens pericol, și nu doream s-o eliberez acum ca să-și repete performanța. Dar vraja care o stăpânea îmi atrăgea atenția din mai multe motive, și voiam să înțeleg totul.

Grijuliu, am început să explorez structura care o ținea. Nu era ultracomplexă, dar mi-am dat seama că identificarea tuturor tertipurilor îmi va lua ceva timp. În regulă. Nici vorbă să mă opresc acum. Am continuat să pătrund în vrajă, luând notițe mentale în tot acest timp.

Am fost ocupat ore în șir. După ce rezolvasem vraja, hotărâsem să mai adaug și câteva de-ale mele, având în vedere vremurile pe care le trăiam. Castelul se trezi în jurul meu în timp ce lucram. Am muncit constant în timp ce ziua înainta, până când totul fu pus la punct și am fost mulțumit de munca mea. Eram, de asemeni, hămesit de foame.

Am deplasat-o pe Jasra într-un colț, mi-am tras cizmele, am părăsit apartamentul și m-am îndreptat spre scară. Pentru că părea a fi ora prânzului, am verificat mai multe sufragerii în care, în general, mânca familia. Numai că toate erau pustii și niciuna nu era pregătită pentru prânzul care urma să vină. Așa cum niciuna nu purta semnele vreunui prânz recent.

Presupun că e posibil ca simțul meu temporal să fie încă denaturat și să fi fost prea târziu sau prea devreme, dar se părea că trecuse destul de mult timp ca să mă aducă în apropierea orei potrivite. Totuși, parcă nimeni nu mânca, așa că ceva nu era în ordine cu această presupunere...

Atunci l-am auzit — clinchetul slab al tacâmurilor pe farfurie. M-am îndreptat în direcția aparentă a sunetului. Evident, prânzul se desfășura într-un loc mai puțin frecventat decât de obicei. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga. Da, hotărâseră să se instaleze în camera de desen. Nicio problemă.

Am intrat în încăpere, unde Llewella stătea alături de soția lui Random, Vialle, pe divanul roșu, cu mâncarea așezată pe o masă joasă dinaintea lor. Michael, care muncea la bucătărie, stătea în apropiere în spatele unui gheridou plin cu vase. Mi-am dres glasul.

— Merlin, roști Vialle cu o sensibilitate care întotdeauna îmi provoacă un mic fior — ea fiind complet oarbă. Ce plăcere!

— Salut, roști Llewella. Vino și ni te alătură. Suntem nerăbdătoare să auzim ce-ai făcut.

Mi-am tras un scaun pe partea cealaltă a mesei și m-am așezat. Michael veni și puse un tacâm nou în fața mea. Am raționat iute. Tot ce ar fi auzit Vialle ar fi ajuns, fără îndoială, la urechile lui Random. Așa că le-am prezentat o variantă oarecum prescurtată a evenimentelor recente — omițând toate referirile la Mandor, Fiona și orice altceva legat de Curți. A rezultat o poveste considerabil mai scurtă și am primit mâncarea mai curând.

— În ultima vreme, toată lumea a fost atât de ocupată, remarcă Llewella când am isprăvit de vorbit. Aproape că mă face să mă simt vinovată.

I-am studiat verdele delicat al tenului ei mai-mult-decât-măsliniu, buzele groase, ochii mari ca de pisică.

— Dar nu chiar, adaugă.

— Totuși, unde sunt ceilalți? am întrebat.

— Gérard, spuse, e jos ca să vadă fortificațiile portului și Julian e la comanda armatei, care a cum a fost echipată cu arme de foc și se pregătește să apere căile de acces spre Kolvir.

— Vrei să spui că Dalt are deja oameni pe câmpul de luptă? Vine încoace?

Clătină din cap.

— Nu, a fost o măsură de precauție, răspunse, din cauza mesajului aceluia de la Luke. De fapt, armata lui Dalt n-a fost văzută.

— Măcar știe cineva unde se află? am întrebat.

— Încă nu, răspunse, dar așteptăm curând ceva informații. Ridică din umeri. Apoi: Poate că Julian deja le are, adaugă.

— De ce se află Julian la comandă? am întrebat între dărmări. Credeam că Benedict se va ocupa de asta.

Llewella privi în depărtare, aruncă o ocheadă spre Vialle, care părea că simte schimbarea centrului atenției.

— Benedict și o mică armată formată din oamenii lui l-au escortat pe Random în Kashfa, roști Vialle, moale.

— Kashfa? am spus. De ce-ar fi vrut să facă asta? De fapt, de obicei Dalt își cam pierde vremea prin Kashfa. Zona ar putea fi periculoasă în momentul de față.

Zâmbi slab.

— De aceea a vrut să fie escortat de Benedict și garda lui, roști. S-ar putea chiar ca ei să fie cei ce caută informații, deși nu asta e motivul plecării lor acolo.

— Nu pricep de ce ar fi necesară călătoria în sine.

Luă o gură de apă.

— O bruscă răsturnare politică, răspunse. Un general a luat puterea în absența reginei și prințului consort. Generalul tocmai a fost recent asasinat și Random a reușit să obțină aprobarea de a-și instala propriul candidat — un bătrân nobil — pe tron.

— Cum a făcut asta?

— Oricine are un interes în chestiune e și mai interesat să vadă Kashfa recunoscută de către Cercul de Aur cu statut de comerț privilegiat.

— Așa că Random i-a cumpărat ca să-și pună omul lui, am remarcat. Aceste tratate ale Cercului de Aur de obicei ne dau dreptul de a deplasa trupe pe teritoriul regatului unui client, fără prea multe preliminarii?

— Da, spuse.

Mi-am amintit brusc de acel emisar al Coroanei aspru-la-înfățișare pe care-l întâlnisem la „Bill Sângerosul“, care-și plătitese consumația în monedă Kashfană. Mi-am zis că nu doresc de fapt să aflu cât de aproape fusese față de asasinatul care făcuse posibilă recenta înțelegere. Ceea ce m-a izbit mult mai violent a fost tabloul care-mi apărea acum în fața ochilor: părea ca și cum Random tocmai îi împiedicase pe Jasra și Luke să-și recupereze tronul uzurpat — pe care, ca să fiu cinstit, presupun că Jasra însăși îl uzurpase, cu ani în urmă. Cu toate aceste acțiuni de uzurpare continuând, imparțialitatea chestiunii era mai mult decât tulbure pentru mine. Dar dacă etica lui Random nu era mai bună decât a celor dinainte, cu siguranță nici a lor nu era mai rea. Acum, totuși, părea că orice tentativă din partea lui Luke de a recâștiga tronul maică-si s-ar fi lovit de un monarh care avea un tratat de apărare cu

Amberul. Am simțit brusc dorința de a paria că termenii tratatelor de apărare a alianței includ sprijinul Amberului în tulburările interne, precum și ajutorul împotriva agresorilor din afară.

Fascinant. Suna ca și cum Random s-ar fi îndreptat spre o mulțime de necazuri, izolându-l pe Luke de baza puterii lui și de orice aparență de legitimitate în calitate de căpetenie a statului. Bănuiam că pasul următor ar putea fi scoaterea lui în afara legii ca pretendent și revoluționar periculos, și punerea unui preț pe capul lui. Oare Random exagera? Luke nu mai părea atât de periculos acum, mai ales că maică-sa se afla în custodia noastră. Pe de altă parte, chiar nu știam cât de departe vrea să meargă Random. Oare chiar respingea toate opțiunile amenințătoare sau, de fapt, voia doar să pună mâna pe Luke? Cea de-a doua posibilitate mă îngrijora, în sensul că Luke părea că se află la jumătatea drumului unui bun comportament și, posibil, chinuit de gândul reconsiderării poziției sale. Nu voiam să-l văd aruncat inutil în gura lupului ca rezultat al excesului de zel din partea lui Random.

Deci:

— Bănuiesc că asta îl privește în mare măsură pe Luke, i-am spus Viallei.

Tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Se pare că era preocupat de Dalt.

Am dat din umeri mental. Se pare că se va ajunge la același lucru din mintea lui Random, deoarece el va vedea în Dalt forța militară pe care Luke o va folosi pentru recuperarea tronului. Așa că am spus: Oh! și am continuat să înfulec.

Nu mai erau lucruri noi dincolo de cele discutate, și nimic în plus de clarificat legat de gândurile lui Random, așa că ne-am avântat în mici conversații, în timp ce îmi reconsideram încă o dată poziția. Am ajuns iar la senzația că e necesară o acțiune urgentă și la incertitudinea formei în care trebuia înfăptuită. Hotărârea mea era luată într-o manieră neașteptată, în timpul desertului.

Un curtean pe nume Randel — înalt, slab, negricios și, în general, zâmbitor — intră în cameră. Știam că s-a întâmplat ceva, pentru că nu zâmbea și se mișca mai iute ca de obicei.

Ne mătură cu privirea, o fixă pe Vialle, înaintă rapid și își drese glasul.

— M'lady Majestate... ? încep.

Vialle își roti ușor capul în direcția lui.

— Da, Randel? spuse. Ce e?

— Delegația din Begma tocmai a sosit, răspunse, și m-am trezit că nu am instrucțiuni legate de natura întâmpinării ei și nici vreun aranjament special care ar putea fi potrivit.

— Oh, Doamne! rosti Vialle, lăsând deoparte furculița. Trebuiau să sosească de-abia poimăine, când se va întoarce Random. El e cel căruia vor să i se plângă. Ce-ai făcut cu ei?

— I-am dus în Camera Galbenă, răspunse, și le-am spus că vin să le anunț sosirea.

Vialle încuviință.

— Câți sunt?

— Primul ministru, Orkuz, secretara lui, Nayda — care e și fiica lui — și o altă fiică, Coral. Mai sunt și patru servitori — doi bărbați și două femei.

— Mergi și informează personalul administrativ, și asigură-te că sunt pregătite apartamentele potrivite pentru ei, porunci ea, și vorbește la bucătărie. Poate că n-au mâncat.

— Prea bine, Înălțimea Voastră, rosti, începând să se retragă.

—... Apoi raportează-mi în Camera Galbenă, ca să aflu dacă e în ordine, continuă, și o să-ți dau atunci și alte instrucțiuni.

— E ca și rezolvat, răspunse și se grăbi afară.

— Merlin, Llewella, rosti Vialle, începând să se ridice, veniți să m-ajutați să mă întrețin cu ei în timp ce se fac pregătirile.

Am înfulecat ultima îmbucătură de desert și m-am ridicat în picioare. Chiar nu simțeam nevoia să vorbesc cu un diplomat și echipa lui, dar eram la locul potrivit și era una dintre micile îndatoriri ale vieții.

— Uh... De fapt, de ce se află ei aici? am întrebat.

— Un fel de protest față de ce am făcut noi în Kashfa, răspunse. Niciodată n-au fost prietenoși cu Kashfa, dar acum nu știu dacă se află aici ca să protesteze împotriva posibilei admiteri a Kashfei în Cercul de Aur sau dacă sunt supărați

datorită amestecului nostru în treburile interne ale Kashfei. Poate se tem că-și vor pierde afacerea cu un vecin atât de apropiat care brusc se bucură de același statut comercial preferențial ca al lor. Sau poate au alte planuri pentru tronul din Kashfa și noi tocmai le-am stricat intențiile. Poate ambele variante. Oricum... Nu le putem spune ce nu știm.

— Eu voiam doar să știu ce subiect să evit, am zis.

— Toate cele mai de sus, răspunse.

— Și eu mă gândeam la același lucru, rosti Llewella. Mă întrebam, totuși, dacă nu cumva au vreo informație folositoare despre Dalt. Probabil că serviciul lor de spionaj e foarte atent la tot ce se petrece în Kashfa.

— Să nu urmăriți acest subiect, spuse Vialle, îndreptându-se spre ușă. Dacă scapă vreun cuvânt sau vor să se dea de gol, perfect. Clarificați chestiunea. Dar nu vă dați de gol că ați vrea să aflați.

Vialle mă luă de braț și am condus-o afară, îndreptându-ne spre Camera Galbenă. Llewella dădu la iveală, nu se știe de unde, o oglinjoară și își inspectă chipul. Evident încântată, o dădu deoparte, apoi remarcă:

— Mare noroc că ai apărut, Merlin. Un chip zâmbitor în plus e întotdeauna folositor în vremuri ca astea.

— Eu de ce nu mă simt norocos? am zis.

Ne-am croit drum spre încăperea în care așteptau primul ministru și fiicele sale. Servitorii lor deja se retrăseseră în bucătărie pentru aperitive. Grupării oficiale încă îi era foame, ceea ce spune ceva despre protocol, mai ales când se pare că durează mult timp până când câteva tăvi cu păpică pot fi pregătite în mod atractiv. Orkuz era de statură medie și îndesat, cu părul negru înspicat cu gust, ridurile de pe chipul său lătareț părănd să arate că mai mult se încrunta decât zâmbea — un exercițiu pe care-l practica cea mai mare parte în după-amiaza aceea. Chipul Naydei era o variantă sculptată mai plăcut decât fața lui, și cu toate că arăta aceeași tendință spre corpulentă, se ținea ferm în formă și într-un nivel atractiv de rotunjime. De asemeni, zâmbea mult și avea dinți frumoși. Coral, pe de altă parte, era mai înaltă decât amândoi, zveltă, cu părul cafeniu-roșcat. Când zâmbea părea mai puțin

oficială. De asemeni, exista ceva familiar în înfățișarea ei. M-am întrebat dacă nu cumva o întâlnisem la vreo recepție plictisitoare cu ani în urmă. Totuși, cred că mi-aș fi amintit dacă aș fi întâlnit-o.

După ce am făcut prezentările și vinul a fost turnat în pahare, Orkuz îi făcu Viallei un scurt comentariu despre „recentele noutăți nefericite” în legătură cu Kashfa. Llewella și cu mine ne-am alăturat imediat pentru a o sprijini moral, dar ea spuse pur și simplu că asemenea chestiuni vor trebui tratate pe larg la întoarcerea lui Random și că, pentru moment, își dorea numai să se ocupe de confortul lor. El a fost total de acord cu asta, reușind chiar să zâmbească. Aveam senzația că vrea să atace imediat scopul vizitei. Llewella îndreptă rapid conversația spre călătoria lui și el îngădui condescendent schimbarea subiectului. Politicienii sunt minunat programați.

Am aflat mai târziu că ambasadorul Begmei nici măcar nu era la curent cu sosirea lui, ceea ce părea să indice că Orkuz venise atât de repede încât o luase înaintea oricărei înștiințări a ambasadei lor. Și nici măcar nu-și făcuse probleme cu sosirea, ci venise direct la palat și trimisese un mesaj. Am aflat asta un pic mai târziu, când a cerut să fie comunicat mesajul. Simțindu-mă cumva în plus față de grațioasele cascade de conversație neutră ale Llewellei și Viallei, m-am retras un pas ca să-mi plănuiesc evadarea. Nu eram deloc interesat de jocul care se punea la cale.

Coral se retrase și ea și oftă. Apoi aruncă o privire spre mine și zâmbi, trecu în revistă încăperea și veni mai aproape.

— Întotdeauna mi-am dorit să vizitez Amberul, spuse.

— E așa cum ți l-ai imaginat? am întrebat.

— Oh, da. Până acum. Firește, n-am văzut încă atât de mult...

Am dat din cap, și ne-am retras un pic mai departe de ceilalți.

— Te-am mai întâlnit undeva înainte? am întrebat.

— Nu cred, spuse. N-am călătorit prea mult și nu cred că te-ai intersectat cu drumul nostru. Nu-i așa?

— Nu, deși mi-a stârnit curiozitatea de curând.

— Eu știu câte ceva din trecutul tău, totuși, continuă ea, numai din bârfele obișnuite. Știu că te tragi din Curțile Haosului, și mai știu că ai mers la școală pe Umbra aceea pe care voi, Amberiții, se pare că o vizitați destul de des. M-am întrebat adesea cum arată.

Am mușcat momeala și am început să-i povestesc despre școală și despre slujba mea, despre câteva locuri pe care le vizitasem și despre lucrurile pe care-mi plăcea să le fac. În timp ce vorbeam, ne-am îndreptat spre o sofă pe partea cealaltă a încăperii, și ne-am așezat confortabil. Orkuz, Nayda, Llewella și Vialle nu păreau să se sinchisească de absența noastră și, dacă tot trebuia să fiu aici, mi se părea mai plăcut să vorbesc cu Coral decât să-i ascult pe ei. Totuși, ca să nu monopolizez totul, am întrebat-o despre ea.

Începu să-mi povestească despre copilăria petrecută în și în jurul Begmei, despre înclinația ei pentru aer liber — despre cai și navigație pe nenumăratele lacuri și fluvii din regiunea aceea — despre cărțile pe care le citise și despre însușirile relativ nevinovate în ale magiei. Un membru al personalului administrativ pătrunse în încăperea chiar în clipa în care începuse o descriere a unor rituri interesante făcute de membrii unei comunități locale de fermieri pentru a asigura fertilitatea recoltelor, și se apropie de Vialle și îi spuse ceva. Mai mulți membri ai personalului se vedeau prin ușa deschisă. Vialle le spuse apoi ceva lui Orkuz și Nayda, care dădură din cap și se îndreptară spre intrare. Llewella se despărți de grup și veni spre noi.

— Coral — rosti ea — apartamentul tău e pregătit. Cineva din personal îți va arăta unde e. Poate ai dori să te înviiorezi sau să te odihnești după drum.

Ne-am ridicat în picioare.

— Nu sunt obosită, de fapt, rosti Coral, privind mai degrabă spre mine decât spre Llewella, cu un zâmbet ușor în colțurile gurii.

La naiba. Mi-am dat seama brusc că îmi plăcuse compania ei, așa că:

— Dacă vrei să te schimbi în ceva mai comod, am spus, aș fi bucuros să-ți arăt un pic din oraș. Sau palatul.

Zâmbetul se lăți și era plăcut la vedere.

— Mai degrabă aș face asta, spuse.

— Atunci ne întâlnim aici cam în jumătate de oră, i-am spus.

Am condus-o afară și am însoțit-o pe ea și pe ceilalți până la picioarele scării celei mari. Întrucât încă mai aveam pe mine Levi's-ul și cămașa violetă, m-am întrebat dacă n-ar trebui să mă schimb în ceva mai potrivit cu moda locală. La naiba, mi-am zis. Pur și simplu mergeam într-o vâjâială. O să-mi pun doar centura și armele, o mantie și cele mai bune cizme. Trebuia să-mi mai aranjez barba, totuși, deoarece mai aveam un pic de timp. Și, poate, o manichiură rapidă.

— Uh, Merlin...

Era Llewella, cu mâna pe cotul meu, conducându-mă către un alcov. I-am îngăduit să mă conducă.

Apoi:

— Da? am spus. Ce e?

— Hm... rosti ea. Destul de drăguță, nu-i așa?

— Presupun că da, am răspuns.

— Ți s-au aprins călcâiele?

— Doamne, Llewella! Nu știu. De-abia am făcut cunoștință.

—... Și ți-ai dat întâlnire cu ea.

— Haide! Merit o pauză astăzi. Mi-a plăcut să vorbesc cu ea. Mi-ar plăcea să-i arăt împrejurimile. Cred că ne-am simțit bine. Ce e rău în asta?

— Nimic, răspunse, atâta vreme cât gândești lucrurile în perspectivă.

— La ce perspectivă te gândești?

— Sunt ușor curioasă, spuse, de ce Orkuz și-a adus cele două fiice arătoase.

— Nayda este secretara lui, am spus, și Coral își dorea de multă vreme să vadă locul.

— Uh-uh, și ar fi un lucru foarte bun pentru Begma dacă cineva de-acolo s-ar întâmpla să pună mâna pe un membru al familiei.

— Llewella, ești al naibii de suspicioasă, am spus.

— Din cauză că am trăit foarte mult.

— Ei bine, sper și eu să trăiesc foarte mult, și mai sper să nu mă facă să caut gândurile ascunse în fiecare comportament uman.

Zâmbi.

— Firește. Uită ce-am spus, îmi zise, știind că nu voi uita. Petrecere frumoasă.

Am mormăit politicos și m-am îndreptat spre camera mea.

Și astfel, în mijlocul tuturor felurilor de amenințări, intrigi, pericole și mistere, am hotărât să-mi ofer o vacanță și să rătăcesc prin oraș cu o doamnă frumoasă. Dintre toate posibilele opțiuni pe care le-aș fi putut face, era, cu siguranță, cea mai atractivă. Oricine ar fi fost inamicul, oricare ar fi fost puterea pe care o înfruntam, mingea era acum în terenul lui. Nu-mi doresc să-l vânez pe Jurt, să duelez cu Masca sau să-l urmăresc pe Luke până când cedează și-mi spune dacă încă vrea sau nu scalpurile familiei. Dalt nu era problema mea, Vinta dispăruse, Ghostwheel păstra tăcerea, și chestiunea Modelului tatălui meu mai putea aștepta. Soarele strălucea și briza era blândă, deși acestea se puteau schimba rapid în acest anotimp. Ar fi fost păcat să irolesc ceea ce ar fi putut fi foarte bine ultima zi bună din an în ce privește bucuria. Fredonam în timp ce mă aranjam și m-am îndreptat spre scări mai devreme pentru întâlnirea noastră.

Coral se mișcase mai repede decât credeam, totuși, și mă aștepta. I-am admirat pantalonii verzi bufanți cu o ușoară nuanță întunecată, cămașa grea arămie și mantia cafeniu deschis. Cizmele păreau potrivite pentru plimbare și purta o pălărie neagră care-i acoperea cea mai mare parte din păr. La centură erau mânușile și un stilet.

— Totul e pregătit, rosti când mă văzu.

— Minunat, am răspuns zâmbind și am condus-o în hol.

Începu să se răsucească în direcția intrării principale, dar am condus-o spre dreapta, apoi spre stânga.

— Atragem mai puțin atenția dacă folosim una dintre ușile laterale, am zis.

— Sunteți cu adevărat secretoși, spuse.

— Obișnuința, am răspuns. Cu cât cei dinafară știu mai puțin despre treaba ta, cu atât mai bine.

— Care dinafară? De ce te temi?

— În clipa asta? De nenumărate lucruri. Numai că nu vreau să irolesc o zi frumoasă ca asta făcând liste.

Clătină din cap astfel încât am luat-o a fi un amestec de uimire și dezgust.

— Deci e adevărat ce se spune? întrebă. Că afacerile voastre sunt atât de complexe încât aveți fiecare formulare?

— În ultima vreme n-am avut timp de afaceri, i-am spus, nici măcar de o aventură. Iartă-mă, am adăugat când am văzut-o roșind. În ultima vreme, viața a fost cam complicată pentru mine.

— Oh, spuse privindu-mă, cerând clar amănunte.

— Altădată, am spus, străduindu-mă să râd, fluturându-mi mantia și salutând o strajă.

Dădu din cap și, diplomatic, schimbă subiectul:

— Cred că am picat într-o perioadă nepotrivită a anului ca să văd celebrele voastre grădini.

— Mda, s-a cam terminat sezonul lor, am spus, cu excepția grădinii japoneze a lui Benedict, care e situată destul de departe. Poate am putea merge acolo într-o bună zi să bem o ceașcă de ceai, dar mă gândeam să mergem în oraș acum.

— Sună tentant, aprobă ea.

I-am spus străjii de la ușa din spate să-i transmită lui Henden, intendentul Amberului, că mergem în oraș și nu știm când ne vom întoarce. A răspuns că o va face imediat ce va ieși din gardă, ceea ce urma să se întâmple foarte curând. Experiența mea la „Bill Sângerosul“ mă învățase să las asemenea mesaje — nu că aș fi crezut că suntem în pericol, sau că era suficient să știe Llewella.

Frunzele foșneau sub picioarele noastre când am luat-o pe una dintre aleile care duceau spre o poartă laterală. Cu doar câteva ghemotoace de nori cirrus deasupra noastră, soarele strălucea puternic. Spre vest, un stol de păsări negre își croia drum spre ocean, în sud.

— La mine acasă deja a nins, îmi spuse. Aveți noroc.

— Există un curent cald care ne oferă o pauză, am spus, amintindu-mi ce-mi spusese cândva Gérard. Moderează considerabil clima, în comparație cu alte locuri situate la aceeași latitudine.

— Călătorești mult? mă întrebă.

— Am călătorit mai mult decât aş fi vrut, am spus, de curând. Mi-ar plăcea să stau jos şi să nu-mi mai pese de nimic cam un an.

— Afaceri sau plăcere? mă întrebă, în timp ce o strajă ne lăsă să ieşim pe poartă şi eu am examinat rapid împrejurimile ca să descopăr vreo iscoadă.

— Nu de plăcere, am răspuns în timp ce am luat-o de cot pentru o clipă şi am îndreptat-o în direcţia pe care o alesesem.

Când am ajuns în zone civilizate, am urmat un timp Main Concourse. I-am atras atenţia asupra câtorva peisaje frumoase şi locuinţe remarcabile, inclusiv Ambasada Begmei. Nu păru dornică să o viziteze pe aceasta din urmă, totuşi, spunând că oricum îşi va întâlni oficial compatrioţii înainte de a pleca. Se opri într-un magazin pe care l-am descoperit mai târziu, totuşi, ca să-şi cumpere două bluze, trimiţând bonul la ambasadă şi îmbrăcăminte la palat.

— Tata mi-a promis că mergem la cumpărături, explică ea. Şi ştiu că va uita. Când aude despre asta, ştie că eu nu uit.

Am explorat străzile cu diverse prăvălii şi ne-am oprit să bem ceva într-o cafenea pe trotuar, urmărind trecerea pietonilor şi a călăreţilor. Tocmai mă răsucisem spre ea ca să-i spun o anecdotă cu călăreţi când am simţit declanşarea unui contact prin Atu. Am aşteptat câteva secunde în timp ce senzaţia devenea mai puternică, dar nicio identitate nu prinse formă. Am simţit mâna lui Coral pe braţul meu.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Am încercat contactul mental, în speranţa stabilirii clare a legăturii, dar celălalt păru că se retrage în timp ce făceam asta. Totuşi, nu era la fel ca acea cercetare minuţioasă tainică, atunci când Masca mă prinsese în locuinţa Florei din San Francisco. Oare era cineva cunoscut încercând să mă contacteze şi nu reuşea să se concentreze? Rănit, poate? Sau...

— Luke? am zis. Tu ești?

Dar n-am primit niciun răspuns și senzația începu să dispară. Într-un târziu, se sfârși.

— Ți-e bine? întrebă Coral.

— Mda, e-n regulă, am spus. Sper. Cineva a încercat să mă contacteze și apoi s-a răzgândit.

— Să te contacteze? Oh, vrei să spui prin acele Atuuri pe care le folosești?

— Da.

— Dar ai spus „Luke“... medită ea. Nimeni din familia ta nu poartă numele...

— S-ar putea să-l cunoști drept Rinaldo, Prinț de Kashfa, am zis.

Chicoti.

— Rinny? Firește că-l cunosc. Totuși, nu-i plăcea să-i spunem Rinny...

— Chiar îl cunoști? Vreau să zic, personal?

— Da, răspunse, deși a trecut mult timp. Kashfa e destul de aproape de Begma. Uneori am fost în relații bune, alteori nu. Știi cum e. Politica. Când eram mică, aveam lungi perioade când eram destul de prieteni. Erau o mulțime de vizite statale, în ambele sensuri. Noi copiii ne jucam adesea împreună.

— Cum era el pe-atunci?

— Oh, un băiat înalt, stângaci, roșcat. Îi plăcea să se fălească — ce puternic e el, ce iute e el. Mi-amintesc cât de tare s-a supărat pe mine odată pentru că l-am învins într-o alergare.

— L-ai învins pe Luke într-o cursă?

— Da. Sunt o alergătoare foarte bună.

— Trebuie că da.

— Oricum, ne-a luat pe Nayda și pe mine pe vas de câteva ori și în câteva călătorii lungi. Apropo, unde e acum?

— La o băută cu pisica din Cheshire.

— Ce?

— E o poveste lungă.

— Mi-ar plăcea s-o aud. Mi-am făcut griji pentru el după lovitura de stat.

Mm... M-am gândit iute cum să-i povestesc astfel încât să nu-i spun fiicei primului ministru al Begmei vreun secret de stat, ca de pildă legătura lui Luke cu Casa de Amber... Deci:

— Îl știu de multă vreme, am început. De curând și-a atras mânia unui vrăjitor care l-a drogat și l-am văzut surghiunit în barul acela ciudat...

Apoi am continuat multă vreme, parțial pentru că a trebuit să mă opresc și să-i fac un rezumat din Lewis Carroll. De asemeni, a trebuit să-i promit că-i împrumut una dintre edițiile în Thari a „*Alicei*“ din biblioteca Amberului. Când am isprăvit, râdea.

— De ce nu-l aduci înapoi? spuse apoi.

Hopa. N-aș putea spune că însușirile lui de modificare-a-umbrei vor putea acționa până când nu-și va reveni. Așa că:

— Face parte din vrajă; acționează asupra propriei însușiri vrăjitoarești, am spus. Nu poate fi deplasat până când nu încetează efectul drogului.

— Ce interesant, remarcă ea. Luke e cu adevărat un vrăjitor?

— Uh... da, am spus.

— Cum a dobândit însușirea asta? Când l-am cunoscut, nu dădea semne de așa ceva.

— Vrăjitorii ajung la aceste abilități în diverse moduri, am explicat. Dar tu știi asta, și brusc mi-am dat seama că e mai isteată decât arăta expresia aceea zâmbitoare, nevinovată. Aveam o puternică senzație că încercă să îndrepte totul spre cunoașterea magiei Modelului pe partea lui Luke, ceea ce, desigur, ar fi spus lucruri interesante despre paternitatea lui. Și mama lui, Jasra, e la rândul ei un fel de vrăjitoare.

— Adevărat? N-am știut.

La naiba! Du-te, vino!...

— Ei bine, a învățat undeva.

— Ce știi de tatăl lui?

— Nu mare lucru, am răspuns.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Doar în trecere, am spus.

O minciună putea face chestiunea să pară cu adevărat importantă dacă ea avea măcar o vagă idee despre adevăr.

Astfel că am făcut unicul lucru care mi-a trecut prin minte. Nu ședea nimeni la masa din spatele ei, și dincolo de masă nu era decât un perete. Mi-am irosit una dintre vrăji, cu un gest nevăzut și un singur cuvânt.

Masa se ridică și zbură înapoi și se zdrobi de perete. Zgomotul fu spectaculos. Se auziră exclamații puternice din partea mai multor patroni, și eu am țâșnit în picioare.

— E toată lumea în regulă? am spus, privind în jur ca și cum aș fi căutat răniții.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă ea.

— O rafală de vânt ciudată sau ceva de genul ăsta, am spus. Poate ar fi mai bine să plecăm.

— În regulă, spuse privind rămășițele. Nu vreau să dau de necaz.

Am aruncat câteva monede pe masă, m-am ridicat și am ieșit vorbind tot ce-mi trecea prin cap ca să pun o oarecare distanță între noi și subiect. Aceasta avu efectul scontat, pentru că nu mai încercă să repete întrebarea.

Continuându-ne plimbarea, am pornit-o spre direcția West Vine. Când am ajuns acolo, am hotărât să ne îndreptăm în vale spre port, reamintindu-mi de pasiunea ei pentru navigație. Dar mă apucă de braț și mă opri.

— Nu există o scară mare la poalele Kolvirului? întrebă. Cred că tatăl tău a încercat odată să strecoare armate acolo și a fost prins și a trebuit să intre în luptă.

Am încuviințat.

— Da, e adevărat, am spus. O treabă veche. S-a-ntâmplat demult. Scara nu prea mai e folosită în zilele noastre. Dar e încă într-o stare destul de bună.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— În regulă.

M-am răsucit spre dreapta și am făcut cale întoarsă, către Main Concourse. O pereche de cavaleri purtând culorile Llewellei trecu pe lângă noi, îndreptându-se în cealaltă direcție, salutându-ne în trecere. Nu m-am putut abține să mă-ntreb dacă erau într-o misiune oficială sau îndeplineau vreun ordin ca să-mi supravegheze mișcările. Probabil că la același lucru s-a gândit și Coral, pentru că îmi făcu cu ochiul. Am dat din

umeri și am continuat drumul. Un pic mai târziu, când am aruncat o privire furișă înapoi, n-am mai văzut pe nimeni.

În timp ce ne plimbam, am trecut pe lângă oameni înveșmântați în culorile unei duzini de regiuni, și aerul era plin de mirosurile bucatelor din dughenele deschise, ca să satisfacă toate gusturile. În diverse puncte din drumul nostru pe deal, ne-am oprit pentru plăcinte cu carne, iaurturi, dulciuri. Stimulentele erau prea puternice ca să le ignori.

Am remarcat suplețea cu care trecea peste obstacole. Nu era doar grație. Era mai mult o stare de spirit — pregătire, presupun. De mai multe ori am observat cum privește înapoi în direcția din care veneam. Am privit și eu, dar n-am văzut nimic neobișnuit. O dată, când un bărbat țâșni brusc printr-o intrare de care ne apropiam, am văzut cum își repede mâna spre stiletul de la centură, apoi o lăasă să cadă.

— E atât de multă activitate, se întâmplă atâtea aici... comentă după o vreme.

— Adevărat. În Begma e mai puțină, să-nțeleg?

— Considerabil.

— E un loc sigur în care să rătăcești?

— Oh, da.

— Femeile de-acolo fac și ele pregătire militară, ca și bărbații?

— De obicei, nu. De ce?

— Simplă curiozitate.

— Oricum, eu am făcut ceva pregătire de luptă armată și neînarmată, rosti.

— De ce? am întrebat.

— Tată meu a sugerat asta. Spunea că e folositor pentru ruda unuia situat în poziția lui. M-am gândit că s-ar putea să aibă dreptate. De fapt, cred că și-a dorit un fiu.

— Și sora ta?

— Nu, pe ea n-a interesat-o.

— Te gândești la o carieră diplomatică?

— Nu. nu vorbești cu sora care trebuie.

— Un soț bogat?

— Probabil necioplit și plictisitor.

— Atunci, ce?

— Poate o să-ți spun mai târziu.

— În regulă. O să-ți amintesc dacă uiți.

Ne-am croit drum spre sud de-a lungul Concourse, și adierile se întetiră pe măsură ce ne apropiam de Capătul Țării. În depărtare apăru un ocean înghețat, cenușiu-ca-gresia și acoperit-cu-nori-albi. Multe păsări se roteau deasupra valurilor, în depărtare, și un dragon foarte ondulat.

Am trecut prin Marea Arcadă și am ajuns, în cele din urmă, la debarcader și am privit în jos. Era un peisaj amețitor, dincolo de scara scurtă, îngustă — prăpastia dădea spre plaja cafenie-și-neagră, departe, dedesubt. Am privit undulațiile în nisip lăsate de reflux, încrețituri pe chipul unui bătrân. Aici, brizele erau mai puternice, și mirosul jilav, sărat, care se intensifica pe măsură ce ne apropiam condimenta aerul la un nou nivel de intensitate. Coral se retrase o clipă, apoi înaintă iar.

— Pare ceva mai periculos decât mi-aș fi imaginat, rosti după un timp. Probabil că pare mai puțin periculos odată ce te afli pe ea.

— Nu știu, am răspuns.

— N-ai urcat-o niciodată?

— Nu, am spus. N-am avut niciodată vreun motiv.

— Credeam că ți-ai fi dorit, după bătălia pierdută de tatăl tău.

Am dat din umeri.

— Eu sunt sentimental în alte moduri.

Zâmbi.

— Hai să coborâm pe plajă. Te rog.

— Sigur, am spus, și am înaintat și am pornit.

Scara îngustă ne purtă în jos cam vreo nouă metri, apoi se termină brusc acolo unde o variantă mult mai strâmtă se răsucea într-o parte. Măcar treptele nu erau umede și alunecoase. Undeva departe, jos, am putut vedea locul unde scara se lărgea iar, permițând unei perechi să coboare alături. Deocamdată, totuși, ne deplasam în șir și eram iritat că, într-un fel, Coral mi-o luase înainte.

— Dacă aluneci, trec mai departe, i-am spus.

— De ce? întrebă.

— Ca să fiu în fața ta dacă te prăbușești.

— În regulă, răspunse. N-o să cad.

Mi-am zis că nu merită să mă cert și am lăsat-o să conducă.

Locurile unde scara își schimba direcția erau așezate la întâmplare, săpate acolo unde configurația stâncilor permitea așa ceva. În consecință, unele locuri în pantă erau mai lungi decât altele și drumul nostru se întindea pe toată suprafața muntelui. Acum, vânturile erau mai puternice decât fuseseră deasupra, și ne-am trezit stând lipiți de coasta muntoasă atât cât îngăduiau contururile. Dacă n-ar fi bătit vântul, probabil că am fi făcut la fel. Absența oricărei balustrade de siguranță ne făcea să stăm retrași față de margine. Erau locuri unde peretele muntos atârna deasupra noastră, dând efectul unei grote; în alte locuri, am parcurs o proeminență a stâncii și ne-am simțit foarte expuși. De câteva ori mantia mea mă izbi în față și am înjurat, amintindu-mi că localnicii rareori vizitează locurile istorice din apropierea lor. Am început să le apreciez înțelepciunea. Coral se grăbea înainte și am iuțit pasul ca s-o ajung din urmă. Dincolo de ea, am putut vedea un refugiu care semnala prima curbă a drumului. Speram că se va opri acolo și îmi va spune că s-a răzgândit de necesitatea acestei expediții. Dar n-o făcu. Se răsuci și continuă drumul. Vântul îmi fură oftatul și îl purtă într-o grotă cu povești rezervată pentru plângerile celor-cărora-li-se-impune-cu-de-a-sila.

Totuși, nu m-am putut abține să nu privesc în jos din când în când; și, de fiecare dată, mă gândeam la tatăl meu luptând să-și croiască drum pe treptele acestea. Era ceva ce n-aș fi vrut să încerc — cel puțin nu până voi fi încercat toate variantele mai viclene. Am început să mă întreb cât de mult ne aflam sub nivelul palatului...

Când, într-un târziu, am ajuns pe refugiul de unde scara începea să se lărgească, m-am grăbit s-o ajung din urmă pe Coral, astfel încât să putem merge alături. În grabă, mi-am agățat tocul și m-am împiedicat în timp ce luam curba. N-a fost mare lucru. Am reușit să întind mâna și să-mi găsesc echilibrul pe suprafața stâncii în timp ce m-am repezit înainte și m-am clătinat. Am fost uluit, totuși, cum a perceput Coral pasul meu greșit, doar pe baza zgomotului, și de reacția ei. Se trase brusc înapoi și își răsuci corpul în lateral. Măinile ei

veniră în contact cu brațul meu în acest răstimp, și mă împinse într-o parte, lipit de stâncă.

— În regulă! am spus, cu sufletul la gură. Sunt okay.

Se ridică și își scutură praful în timp ce-mi reveneam.

— Am auzit... începu.

— O să-mi revin. Dar mi-am agățat tocul. Asta-i tot.

— N-aș zice.

— Totul e-n ordine. Mulțumesc.

Am început să coborâm scara unul lângă altul, dar ceva se schimbase. Acum începeam să fiu cuprins de o suspiciune care nu-mi plăcea, dar nu puteam scăpa de ea. Oricum, nu încă. Ceea ce aveam în minte era prea periculos, dacă s-ar fi dovedit adevărat.

Așa că, în loc de asta:

— În Spania când plouă, mai mult pe câmpie, am zis.

— Ce? întrebă ea. N-am înțeles...

— Am spus „Ce zi frumoasă este să te plimbi cu o doamnă superbă“.

Roși în obraji. Apoi:

— În ce limbă ai spus-o... prima oară?

— În engleză, am răspuns.

— N-am studiat-o niciodată. Ți-am spus atunci când vorbeam despre „Alice“.

— Știu. Am vrut doar să fiu excentric, am răspuns.

Plaja, acum mai aproape, era vărgată-ca-un-tigru și strălucitoare pe alocuri. Un val de spumă se retrăgea de-a lungul versantului în timp ce păsările țipau și se scufundau ca să examineze rămășițele aduse de valuri. Pânze pluteau în largul mării și o mică perdea de ploaie făcea vălurile în sud-est, departe în larg. Vânturile nu mai făceau zgomot, cu toate că încă se năpusteau asupra noastră cu o forță care făcea ca mantiile să se înfășoare pe noi.

Am continuat în tăcere până când am ajuns jos. Apoi am înaintat, făcând câțiva pași pe nisip.

— Portul e în direcția aceea, am spus arătând în dreapta, spre vest, și e și o biserică acolo în drum, am adăugat, indicând clădirea întunecată unde avuseseră loc funeraliile lui Caine

și unde vin adesea oamenii mării ca să se roage pentru călătorii fără incidente.

Coral privi în ambele direcții și, de asemeni, aruncă o privire în spatele nostru și în sus.

— Mai coboară niște oameni, remarcă ea.

Am privit în sus și am văzut trei siluete lângă vârful scării, dar stăteau nemișcate, ca și cum coborâseră o mică porțiune ca să vadă priveliștea. Niciuna nu purta culorile Llewellei...

— Turiști, am spus.

Îi urmări încă o clipă, apoi își întoarse privirea.

— Nu sunt și grote pe aici, pe undeva? întrebă.

Am arătat cu capul spre dreapta.

— Pe acolo, am răspuns. Sunt o mulțime. Periodic, oamenii se rătăcesc prin ele. Unele sunt foarte colorate. Altele se întind doar prin beznă. Câteva sunt pur și simplu doar deschizături.

— Mi-ar plăcea să le văd, spuse.

— Firește, e ușor. Să mergem.

Am pornit la drum. Oamenii de pe scară nu se mișcaseră. Încă păreau că privesc marea. Mă-ndoiam că sunt contra-bandiști. Nu pare a fi o ocupație cotidiană într-un loc unde se plimbă cine vrea. Oricum, eram mulțumit că însușirea mea pentru suspiciune era în creștere. Părea ceva potrivit în lumina evenimentelor recente. Obiectul celei mai mari suspiciuni, firește, mergea alături de mine, rostogolind bucăți de lemn cu vârful cizmei, râcâind pietricele lucioase, râzând — numai că nu eram pregătit să fac nimic în clipa aceea. Curând...

Mă apucă brusc de braț.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, rosti. Îmi place.

— Oh, și mie. Mă bucur că am venit amândoi. Ești bine-venită.

Asta mă făcu să mă simt ușor vinovat, dar dacă presupunerea mea era greșită, nu se va produce nimic rău.

— Cred că mi-ar plăcea să locuiesc în Amber, remarcă în timp ce mergeam.

— Și mie, am răspuns. N-am mai făcut-o de foarte mult timp.

— Oh?

— Cred că, de fapt, nu ți-am explicat cât timp am petrecut pe Umbra Pământ, unde am fost la școală, unde am avut slujba despre care ți-am povestit..., am început și deodată am început să-i revărs și mai mult din autobiografie — lucru pe care, de obicei, nu-l fac. Nu știam de ce îi spuneam toate astea, la început, dar mai apoi mi-am dat seama că, pur și simplu, voiam să vorbesc cu cineva. Chiar dacă strania mea suspiciune era corectă, nu mai conta. Un ascultător parcă-prietenos mă făcea să mă simt mai bine decât mă simțisem vreodată. Și, înainte de a-mi da seama, îi povesteam despre tatăl meu — cum acest bărbat pe care-l cunoscusem vag trecuse prin povestea lungă a bătăliilor lui, a dilemelor lui, a deciziilor lui, ca și cum ar fi încercat să se justifice față de mine, ca și cum aceea ar fi fost unica ocazie în care trebuia s-o facă, și cum ascultasem eu, întrebându-mă ce sărise, ce uitase, ce ascunsese sau înflorise sub o spoială înșelătoare, ce sentimente nutrea față de mine...

— Acelea sunt câteva dintre grote, i-am spus în clipa în care vederea lor mi-a întrerupt frâul liber al amintirilor, acum deranjant. Începu să spună ceva despre monologul meu, dar pur și simplu am continuat: Le-am văzut o singură dată.

Îmi prinse starea de spirit și rosti simplu:

— Mi-ar plăcea să intru în una dintre ele.

Am încuviințat. Grotele păreau a fi un loc bun pentru ceea ce aveam în minte.

Am ales-o pe a treia. Gura ei era mai largă decât primele două, și puteam vedea în interior pe o distanță lungă.

— Hai s-o-ncercăm pe asta. Pare bine luminată, am explicat.

Am pătruns într-o răcoare plină-de-umbre. Nisipul jilav ne însoți un timp, subțindu-se lent pentru a fi înlocuit de un sol zgrunțuros. Tavanul coborî și se înalță de câteva ori. O curbă la stânga ne uni cu trecerea unei alte deschizături, deoarece privind prin ea am văzut mai multă lumină. Cealaltă direcție ducea mai adânc în munte. Încă puteam simți pulsul ecoului mării de acolo de unde ne aflam.

— Grotele astea ar putea duce înapoi foarte departe, remarcă ea.

— Așa este, am răspuns. Se răsucesc și se intersectează și serpuiesc. N-aș vrea să mergem prea departe fără o hartă și un felinar. Niciodată n-au fost complet cartografiate, din câte știu.

Privi în jur, examinând zonele de beznă în întunericul unde tunelurile laterale dădeau într-al nostru.

— Cât de departe crezi că merg? întrebă.

— Chiar nu știu.

— Sub palat?

— Probabil, am spus amintindu-mi șiragul de tuneluri laterale pe lângă care trecusem în drumul meu spre Model. Pare posibil să răspundă în marile grote de sub palat — undeva.

— Cum e acolo, jos?

— Sub palat? Doar beznă și spațiu. Vechiul...

— Mi-ar plăcea să văd.

— Pentru ce?

— Modelul e acolo, jos. Trebuie că e foarte colorat.

— Oh, este — cu totul strălucitor și învolburat. Oricum, mai degrabă de natură să te intimideze.

— Cum poți spune asta când tu l-ai traversat?

— A-l traversa și a-ți plăcea sunt două lucruri diferite.

— Mă gândeam doar că dacă simțai în tine dorința de a-l traversa, simțai un fel de afinitate, un fel de adâncă rudenie cu el.

Am izbucnit în râs și sunetul răsună ca un ecou în jurul nostru.

— Oh, în timp ce-l parcurgeam, știam că există în mine forța de-a o face, am spus. Oricum, n-am simțit ceva anticipat. Atunci eram doar înspăimântat. Și nu mi-a plăcut niciodată.

— Ciudat.

— Nu chiar. E ca oceanul sau ca cerul nopții. E imens și puternic și frumos și e acolo. E o forță a naturii și poți face ce vrei din el.

Privi de-a lungul trecerii care ducea în interior.

— Mi-ar plăcea să-l văd, rosti.

— Eu unul n-aș încerca să găsesc calea spre el pornind de aici, i-am spus. Oricum, de ce vrei să-l vezi?

— Doar ca să văd cum aș reacționa la așa ceva.

— *Ești ciudată*, am spus.

— Vrei să mă duci când ne întoarcem? Vrei să mi-l arăți?

Nu mergea deloc așa cum îmi închipuisem. Dacă ea era ceea ce credeam, nu-i înțelegeam cererea. Eram pe jumătate tentat s-o duc acolo, ca să aflu ce intenționează. Totuși, acționez pe baza unui sistem de priorități, și aveam senzația că ea reprezenta una dintre ele, pentru care îmi făcusem o promisiune și câteva pregătiri minuțioase.

— Poate, am mormăit.

— Te rog. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd.

Părea sinceră. Numai că bănuiala mea era aproape-perfectă. Trecuse suficient timp pentru ca acel straniu spirit schimbător-de-trup, care îmi intersectase calea în nenumărate forme, să fi găsit o gazdă nouă și apoi să-și fi îndreptat din nou atenția asupra mea și să-mi fi câștigat din nou încrederea. Coral era perfectă în rol, sosirea ei exact la momentul potrivit, preocuparea fășită pentru sănătatea mea fizică, reflexele rapide. Mi-ar fi plăcut s-o mai țin pe lângă mine pentru interogatoriu, dar știam că pur și simplu m-ar fi mințit, în absența dovezilor sau a unei situații de urgență. Și eu n-aveam încredere în ea. Așa că mi-am revizuit vraja pe care o pregătisem și am ținut-o pe drumul de întoarcere de la Arbor House, o vrajă pe care o elaborasem pentru a goni o entitate posesivă din gazda ei. Am ezitat o clipă, totuși. Sentimentele mele față de ea erau ambivalente. Chiar dacă ea ar fi entitatea, aș fi vrut să mă împac cu ea dacă i-aș fi cunoscut motivul.

Deci:

— Ce vrei, de fapt? am întrebat.

— Doar să-l văd. Sincer, răspunse.

— Nu, vreau să spun că, dacă tu ești ceea ce cred eu cu adevărat că ești, rostesc marea întrebare: De ce?

Frakir începu să pulseze pe încheietură.

Coral tăcu pe parcursul unei sonore respirații adânci, apoi:

— Cum ți-ai dat seama?

— Te-ai trădat singură prin mici lucruri descifrabile numai de către cineva care, de curând, a devenit paranoic, am răspuns.

— Magie, roști. Asta e?

— E pe cale, am răspuns. Cât p-aci să mă prinzi, dar nu pot avea încredere în tine.

Am rostit cuvintele ghid pentru vrajă, lăsându-le să-mi direcționeze mâinile blând prin gesturi potrivite.

Urmară două cumplite țipete stridente, apoi un al treilea. Dar nu erau ale ei. Veneau de după colțul pasajului pe care tocmai îl părăsisem.

— Ce...? începu ea.

— ...naiba! am terminat eu și m-am repezit pe lângă ea și după colț, trăgându-mi spada în acest răstimp.

Proiectate în lumina intrării în grotă, am observat trei siluete pe solul grotei. Două zăceau rășchirate și țepene. A treia era așezată și aplecată în față, blestemând. Am înaintat lent, cu vârful spadei îndreptat către aceasta. Își răsuci în direcția mea capul din beznă și sări în picioare, încă aplecată în față. Își prinse mâna stângă cu dreapta și se retrase până când veni în contact cu peretele. Se opri acolo, mormăind ceva neinteligibil. Mi-am continuat înaintarea cu precauție, cu toate simțurile la pândă. O puteam auzi pe Coral mișcându-se înapoia mea, apoi am zărit-o în stânga când trecerea se lărgi. Își scosese stiletul și-l ținea jos și aproape de șold. Nu era timp acum să mă gândesc cum acționase vraja mea asupra ei.

M-am oprit când am ajuns la prima dintre cele două forme căzute la pământ. Am împuns-o cu vârful cizmei, gata să lovesc brusc dacă ar fi atacat. Nimic. Era flască, lipsită de viață. M-am folosit de picior ca s-o întorc și capul se rostogoli înspre gura peșterii. În lumina care căzu pe el am văzut o față umană pe-jumătate-putrezită. Nasul meu deja mă informase că starea asta nu era o simplă iluzie. Am înaintat spre cealaltă și am întors-o și pe ea. Și aceasta arăta ca un cadavru în descompunere. În timp ce prima ținea încheștat un stilet în mâna dreaptă, cea de-a doua nu purta armă. Atunci am observat un alt stilet — pe jos, lângă picioarele celui în viață. Am ridicat privirea spre el. Oricum asta n-avea niciun sens. Crezusem că cele două siluete prăbușite la pământ erau moarte de câteva zile, cel puțin, și habar n-aveam ce e cu bărbatul care stătea în picioare.

— Îî... Te-ar deranja să-mi spui ce se petrece? am întrebat.

— Fii blestemat, Merlin! urlă și i-am recunoscut vocea.

M-am mișcat într-un arc lent, pășind peste cei căzuți. Coral stătea lângă mine, mișcându-se la fel ca mine. Individul răsuci capul ca să vadă înaintarea noastră și, când în sfârșit lumina îi căzu pe chip, am văzut că Jurt se holba la mine cu singurul lui ochi — un petic îl acoperea pe celălalt — și am văzut, de asemeni, că îi lipsea cam jumătate din păr, scalpul gol acoperit cu creștături sau cicatrici, cu ciotul urechii pe-jumătate-refăcută la vedere. Din partea asta puteam vedea și faptul că bandana care-i acoperea mare parte din rană îi alunecase în jurul gâtului. Din mâna stângă îi curgea sânge, și brusc mi-am dat seama că-i lipsește degetul mic.

— Ce-ai pățit? am întrebat.

— Unul dintre zombi mi-a lovit mâna cu stiletul în timp ce se prăbușea, spuse, când tu ai scos din ei spiritele care îi animau.

Vraja mea — să evacuez un spirit posedat... Fuseseră în raza de acțiune a vrăjii.

— Coral, am întrebat, ești bine?

— Da, răspunse. Dar nu înțeleg...

— Mai târziu, i-am spus.

Nu l-am întrebat ce pățise la cap, pentru că mi-am amintit lupta cu lupul cu-un-singur-ochi în pădurea din estul Amberului — fiara căreia îi băgasem capul în focul de tabără. Bănuiam de câțeva vreme că Jurt fusese în forma-schimbătoare, chiar înainte ca Mandor să-mi ofere suficiente informații care s-o confirme.

— Jurt, am început, am fost cauza multora dintre rănilile tale, dar trebuie să înțelegi că tu ți le-ai atras. Dacă nu m-ai fi atacat, n-ar fi fost nevoie să mă apăr...

Se auzi un sunet ca un clicăit, ca un scrâșnet. Mi-au trebuit mai multe secunde să-mi dau seama că scrâșnea din dinți.

— Adoptia mea de către tatăl tău nu înseamnă nimic pentru mine, am spus, în afară de faptul că mi-a făcut o onoare prin asta. Până de curând nici n-am știut că s-a-ntâmplat așa.

— Minți! suieră el. L-ai păcălit cumva, ca să ne-o iei înainte la succesiune.

— Glumești, am spus. Suntem cu toții atât de jos pe listă încât nici nu contează.

— Nu pentru Coroană, prostule! Pentru Casă! Tatăl nostru nu e chiar în toate mințile!

— Îmi pare rău să aud asta, am spus. Dar niciodată n-am astfel. Și, oricum, Mandor e înaintea noastră, a tuturor.

— Și acum tu ești al doilea.

— Nu prin alegere. Haide! N-o să văd niciodată rangul. Știi asta!

Se îndreptă și, când se mișcă, am observat un ușor nimb prismatic în jurul siluetei lui.

— Nu acesta e motivul real, am continuat. Nu m-ai plăcut niciodată, dar nu vrei să te răzbuni pe mine din cauza succesiunii. Acum ascunzi ceva. Trebuie să fie vorba de altceva, cu atâta agitație din partea ta. Apropo, tu ai trimis Îngerul de Foc, nu-i așa?

— Te-a găsit atât de repede? spuse. Nici măcar nu eram sigur că pot conta pe asta. Bănuiesc că a meritat efortul, una peste alta. Dar... Ce s-a-ntâmplat?

— E mort.

— Ești foarte norocos. Prea norocos, răspunse.

— Ce vrei de fapt, Jurt? Aș vrea să lămurim asta odată pentru totdeauna.

— Și eu, răspunse. Ai trădat pe cineva la care țin, și numai moartea ta va pune lucrurile în ordine.

— Despre cine vorbești? Nu înțeleg.

Rânji brusc.

— O să înțelegi, rosti. În ultimele clipe ale vieții tale o să-ți spun de ce.

— Atunci, s-ar putea să am mult de așteptat, am răspuns. Nu pari prea priceput în genul ăsta de treburi. Ce-ar fi să-mi spui chiar acum și să scăpăm amândoi de o mulțime de neazuri?

Izbucni în râs, și efectul de prismă se intensifică, și exact în clipa aceea mi-am dat seama ce era.

— Mai curând decât îți închipui, spuse, pentru că în curând voi fi mai puternic decât orice ai întâlnit vreodată.

— Dar nu mai puțin stângaci, am sugerat, atât lui cât și celui care îi ținea Atuul, privindu-mă prin el, gata să-l înșface într-o clipită...

— *Tu ești, Mască, nu-i așa?* am spus. Ia-l înapoi. Nu trebuie să mi-l mai trimiți vreodată și să-l vezi cum o dă în bară. O să te promovez pe lista mea de priorități și dă-mi repede un semn, dacă mă asiguri că tu ești cu adevărat.

Jurt deschise gura și rosti ceva, dar nu l-am putut auzi pentru că se topi rapid și cuvintele odată cu el. În acest răstimp, ceva zbură spre mine; nu era nevoie să parez, dar nu mi-am putut stăpâni reflexul.

Lângă cele două cadavre descompuse și degetul mic al lui Jurt, cam o duzină de trandafiri se răspândi la picioarele mele, acolo, la capătul curcubeului.

În timp ce mergeam de-a lungul plajei în direcția portului, Coral rosti într-un târziu:

— Asemenea lucruri se întâmplă pe-aici foarte des?

— Ar trebui să vii într-o zi proastă, am spus.

— Dacă nu te deranjează să-mi spui, mi-ar plăcea să aud despre ce a fost vorba.

— Presupun că-ți datorez o explicație, am aprobat, pentru că te-am judecat greșit acolo, fie că știi, fie că nu.

— Vorbești serios.

— Mda.

— Dă-i drumul. Chiar sunt curioasă.

— E o poveste lungă... am luat-o iar de la capăt.

Privi în depărtare spre port, apoi în sus spre crestele Kolvirului.

—... Și un drum lung, spuse.

—... Și tu ești o fiică a primului ministru al unei țări cu care noi avem într-un fel relații sensibile în clipa asta.

— Ce vrei să spui?

— Unele dintre lucrurile care se petrec ar putea reprezenta un fel de informații sensibile.

Îmi puse mâna pe umăr și se opri. Mă privi drept în ochi.

— Pot să păstrez un secret, îmi spuse. Una peste alta, tu-l știi pe al meu.

M-am felicitat pentru că, în sfârșit, învățasem trucul rudelor mele de a-mi controla expresia feței chiar și atunci când eram uluit total. Ea *rostise* ceva în grotă când mă adresasem ei ca și cum ar fi fost entitatea, ceva care sunase ca și cum credea că descoperisem un secret în ceea ce o privește.

Așa că i-am adresat un zâmbet crispat și am dat din cap.

— Chiar așa, am spus.

— Doar nu plănuiești să pustiiești țara noastră, sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? întrebă.

— Din câte știu eu, nu. Și nu cred că e vorba de așa ceva.

— Bine, atunci. Vorbești numai în cunoștință de cauză, nu-i așa?

— Adevărat, am aprobat.

— Deci, să auzim povestea.

— În regulă.

În timp ce mergeam de-a lungul țărmului și vorbeam, în acompaniamentul notelor grave ale valurilor, nu m-am putut abține să nu-mi amintesc din nou lunga poveste a tatălui meu. Era oare o trăsătură a familiei, m-am întrebat, să devii autobiografic în clipe de necaz dacă găsești ascultătorul potrivit? Pentru că mi-am dat seama că îmi elaborez spusele dincolo de granițele necesității. Și, oricum, de ce trebuia să fie ea ascultătorul potrivit?

Când am ajuns în districtul portuar am constatat că mi-e foame, oricum, și încă aveam de povestit o mulțime. Întrucât era încă lumină și, fără îndoială, mult mai multă siguranță decât atunci când făcusem vizita mea nocturnă, am găsit drumul spre Harbor Road — care era și mai plin de praf în lumina puternică — și, aflând că și Coral era flămândă, ne-am dus în spatele golfuluțului, oprindu-ne câteva minute să vedem o ambarcațiune cu-multe-catarge, cu pânze aurii dând roată digului și acostând. Apoi am urmat drumul cotit spre țărmul vestic și am reușit să găsesc Seabreeze Lane fără probleme. Era încă destul de devreme ca să dăm peste câțiva marinari treji. La un moment dat, un tip solid, cu-barbă-neagră, cu o cicatrice interesantă pe obrazul drept începu să se apropie de noi, dar un tip mai scund ajunsese la el primul și îi șopti ceva la ureche. Amândoi făcură cale-întoarsă.

— Hei, am spus. Ce voia?

— Nimic, spuse individul mai scund. Nu vrea nimic. Mă studie o clipă și dădu din cap. Apoi: Te-am văzut aici noaptea trecută, adăugă.

— Oh, am spus în timp ce-și continuară drumul spre colțul următor, îl depășiră și dispărură.

— Ce-a fost asta? spuse Coral.

— Încă n-am ajuns la partea asta a poveștii.

Dar mi-am amintit clar când am trecut pe lângă locul unde se petrecuse. Nu rămăsese nicio urmă a conflictului.

Aproape trecusem de ceea ce fusese „La Billy Sângerosul“, pentru că o nouă firmă atârna deasupra ușii. Pe ea stătea scris: „La Andy Sângerosul“ cu litere noi, verzi. Locul era exact la fel înăuntru, totuși, cu excepția bărbatului din spatele tejghelei, care era mai înalt și mai subțire decât individul hirsut, cu față-ciupită care mă servise ultima oară. Numele lui, am aflat, era Jak și era fratele lui Andy. Ne vându o sticlă cu „Pișatul lui Bayle“ și puse comanda noastră pentru două porții de pește în gaura din zid. Fosta mea masă era liberă și am ocupat-o. Mi-am lăsat centura pe scaunul din dreapta, cu spada parțial scoasă din teacă, așa cum mi se spusese că e eticheta aici.

— Îmi place locul ăsta, spuse. E... altfel.

— Uh... da, am spus, privind spre doi bețivi mângă — unul în fața localului, celălalt în spate — și spre cei trei tipi cu-ochi-șmecheri conversând cu voce scăzută într-un colț. Câteva sticle sparte și pete suspecte pe podea și câteva opere de artă nu-prea-subtile cu tentă amoroasă atârnav pe peretele de vizavi. Mâncarea e destul de bună, am adăugat.

— N-am fost niciodată într-un restaurant ca ăsta, continuă ea, privind o pisică neagră, care tășni dintr-o încăpere din spate, luptându-se cu un șobolan enorm.

— Are clienții lui, dar e un secret bine-păzit printre consumatorii discriminatori.

Mi-am continuat povestea pe parcursul unei mese chiar mai gustoasă decât cea pe care mi-o amintisem. Mult mai târziu, când ușa se deschise ca să intre un bărbat scund, șchiop și cu un bandaj murdar în jurul capului, am observat că lumina zilei începea să dispară. Tocmai isprăvisem povestea și părea a fi timpul potrivit ca să plecăm.

Am spus asta, dar Coral își puse mâna pe a mea.

— Știi că nu sunt entitatea ta, roști, dar dacă ai nevoie de vreun ajutor pe care ți l-aș putea oferi, o s-o fac.

— Ești o bună ascultătoare, am zis. Mulțumesc. Ar fi mai bine să plecăm acum.

Am trecut de Aleea Morții fără incidente și ne-am croit drum de-a lungul Harbor Road spre Vine. Soarele se pregătea să apună în timp ce ne îndreptam în susul drumului, și bolovanii trecură printr-o varietate de nuanțe de pământ strălucitor și culori de foc. Traficul stradal și pietonal era lejer. Aromele gătitului pluteau în aer; frunzele foșneau de-a lungul drumului; un mic balaur galben călărea curenții de aer sus, deasupra capetelor noastre; pânze de lumini de curcubeu brăzdau cerul deasupra în nord, dincolo de palat. Am continuat să aștept, crezând că voi primi mai multe întrebări din partea lui Coral, decât cele puține de până atunci. Degeaba. Dacă mi-aș fi auzit eu povestea, cred că aș fi avut o mulțime de întrebări, doar dacă aș fi fost total copleșit de ea sau, cumva, aș fi înțeles-o până la capăt.

— Când ajungem înapoi la palat...? spuse.

— Da?

—... Mă vei duce să văd Modelul, nu-i așa?

Am izbucnit în râs.

...Sau poate altceva îmi ocupa mintea.

— Chiar acum? Primul lucru după ce intrăm? am întrebat.

— Da.

— Sigur, am spus.

Apoi:

— Povestea ta îmi schimbă imaginea mea despre lume, spuse, și n-aș vrea să-ți dau sfaturi...

— Dar... am continuat.

—... Se pare că Ținutul celor Patru Lumi deține răspunsurile pe care le vrei. Toate celelalte se vor lămuri când vei afla ce se petrece acolo. Dar nu înțeleg de ce nu poți, pur și simplu, să faci un Atu pentru el și să te teleportezi acolo.

— Bună întrebare. Există părți ale Curților Haosului în care nu se poate teleporta nimeni pentru că se modifică în mod constant și nu pot fi reprezentate într-o mod stabil. Aceeași regulă se aplică și locului unde l-am plasat pe Ghostwheel. Acum, terenul din jurul Ținutului fluctuează destul de puțin, dar nu sunt convins că acesta e motivul blocajului. Locul este

un centru de putere și cred că e posibil ca cineva să fi deviat o parte din acea putere într-o vrajă care acționează ca un scut. Un magician suficient de bun ar putea fi în stare să pătrundă prin el cu un Atu, dar am senzația că forța necesară ar declanșa o alarmă psihică și ar distruge orice element de surpriză.

— Totuși, cum arată locul? întrebă.

— Ei bine... am început. Uite. Am luat agenda și Scripto-ul meu din buzunarul cămășii și am făcut o schiță. Vezi, toată zona asta e vulcanică. Am desenat câteva suluri de fum. Și zona asta e Epoca de Gheață. Alte câteva schițe. Ocean aici, munți dincoace...

— Atunci se pare că cea mai bună cale e să folosești din nou Modelul, roști studiind desenul și clătinând din cap.

— Da.

— Crezi c-ai s-o faci curând?

— Posibil.

— Cum îi vei ataca?

— Încă lucrez la asta.

— Dacă există vreo modalitate în care te-aș putea ajuta, să știi că am vorbit serios.

— Nu există.

— Nu fi atât de sigur. Sunt bine antrenată. Sunt plină de resurse. Chiar știu și câteva vrăji.

— Mulțumesc, am spus. Dar nu.

— Nu încape discuție?

— Nu.

— Dacă te răzgândești...

— Nu mă răzgândesc.

—... Dă-mi de știre.

Am ajuns pe Concourse, l-am străbătut. Vânturile erau mai năvalnice aici și ceva rece îmi atinse obrazul. Apoi din nou...

— Zăpadă! strigă Coral, chiar în clipa în care am constatat că niște fulgi de-mărime-mijlocie zburau în jurul nostru, evaporându-se imediat ce atingeau pământul.

— Dacă echipa ta ar fi ajuns la ora fixată, am remarcat, n-ai fi avut parte de plimbarea asta.

— Uneori sunt norocoasă, spuse.

Ningea destul de puternic atunci când am ajuns la palat. Am folosit din nou ușa secretă, oprindu-ne pe alee ca să privim înapoi spre orașul punctat-cu-lumini, pe-jumătate-ecranat de fulgii care cădeau. Știam că ea va privi mai mult decât mine, pentru că mă răsucisem să mă uit la ea. Arăta — fericită, cred — ca și cum ar fi lipit peisajul într-un album mental cu tăieturi din ziare. Așa că m-am aplecat spre ea și am sărutat-o pe obraz, deoarece mi s-a părut o idee bună.

— Oh, spuse, răsucindu-se. M-ai luat prin surprindere.

— Bun, i-am spus. Urăsc să telegrafiez lucrurile astea. Hai să lăsăm trupele să intre ca să nu mai stea în frig.

Zâmbi și mă luă de braț.

Înăuntru, straja îmi spuse:

— Llewella vrea să știe dacă veți veni amândoi la cină.

— Când e cina? l-am întrebat.

— Cam într-o oră și jumătate, cred.

Am privit spre Coral, care dădu din umeri.

— Cred că vom veni, am spus.

— Sufrageria din față, sus pe scări, îmi spuse. Să-i spun o vorbă sergentului meu — trebuie să sosească imediat — și să vă aducă el cina? Sau vreți să...

— Da, am spus. Fă asta.

— Vrei să te speli, să-ți schimbi hainele...? am început în timp ce porneam.

— Modelul, rosti ea.

— Vom avea parte de mai multe scări, i-am spus..

Se răsuci spre mine, cu chipul încordat, dar văzu că zâmbeam.

— Pe aici, am zis, conducând-o spre coridorul principal și parcurgându-l.

N-am recunoscut straja din capătul scurtului coridor care ducea spre scară. Știa cine sunt, totuși, o privi curios pe Coral, deschise ușa, ne dădu un felinar și-l aprinse.

— Mi s-a spus că e o treaptă lipsă, spuse când îmi înmână felinarul.

— Care anume?

Clătină din cap.

— Prințul Gerard a raportat asta de mai multe ori, roști, dar se pare că nimeni altcineva n-a observat.

— Okay, am spus. Mulțumesc.

De data asta Coral nu obiectă când am intrat eu primul. Dintre cele două, scara de aici era mai înspăimântătoare decât cea de pe plajă, mai ales că nu-i poți vedea capătul, și după câțiva pași nu prea mai poți vedea mare lucru dincolo de scoica de lumină în care te deplasezi în timp ce te rotești coborând. Și mai există o senzație apăsătoare de vastitate în jurul tău. N-am văzut locul iluminat niciodată, dar am impresia că aprecierea e corectă. E o cavernă foarte mare și tot mergi și mergi și cobori în mijlocul ei, întrebându-te când vei ajunge la capăt.

După un timp, Coral își dresă glasul, apoi:

— Am putea să ne oprim un minut? întrebă.

— Firește, am spus, oprindu-mă. Ți-ai pierdut suflul?

— Nu, spuse. Cât mai e?

— Nu știu, am răspuns. De fiecare dată când vin aici, pare a fi o distanță diferită. Dacă vrei să te întorci și să iei cina, îl putem vedea mâine. Ai avut o zi plină.

— Nu, răspunse. Dar nu m-ar deranja să mă ții în brațe un minut.

Părea un loc ciudat pentru romantism, așa că am dedus cu inteligență că exista un alt motiv, n-am zis nimic și m-am supus.

Mi-a trebuit mult timp ca să constat că plângea. Reușise foarte bine să ascundă asta.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat într-un târziu.

— Nimic, răspunse. O reacție nervoasă, poate. Un reflex primitiv. Beznă. Claustrofobie. Ceva de genul ăsta.

— Hai să ne întoarcem.

— Nu.

Așa că am pornit iar.

Cam o jumătate de minut mai târziu, am văzut ceva alb în laterala unei trepte de mai jos. Am încetinit. Apoi am constatat că era doar o batistă. Ceva mai aproape, totuși, și am văzut că era ținută cu un stilet. De asemeni, era ceva scris

pe ea. M-am oprit, am luat-o, am netezit-o și am citit. ASTA E, LA NAIBA! — GÉRARD, spunea.

— Ai grijă aici, i-am spus lui Coral.

M-am pregătit să pășesc, dar dintr-un impuls am încercat ușor treapta cu piciorul. Niciun scârțâit. M-am lăsat cu toată greutatea. Nimic. Părea solidă. Am stat pe ea. La fel. Am dat din umeri.

— Oricum, ai grijă, am spus.

Nu se întâmplă nimic când pași și ea pe treaptă, și am continuat să mergem. Un pic mai târziu, am văzut un licăr jos la distanță. Se deplasa, și mi-am zis că e cineva care făcea de gardă. De ce? m-am întrebat. Oare se mai aflau acolo prizonieri care să fie supravegheați? Oare anumite intrări în grote erau considerate puncte vulnerabile? Și atunci, cum rămâne cu chestiunea încuierii încăperii Modelului și cu agățatul cheii pe zidul de lângă ușă? Exista oare vreun posibil pericol în această zonă? Cum? De ce? Mi-am dat seama că va trebui să mă ocup de chestiunile acestea cât de curând.

Când am ajuns la capăt straja dispăruse, totuși. Masa, rafturile și câteva dulăpioare — care alcătuiau postul străjii — erau luminate de câteva felinare, dar straja nu se afla la post. Păcat. Ar fi fost interesant să-l întreb ce ordine are în eventualitatea unei urgențe — sperând în același timp că va preciza posibilele origini ale diverselor urgențe. Pentru prima dată, totuși, am observat o frânghie atârând în beznă în obscuritatea de lângă un rastel cu arme. Am tras de ea cât mai ușor cu putință și cedă, urmată o clipă mai târziu de un mic zgomot metalic de undeva de deasupra. Interesant. Evident, aceasta era alarma.

— Pe... unde? întrebă Coral.

— Oh, haide, am spus luând-o de mână și conducând-o spre dreapta.

Am așteptat ecoul în timp ce mergeam, dar nu se auzi nimic. Periodic, ridicam felinarul. Bezna se retrase un pic, dar nu apărură nimic în afară de un petic de podea în plus.

Coral parcă încetineea acum ritmul, și am simțit o anume încordare în brațul ei. Am mers mai lent și ea continuă să meargă, totuși.

În cele din urmă:

— N-ar mai trebui să fie prea mult, am spus în timp ce începură ecourile, foarte slab.

— Bun, răspunse dar nu mări pasul.

În sfârșit, zidul cenușiu al cavernei apăru la vedere, și departe în stânga se afla o intrare întunecată a gurii tunelului pe care o căutam. Am schimbat direcția și m-am îndreptat într-acolo. Când am ajuns și am intrat, am simțit-o tresărind.

— Dacă aș fi știut că o să ai atâtea probleme... am început.

— Chiar sunt bine, răspunse, și vreau să-l văd. Doar că nu mi-am închipuit că a ajunge aici va fi atât de... implicant.

— Ei bine, ce-i mai rău a trecut. Mai e puțin, am spus.

Am ajuns la primul pasaj lateral din stânga destul de repede și am mers mai departe. Mai era încă unul puțin mai încolo, și am încetinit pasul și am îndreptat felinarul către el.

— Cine știe? am comentat. Poate că te-ar putea duce prin cine știe ce drum straniu înapoi pe plajă.

— Aș prefera să nu încerc.

Am mai mers încă un timp înainte de a ajunge la cel de-al treilea pasaj. Am aruncat o privire rapidă. Există o nervură dintr-un mineral strălucitor încastrată parțial în el.

Am grăbit pasul și ea ținu ritmul, pașii noștri răsunând acum puternic. Am depășit cel de-al patrulea pasaj. Al cincilea... De undeva, mi s-a părut că aud slabe acorduri muzicale.

Mă privi îngrijorată când ne apropiam de cel de-al șaselea pasaj, dar am continuat să merg. Eu îl voiam pe al șaptelea și, când într-un târziu am ajuns la el, m-am răsucit, am făcut câțiva pași, m-am oprit și am ridicat felinarul. Ne aflam dinaintea unei uși mari ținută-cu-metal.

Am scos cheia din cârligul de pe zidul din dreapta mea, am introdus-o în încuietore, am răsucit-o, am scos-o și am atârnat-o la loc. Apoi am împins puternic ușa cu umărul. Urmă un lung moment de rezistență, apoi o mișcare lentă însoțită la scurt timp de un scârțâit dintr-o balama înțepenită. Frakir se strânse pe încheietură, dar am continuat să împing până când ușa s-a deschis larg. Atunci m-am dat la o parte și am ținut-o pentru Coral.

Făcu câțiva pași în interiorul ciudatei încăperi și se opri. Am pășit deoparte și am lăsat ușa să se închidă, apoi am venit lângă Coral.

— Deci ăsta e, constată ea.

Grosolan eliptică, forma ovală complicată a Modelului strălucea albastru-alb în podea. Am pus felinarul deoparte. Nu mai era necesar, strălucirea provenind de la Model dând o iluminatie mai mult decât suficientă. L-am potolit pe Frakir. Un jet de scânteii se ridică în capătul celălalt al marelui desen, dispăru rapid, apăru iar mai aproape de noi. Încăperea părea plină de o pulsație pe-jumătate-familiară pe care n-o conștientizasem niciodată mai înainte. Dintr-un impuls — ca să-mi satisfac o curiozitate prea-mult-reținută — am chemat Semnul Logrusului.

Asta a fost o greșeală.

Într-o clipă, imaginea Logrusului pâlpâi dinaintea mea, scânteii țâșniră pe întreaga lungime a Modelului și urletul asurzitor al unei fapături se auzi de undeva. Frakir înnebuni, urechile mele parcă fură străpunse de țurțuri de gheață și strălucirea Semnului contorsionat îmi izbi dureros ochii. În clipa aceea am alungat Logrusul și harababura începu să scadă.

— Ce-a fost asta? mă întrebă Coral.

Am încercat să zâmbesc, dar nu prea am reușit.

— Un mic experiment pe care am dorit dintotdeauna să-l încerc, i-am spus.

— Ai aflat ceva?

— Să-l nu-l mai încerc iar, poate, am răspuns.

— Sau măcar să nu-l mai încerci până nu pleacă însoțitorul, spuse. M-a rănit.

— Îmi pare rău.

Se duse mai aproape de capătul Modelului, care se liniștise iar.

— Sinistru, remarcă ea. Ca o lumină într-un vis. Dar e fabulos. Și toți ai voștri au trebuit să-l parcurgă ca să capete dreptul legitim de moștenire?

— Da.

Se deplasă lent spre dreapta, urmărind perimetrul Modelului. Am urmat-o în timp ce se plimba, cu privirea rătăcind

peste întinderea strălucitoare de arce și curbe, linii drepte scurte, curbe lungi impetuoase.

— Presupun că e dificil?

— Da. Șmecheria e să împingi în continuu și să nu renunți chiar dacă îți oprești deplasarea, am răspuns.

Am continuat să mergem, spre dreapta, descriind un cerc până spre capăt. Desenul părea a fi mai degrabă în podea decât la suprafață, ca și cum ar fi fost văzut printr-un strat de sticlă. Dar nicăieri suprafața nu era alunecoasă.

Ne-am oprit cam un minut în timp ce ea îl măsura dintr-un alt unghi.

— Deci cum reacționezi le el? am întrebat-o într-un târziu.

— Estetic, spuse.

— Altceva?

— Putere, rosti. Parcă radiază ceva. Se aplecă în față și flutură mâna deasupra liniei celei mai apropiate. E aproape o presiune fizică, adăugă.

Ne-am mișcat mai departe, trecând pe lângă suprafața din spate a marelui desen. Puteam să văd peste Model, până în locul unde felinarul lucea pe podea în apropierea intrării. Lumina lui era neglijabilă pe lângă iluminția mai puternică pe care o priveam acum.

În scurt timp, Coral se opri iar. Arătă cu degetul.

— Ce e linia aceea unică, cea care pare să se sfârșească exact aici? întrebă.

— Nu e capătul, am spus. E începutul. Aici e locul în care începi să traversezi Modelul.

Veni mai aproape, trecându-și mâna peste ea.

— Da, rosti după o clipă. Simt că începe de aici.

Nu știu exact cât timp am rămas acolo. Întinse mâna, o apucă pe a mea și o strânse.

— Mulțumesc pentru tot, spuse.

Tocmai voiam s-o întreb de ce rostise cuvintele ca și cum ar fi pus capăt întrevederii, când pași înainte și își puse piciorul pe linie.

— Nu! am strigat. Oprește-te!

Dar era prea târziu. Piciorul era deja acolo, strălucirea scoțând în evidență talpa cizmei.

— Nu te mișca! am spus. Orice ai face, stai nemișcată!
Făcu așa cum i-am spus, meținându-și poziția. Mi-am lins buzele, care, dintr-o dată, păreau foarte uscate.

— Acum încearcă să ridici piciorul pe care l-ai pus deasupra liniei și trage-l înapoi. Poți s-o faci?

— Nu, răspunse.

Am îngenuncheat lângă ea și i-am examinat piciorul. Teoretic, odată pus piciorul pe Model nu mai exista cale de întoarcere. N-aveai de ales decât să continui și, fie îl traversai, fie erai distrus undeva pe parcurs. Pe de altă parte, ar fi putut fi deja moartă. Teoretic, iarăși, cineva care nu avea sângele Amberului n-ar fi reușit să pună piciorul pe Model și să rămână în viață. Ajunge cu teoria.

— Un moment al naibii de nepotrivit ca să te întreb, am spus. Dar de ce ai făcut-o?

— Când eram în peșteră, mi-ai precizat că presupunerea mea e corectă. Ai spus că știi ce sunt.

Mi-am amintit ce spuseseam, numai că asta se referea la presupunerea mea că e o entitate schimbătoare-de-trup. Oare ce voia să spună că avea de-a face cu Modelul? Dar chiar dacă aș fi căutat o vrajă care ar fi putut-o elibera din strânsoarea Modelului, răspunsul evident își făcea loc în mintea mea.

— Legătura ta cu Casa...? am rostit ușor

— Se spune că Regele Oberon a avut o poveste de dragoste cu mama mea, înainte să mă nasc eu, roști. Potrivirea în timp ar fi fost corectă. Oricum, a fost doar un zvon. N-am putut afla detalii de la nimeni. Așa că n-am fost sigură niciodată. Dar mi-aș fi dorit să fie adevărat. Visam să fi fost adevărat. Speram să găsesc un tunel care să mă ducă în acest loc. Voiam să mă strecur înăuntru și să traversez Modelul și să descifrez tainele. Dar, în același timp, mă și temeam, pentru că știam că, dacă greșesc, voi muri. Apoi, când ai spus ce-ai spus, ai răspuns visului meu. Dar asta nu m-a împiedicat să-mi fie teamă în continuare. Încă mi-e teamă. Numai că acum mi-e teamă că nu voi fi suficient de puternică pentru a reuși.

Acea senzație de intimitate pe care o trăisem când o întâlnisem prima oară... Am constatat brusc că se datorase aerului comun al familiei. Nasul și sprâncenele ei îmi amin-

teau un pic de Fiona, obrazul și pomeții aveau ceva din Flora. Părul și ochii și statura și constituția erau ale ei, totuși. Dar, cu siguranță, nu semăna cu tatăl oficial sau cu sora.

M-am gândit din nou la portretul cu o ușoară căutătură răutăcioasă al bunicului meu pe care-l studiasem adesea, într-o încăpere de sus, spre vest. Bătrânul bastard libidinos chiar se regăsea în ceilalți. Dând Cezarului ce-i al Cezarului, era un bărbat foarte arătos...

Am oftat și m-am ridicat în picioare. I-am pus o mână pe umăr.

— Ascultă, Coral, am spus. Cu toții am fost bine instruiți înainte de a-l încerca. O să-ți spun despre el înainte de a face următorul pas și, în timp ce-ți vorbesc, s-ar putea să simți energie scurgându-se din mine în tine. Vreau să fii cât mai puternică posibil. Când faci pasul următor, vreau să nu te oprești până când nu ajungi în mijloc. S-ar putea să-ți dau instrucțiuni în timp ce te deplasezi. Fă imediat ceea ce-ți spun, fără să te gândești. Mai întâi o să-ți povestesc despre Văluri, despre locurile de rezistență...

Cât timp am vorbit, nu știu.

O supravegheam în timp ce se apropia de Primul Văl.

— Ignoră răcoarea și șocurile, am spus. Nu-ți pot face niciun rău. Ești aproape de locul unde vei întâlni cea mai mare rezistență. Să nu începi să respiri rapid.

Am urmărit-o cum își croiește drumul.

— Bun, am spus în timp ce ajungea într-o zonă mai ușoară, hotărându-mă să nu-i spun că următorul Văl e, de departe, cel mai dificil. Apropo, să nu te gândești că o să-ți pierzi mințile. Pe scurt, va începe să joace jocuri ale minții cu tine...

— Deja a început, răspunse. Ce-ar trebui să fac?

— Probabil că, în majoritate, sunt amintiri. Lasă-le pur și simplu să curgă și fii atentă la drum.

Continuă, și i-am vorbit în timpul traversării celui de-Al Doilea Văl. Scântele îi ajungeau aproape de umeri înainte de a ieși din el. Am urmărit-o cum luptă arc după arc, apoi cu înșelătoarele curbe, lungi, sinuoase, cotituri, schimbări ale sensului de mișcare. Exiastau momente când se deplasa iute,

momente când era încetinită aproape până la oprire. Dar continua să înainteze. Își pusese asta în minte și se pare că avea și voință. Credeam că, de fapt, nici nu mai avea nevoie de mine acum. Eram sigur că nu mai aveam nimic să-i ofer, că rezultatul se afla în întregime în mâinile ei.

Așa că am tăcut și am privit, iritat dar neizbutind să mă abțin să mă aplec și să mă răsucesc, să mă schimb și să mă lupt, ca și cum eu însumi m-aș fi aflat acolo, anticipând, compesând.

Când ajunse la Marea Curbă, Coral era o flacără vie. Înaintarea ei era foarte lentă, dar implacabilă. Oricare ar fi fost rezultatul, știam că va suferi o transformare, că Modelul se inscripționa pe ea și că se afla foarte aproape de capătul lui. Aproape că am urlat când mi s-a părut că se oprește o clipă, dar cuvintele mi s-au oprit în gâtlee când am văzut înfiorându-se o dată, apoi continuă. Mi-am șters sprâncenele cu mâneca atunci când se apropie de Vălul Final. Oricare ar fi fost rezultatul, își confirmase suspiciunile. Numai un copil al Amberului ar fi putut supraviețui așa cum făcuse ea.

Nu știu cât i-a luat să străpungă ultimul Văl. Efortul ei deveni fără sfârșit, și eu am fost prins în acel moment prelungit. Ea era un studiu în flăcări într-o mișcare de ralenti dusă la extrem, nimbul care o înveșmânta luminând întreaga încăpăre ca o imensă lumânare albastră.

Și apoi trecu prin și peste arcul final scurt, ultimii trei pași parcurși putând însemna foarte bine și cea mai dificilă porțiune a întregului Model. Un fel de tensiune superficială psihică parcă se unea cu inerția fizică pe care cineva o întâlnește chiar înaintea punctului de manifestare.

Din nou, am crezut că se oprișe, dar era doar o părere. Era ca și cum ai fi urmărit pe cineva făcând tai chi*, lentoarea dureroasă a celui trio de ritmuri. Dar ea îl completează și se mișcă iar. Dacă ultimul pas n-o va omorî, atunci se va elibera. Atunci vom putea sta de vorbă...

* artă marțială chineză, prescurtare de la „Tai chi chian“. Se mai folosește și forma „Taiji“ (n. t.)

Clipa finală se prelungi și se prelungi și se prelungi. Apoi am văzut cum piciorul se mișcă înainte și părăsește Modelul. La scurt timp, urmă celălalt picior și Coral rămase gâfâind în centru.

— Felicitări! am strigat.

Flutură slab mâna dreaptă în timp ce ridică stânga ca să-și acopere ochii. Rămase așa cam un minut, și cineva care a traversat Modelul înțelege senzația. Nu am mai strigat, ci am lăsat-o să-și revină, oferindu-i tăcerea în care să se bucure de triumf.

Modelul parcă scliffea mai tare în clipa aceea, așa cum făcea adesea imediat ce e traversat. Aceasta dădu grotei o înfățișare de tărâm de basm — toată în lumină și umbră albastră — și alcătui o oglindă a bazinului mic, liniștit din capătul celălalt unde înotau pești orbi. Am încercat să-mi imaginez ce însemna asta pentru Coral, pentru Amber...

Se încordă brusc.

— O să trăiesc, rosti.

— Bun, am răspuns. Acum poți alege, știi.

— Ce vrei să spui? întrebă.

— Acum te afli în postura de a-i comanda Modelului să te teleporteze oriunde, am explicat. Așa că l-ai putea face să te aducă din nou aici, sau ai putea evita o lungă plimbare făcându-l să te ducă în apartamentul tău chiar în clipa asta. Oricât de mult mi-ar plăcea compania ta, ți-aș recomanda a doua alegere, bănuind că ești probabil destul de obosită. Apoi te-ai putea bălăci într-o minunată baie caldă și să te pregătești în voie pentru cină. Ne întâlnim în sufragerie. Okay?

Am văzut că zâmbea atunci când clătină din cap.

— N-am de gând să irolesc o ocazie ca asta, rosti.

— Ascultă, cunosc senzația, i-am spus. Dar cred că ar trebui să te abții. A te năpusti într-un loc straniu ar putea fi periculos, și întoarcerea ar putea fi complicată atunci când n-ai niciun fel de pregătire pentru mersul în umbră.

— E doar un fel de chestiune de dorință și așteptare, nu-i așa? întrebă. Cum ar veni să impui imagini asupra mediului prin care te deplasezi, nu-i așa?

— E mai complicat decât asta, am spus. Trebuie să înveți să valorifici anumite trăsături ca puncte de plecare. De obicei, trebuie să fii însoțit de cineva cu experiență la prima călătorie prin umbră...

— Okay, am prins ideea.

— Nu îndeajuns, am spus. Ideile sunt minunate, dar există și feedback-ul. E o anumită senzație pe care o capeti atunci când începe să acționeze. Asta nu te poate învăța nimeni. Trebuie să experimentezi — și, până când nu ești sigură, îți trebuie cineva alături drept ghid.

— Ceva de genul: învață din greșeli.

— Poate, am răspuns. Dar presupunând că deznodământul e ceva periculos? Ți-ar trebui al naibii de mult timp ca să începi să înveți. Te scoate din minți...

— În regulă. M-ai convins. Din fericire, nu intenționez nimic care să mă pună într-o asemenea postură.

— Ce intenționezi?

Se încordă și făcu un gest larg.

— Chiar din clipa în care am aflat despre Model, e ceva ce aș fi vrut să încerc dacă am ajuns până aici, spuse.

— Și ce-ar fi acel ceva?

— O să-i cer să mă trimită acolo unde ar trebui să merg.

— Nu înțeleg.

— O să las alegerea pe seama Modelului.

Am clătinat din cap.

— Nu așa funcționează, am spus. Va trebui să-i ordoni să te transporte.

— De unde știi?

— Pentru că așa funcționează.

— Ai încercat vreodată ce spun eu?

— Nu. Nu s-ar petrece nimic.

— A încercat vreodată cineva cunoscut?

— Ar fi o pierdere de timp. Ascultă, tu vorbești ca și cum Modelul e cumva simțitor, capabil să ia o decizie de unul singur și s-o execute.

— Da, răspunse. Și-ar trebui să mă cunoască al naibii de bine după ce tocmai l-am parcurs. Așa că o să-i cer sfatul și...

— Așteaptă! am spus.

— Da?

— În situația puțin probabilă că se întâmplă ceva, cum ai de gând să te întorci?

— O să merg, presupun. Deci recunoști că s-ar putea întâmpla ceva?

— Da, am spus. E de înțeles că ai o dorință inconștientă de a vizita un loc, și că el va citi asta și te va duce acolo dacă-i dai un ordin de teleportare. Asta nu va demonstra că Modelul e simțitor — ci doar că e sensibil. Acum, dacă aș fi eu acolo în locul tău, mi-ar fi teamă să risc. Dacă am tendințe de sinucidere de care nu sunt conștient? Sau...

— Încerci să mă influențezi, răspunse. Pur și simplu asta faci.

— Nu fac decât să te sfătuiesc să ai grijă. Ai o viață întreagă înainte ca să pleci în explorări. Ar fi o prostie să...

— Destul! spuse. Hotărârea mea e luată, și asta e. Mi se pare în regulă. Ne vedem mai târziu, Merlin.

— Așteaptă! am strigat iar. În regulă. Fă-o dacă vrei. Dar lasă-mă să-ți dau mai întâi ceva.

— Ce?

— Un mijloc de a ieși rapid dintr-o situație neplăcută. Uite. Am extras Atuurile mele, am dat la iveală cartea mea. Apoi am scos stiletul și teaca de la centură. Am înfășurat cartea în jurul mânerului și am legat-o acolo cu batista mea.

— Știi cum să folosești un Atu?

— Îl privești și te gândești la persoană până când se stabilește contactul, nu-i așa?

— Merge, am spus. Asta e al meu. Ia-l cu tine. Cheamă-mă când vrei să te întorci, și o să te aduc.

I l-am aruncat peste Model, pe furis. Îl prinse cu ușurință și-l atârână la centură pe partea opusă stiletului ei.

— Multumesc, rosti redresându-se. Presupun că o să încerc.

— Numai în cazul în care reușești, să nu întârzie mult. Okay?

— Okay, răspunse și închise ochii.

O clipă mai târziu dispăruse. Oh, Doamne.

M-am îndreptat spre marginea Modelului și am ținut mâna deasupra lui până când am simțit cum se agită forțele acolo.

— Ar fi bine să știi ce faci, am spus. O vreau înapoi.

O scânteie țâșni în sus și mă gădila în palmă.

— Încerci să-mi spui că ești cu adevărat simțitor?

Totul se învolbură în jurul meu. Amețeala trecu într-o clipă și primul lucru pe care l-am remarcat apoi a fost că felinarul se afla lângă piciorul meu drept. Când am privit în jur am constatat că mă aflam pe partea cealaltă a Modelului și acum eram în apropierea ușii.

— Am fost în câmpul tău și sunt deja acordat, am spus. A fost doar dorința mea inconștientă de a ieși.

Apoi am luat felinarul, am închis ușa în spatele meu și am agățat cheia la loc în cârlig. Încă nu credeam în Model. Dacă într-adevăr ar fi vrut să-mi fie de ajutor, m-ar fi teleportat direct în apartamentul meu și m-ar fi scutit de toate scările alea.

M-am grăbit prin tunel. A fost de departe cea mai frumoasă întâlnire avută vreodată.

În timp ce ieșeam din holul principal și mergeam de-a lungul coridorului din spate care mă ducea la orice scară voiam, un individ îmbrăcat în piele neagră și tot felul de lanțuri ruginite și lucitoare apăru dintr-un coridor din dreapta mea, se opri și se holbă la mine. Părul era tuns Mohawk portocaliu și în urechea stângă erau mai multe inele de argint care arătau ca un fel de dispozitiv electric.

— Merlin? rosti. Ești bine?

— Deocamdată, am răspuns în timp ce mă apropiam, încercând să-l localizez acolo în semiîntuneric.

— Martin! am spus. Ești... schimbat.

Chicoti.

— Tocmai m-am întors dintr-o umbră foarte interesantă, rosti. Am petrecut mai mult de un an acolo — unul dintre locurile acelea unde timpul zboară ca gândul.

— Aș zice — simplă presupunere — că e vorba de high-tech, de urban...

— Corect.

— Credeam că ești un băiat de la țară.

— Am depășit faza. Acum știu de ce tatălui meu îi plac orașele și zgomotul.

— Ești și muzician?

— Cumva. Sunete diferite, totuși. Mergi la cină?

— Așa aveam de gând. De îndată ce mă spăl și mă schimb.

— Atunci, ne vedem acolo. Avem o mulțime de lucruri de vorbit.

— Firește, Vere.

Mă prinse de umăr și-mi dădu drumul când am luat-o din loc. Strânsoarea lui era încă puternică.

Am mers mai departe. Înainte de a ajunge prea departe, am simțit declanșarea unui contact prin Atu. M-am oprit și am întins iute mâna, închipuindu-mi că e Coral care voia să se întoarcă. În loc de asta, ochii mei îi întâlniră pe ai lui Mandor, care zâmbea slab.

— Ah, foarte bine, spuse. Ești singur și aparent în siguranță.

Când imaginea deveni mai limpede am văzut că Fiona stătea lângă el, de fapt foarte aproape de el.

— Sunt okay, am zis. M-am întors în Amber. Voi sunteți bine?

— Intacți, rosti, privind peste mine, deși nu erau prea multe de văzut în afară de perete și o bucată de tapiserie.

— Vrei să vii aici? am întrebat.

— Mi-ar plăcea să văd Amberul, răspunse. Numai că această plăcere va trebui să aștepte o altă ocazie. Suntem cumva ocupați în clipa asta.

— Ați descoperit cauza turbulențelor? am întrebat.

Privi spre Fiona, apoi reveni la mine.

— Da și nu, spuse. Avem câteva căi interesante dar nicio certitudine în clipa asta.

— Uh, atunci ce pot să fac pentru voi? am întrebat.

Fiona întinse degetul arătător și imaginea deveni mult mai clară. Mi-am dat seama că întinsese mâna și atinsese Atuul meu pentru un contact mai bun.

— Am avut o întâlnire cu o manifestare a mașinăriei aceleia pe care ai construit-o, rosti. Ghostwheel.

— Da? am zis.

— Ai dreptate, e simțitor — o Inteligență Artificială atât socială, cât și tehnică.

— Eram deja sigur că ar putea trece testul Turing.*

* un test prin care o mașinărie își poate demonstra inteligența. Descriș de Alan Turing în 1950 în lucrarea „Mașinărie și Inteligență” (n. t.)

— Oh, nicio îndoială, răspunse, întrucât prin definiție testul Turing cere o mașinărie capabilă să mintă oamenii și să-i inducă în eroare.

— Unde vrei să ajungi, Fiona? am întrebat.

— Nu e doar o Inteligență Artificială socială. E de-a dreptul antisocială, răspunse. Eu cred că mașinăria ta e nebună.

— Ce-a făcut? am întrebat. Te-a atacat?

— Nu, nimic fizic. E sărit de pe fix și mincinos și jignitor, iar noi suntem prea ocupați ca să intrăm în amănunte în clipa asta. Nu spun că n-ar putea deveni primejdios, totuși. Nu știu. Voiam doar să te prevenim să n-ai încredre în el.

Am zâmbit.

— Asta-i tot? Sfârșitul mesajului? am spus.

— Deocamdată, răspunse, coborând degetul și estompându-se.

Mi-am îndreptat privirea spre Mandor și eram pe punctul de a-i explica faptul că eu construisem un element de siguranță în obiect, astfel încât să nu poată fi accesat de oricine. Totuși, voiam mai ales să-i spun despre Jurt. Dar comunicarea noastră fu brusc întreruptă, întrucât simțeam altă prezență care încerca să mă contacteze.

Am fost intrigat de senzație. M-am întrebat uneori ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar încerca un contact prin Atu atunci când deja aș fi în contact cu altcineva tot prin Atu. S-ar transforma într-o teleconferință? Pentru celălalt ar suna ocupat? L-ar trece pe celălalt pe apel în așteptare? Oricum, mă îndoiam că voi afla vreodată. Pur și simplu părea statistic imposibil. Totuși...

— Merlin, băiete. Sunt okay.

— Luke!

Mandor și Fiona dispăruseră total.

— Sunt chiar okay acum, Merle.

— Ești sigur?

— Mda, de îndată ce am început să-mi revin, am comutat pe o cale mai iute. În umbra asta au trecut mai multe zile de când nu te-am văzut.

Purta ochelari de soare și chiloți de baie verzi. Era așezat la o mescioară lângă o piscină, la umbra unei umbrele mari,

cu resturile unui prânz copios răspândite dinaintea lui. O doamnă într-un bikini albastru sări în piscină și ieși din câmpul meu vizual.

— Ei bine, mă bucur să aud asta și...

— Deci, ce mi s-a-ntâmplat, totuși? Mi-amintesc că ai spus ceva despre cineva care mi-a strecurat niște LSD când eram prizonier în Ținut. Așa a fost?

— Pare foarte probabil.

— Bănuiesc că asta se-ntâmplă atunci când bei apă, mor-măi el. Okay. Ce s-a mai petrecut în timp ce am fost departe?

A ști cât de multe trebuie să-i spun a fost mereu o problemă. Așa că:

— Cum stăm? am întrebat.

— Oh. Asta, roști.

— Mda.

— Ei bine, am avut șansa de a mă gândi mult timp, răspunse, și cred că suntem chit. Onoarea a fost satisfăcută. N-are sens să continui acțiunea asta împotriva altcuiva. Dar nu vreau să mă dau pe mâna lui Random pentru un proces-parodie. Acum e rândul tău: cum stau eu în ceea ce privește Amberul? Va trebui să mă uit peste umăr?

— Nimeni n-a spus încă nimic, într-un fel sau altul. Dar acum Random e plecat din oraș și eu de-abia am sosit. Chiar n-am reușit să află cum gândesc ceilalți despre asta.

Își scoase ochelarii de soare și mă studie.

— Faptul că Random e plecat din oraș...

— Nu, știu că nu te caută pe tine, am spus, pentru că e în Kash... și am încercat să mă opresc o silabă mai târziu.

— Kashfa?

— Așa am înțeles.

— Ce naiba face acolo? Înainte, Amberul n-a fost niciodată interesat de locul ăla.

— A fost o... moarte, am explicat. Un fel de epurare a departamentului de stat.

— Hai! roști Luke. În sfârșit bastardul ăla a luat-o. Bun! Dar... Hai! De ce s-a amestecat Amberul atât de brusc, îm?

— Nu știu, am spus.

Chicoti.

— Întrebare retorică, spuse. Îmi dau seama ce se petrece. Trebuie să recunosc că Random are stil. Ascultă, când o să afli pe cine pune pe tron să-mi spui și mie, da? Îmi place să fiu la curent cu evenimentele de acasă.

— Oh, sigur, am spus încercând fără succes să stabilesc dacă o asemenea informație ar putea fi inofensivă. O să ajungă foarte curând la urechile publicului, dacă n-o fi ajuns deja.

— Și ce altceva se mai petrece? Acea persoană care a fost Vinta Bayle...?

— A plecat, am spus. Nu știu unde e.

— Foarte straniu, medită el. Nu cred să-i fi văzut ultima întrupare. A fost și Gail. Sunt sigur. Să-mi dai de știre dacă se întoarce, da?

— Okay. Vrei să-i ceri iar o întâlnire?

Ridică din umeri, apoi zâmbi.

— M-aș putea gândi la moduri mai rele de a-mi pierde timpul.

— Ești norocos că n-a încercat ea să te scoată la plimbare, pur și simplu.

— Nu sunt atât de sigur că ar fi făcut-o, răspunse. Întotdeauna ne-am înțeles destul de bine. Oricum, nimic din toate astea nu reprezintă motivul principal pentru care te-am chemat...

Am încuviințat, deja dându-mi seama de asta.

— Ce face maică-mea? întrebă.

— Nu se agită, am răspuns. E în siguranță.

— Asta e ceva, spuse. Știi, e destul de nedemn ca o regină să se afle într-o asemenea postură. Un cuier. Iisuse!

— Sunt de acord, am spus. Dar care e alternativa?

— Ei bine, într-un fel mi-ar plăcea să... să o eliberez, spuse. Ce zici?

— Ridici o problemă foarte spinoasă, am declarat.

— Mi-am imaginat asta.

— Am o puternică senzație că ea e cea care se află în spatele acestei răzbunări, Luke, că ea e cea care te-a silit să te răzbuni pe toți. Ca treaba aia cu bomba. Sau că te-a încurajat să dotezi armata aceea particulară cu arme moderne, ca s-o folosești

împotriva Amberului. Ca încercările de a mă asasina în fiecare primăvară. Ca...

— Okay, okay. Ai dreptate. Nu neg asta. Dar lucrurile s-au schimbat.

— Mda. Planurile ei au dat greș și noi am pus mâna pe ea.

— Nu asta am vrut să spun. Eu m-am schimbat. Acum o înțeleg și mă înțeleg și pe mine mai bine. Nu mă mai poate face să-i cânt în strună.

— Cum se face?

— Călătoria aceea pe care am făcut-o... Mi-a cam zgâlțâit gândirea. Despre ea și mine. Știi, am avut câteva zile în care să meditez la anumite semnificații și nu cred că o să-mi mai facă aceleași mizerii pe care obișnuia să mi le facă până acum.

Mi-am reamintit de femeia roșcată legată de țăruș, chinuită de demoni. Exista o asemănare, acum când mă gândeam mai bine.

— Dar e totuși maică-mea, continuă el, și nu-mi place s-o las în postura în care se află. Ce-ar trebui să fac ca s-o eliberez?

— Nu știu, Luke, am răspuns. Chestiunea încă n-a intrat în discuție.

— Ei bine, e prizoniera *ta*, de fapt.

— Dar planurile ei ne vizau pe noi toți.

— Adevărat, numai că eu n-o s-o mai ajut să le ducă la bun sfârșit. Ea chiar are nevoie de cineva ca mine ca să le îndeplinească.

— Corect. Și dacă nu te are pe tine ca ajutor, ce-o împiedică să găsească pe cineva ca tine, ca să zic așa? Ar putea fi încă periculoasă dacă am elibera-o.

— Dar acum știi cu cine ai de-a face. Asta i-ar cam da peste cap stilul.

— Dar ar putea-o face mai prefăcută.

Oftă.

— Presupun că e o doză de adevăr în asta, recunosc. Dar ea e la fel de coruptă ca majoritatea oamenilor. Problema e de a afla prețul corect.

— Eu nu-mi imaginez Amberul cumpărând pe cineva în felul ăsta.

— Eu da.

— Nu atunci când persoana e deja prizonieră aici.

— Asta complică un pic lucrurile, recunosc. Dar nu cred că e o barieră de netrecut. Nu dacă ea ți-e mai folositoare liberă decât ca piesă de mobilier.

— Nu pricep, am zis. Ce propui?

— Nimic, deocamdată. Pur și simplu îți dau de veste.

— Destul de corect. Dar, între noi fie vorba, nu văd posibilitatea ivirii unei situații ca aceea descrisă de tine. Mai valoroasă pentru noi liberă decât prizonieră... Presupun că ne vom îndrepta acolo unde zace valoarea. Dar astea sunt doar vorbe.

— Încercam doar să urzesc ceva în timp ce mă gândeam. Care e grija ta cea mai mare în clipa asta?

— A mea? Personală? Chiar vrei să știi?

— Absolut.

— Okay. Fratele meu nebun, Jurt, se pare că s-a aliat cu vrăjitorul Mască acolo în Ținut. Amândoi sunt hotărâți să-mi ia viața. Jurt a făcut o încercare chiar în după-amiaza asta, numai că, din câte văd eu, e de fapt o provocare din partea Măștii. O s-o accept cât de curând!

— Hei, nu știam că ai un frate!

— Frate-vitreg. Mai am încă doi. Dar cu ei mă pot înțelege. Jurt vrea să se răzbune pe mine de multă vreme.

— Asta înseamnă ceva. N-ai pomenit niciodată de ei.

— N-am vorbit niciodată despre familiile noastre. Ți-amin-tești?

— Mda. Numai că acum m-ai zăpăcit. Cine e această Mască? Parcă mi-amintesc că ai pomenit de el înainte. De fapt, e Sharu Garrul, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Când am scos-o pe maică-ta afară din citadelă, a părăsit tovărășia unui bătrân la fel de țeapăn, având gravat pe picior RINALDO. În clipa aceea făceam schimb de vrăji cu Masca.

— Și mai ciudat, rosti Luke. Atunci el e un uzurpator. Și el e cel care mi-a strecurat LSD-ul?

— Se pare că da.

— Atunci, trebuie să mă răfuiesc și cu el — lăsând la o parte ce i-a făcut maică-mi. Cât de dur e Jurt?

— Ei bine, e ticălos. Dar și destul de neîndemânatic. Cel puțin a încurcat-o de fiecare dată când ne-am înfruntat și a lăsat o bucățică din el pe câmpul de luptă.

— Ar putea, de asemeni, să învețe din propriile greșeli, să știi.

— E-adevărat. Și a spus ceva destul de criptic azi, că tot ai adus vorba. Vorbea ca și cum e pe cale să devină foarte puternic.

— Uh-oh, zise Luke. Sună ca și cum Masca îl folosește drept cobai.

— Pentru ce?

— Fântâna Puterii, omule. Există o sursă constantă, pulsatorie, de energie pură în interiorul Citadelei. O chestiune inter-Umbră. Provine din cele patru lumi care se intersectează acolo.

— Știu. Am văzut-o acționând.

— Am senzația că această Mască e în curs de a pune stăpânire pe ea.

— Avea o putere destul de mare când ne-am întâlnit.

— Mda, dar înseamnă mai mult decât să bagi ceva în priză. Există tot felul de subtilități de care probabil tocmai a devenit conștient și vrea să le exploreze.

— Cum ar fi?

— Îmbăierea unei persoane în Fântână ar putea, dacă e bine protejată, să facă minuni pentru putere, rezistență și însușiri vrăjitoarești. Partea asta e ușor de învățat de către o persoană cu ceva pregătire. Am trecut și eu prin proces. Numai că notițele bătrânului Sharu erau în laboratorul lui, și se mai afla ceva în ele — o modalitate de a înlocui o parte a trupului cu energie, chiar cuprinzând-o în el. Foarte periculos. Mortal cu ușurință. Dar dacă funcționează, capeteți ceva special, un fel de superman, un fel de Atu viu.

— Am mai auzit cuvântul ăsta, Luke...

— Probabil, răspunse. Tatăl meu a experimentat procesul, fiind el însuși subiectul...

— Asta e! am spus. Corwin pretindea că Brand devenise un fel de Atu viu. Aproape imposibil să-l învingi.

Luke scrâșni din dinți.

— Îmi pare rău, am spus. Dar acolo am auzit despre asta. Deci *acesta* era secretul puterii lui Brand...

Luke încuviință.

— Am impresia că această Mască crede că știe cum a fost făcut și e pregătită să-l încerce pe fratele tău.

— Rahat! Asta-mi mai lipsea. Jurt ca o ființă magică sau ca o forță a naturii — sau naiba știe ce. E o chestiune serioasă. Cât de mult știi despre proces?

— Oh, cea mai mare parte, teoretic. Nu m-aș băga, totuși. Cred că îți ia ceva din umanism. După aceea, nu prea mai dai doi bani pe alți oameni sau pe valorile umane. Cred că așa ceva a pățit tatăl meu.

Ce mai puteam spune? Poate că partea asta era adevărată, poate nu. Eram convins că Luke voia să creadă într-o cauză externă a trădării tatălui său. Știam că n-o să-l contrazic niciodată, chiar dacă aflasem altceva. Așa că am izbucnit în răs.

— Cu Jurt, am spus, nu e nicio cale de a vedea diferența. Luke zâmbi. Apoi:

— Ai putea muri înfruntând un tip ca ăsta, împreună cu un vrăjitor, pe propriul lor teren.

— Ce alte opțiuni am? am întrebat. Sunt pe urmele mele. Mai bine s-o iau din loc. Jurt încă n-a trecut prin proces. Durează mult?

— Ei bine, există niște preliminarii precis elaborate, dar subiectul nu trebuie neapărat să fie prezent la unele dintre ele. Totul depinde de cât de departe a ajuns Masca cu lucrarea.

— Atunci, ar fi bine să mă mișc destul de iute.

— Nu te-aș sfătui să intri acolo singur, rosti. Ar putea însemna sinucidere. Cunosoc locul. Am, de asemeni, o mică armată de mercenari instalată în Umbră și gata de acțiune la cel mai mic semnal. Dacă-i putem face să pătrundă, pot ține străjile la respect, poate chiar să le ucidă.

— Va funcționa acolo muniția aia scumpă?

— Nu. Am încercat-o când am declanșat atacul cu planoarele. Va trebui să fie o luptă corp la corp. Armuri și macete, poate. Va trebui să mă ocup de asta.

— *Noi am putea folosi Modelul ca să pătrundem, dar soldații nu... și pe Atuuri nu te poți bizui în acel loc.*

— *Știu. Va trebui să rezolv și asta.*

— *Atunci am fi tu și cu mine împotriva lui Jurt și a Măștii. Dacă le spun celor de aici, vor încerca să mă oprească până când se întoarce Random și s-ar putea să fie prea târziu.*

Zâmbi.

— *Știi, maică-mea ne-ar putea fi de mare folos acolo, spuse. Știe mult mai multe despre Fântână decât mine.*

— *Nu! am spus. A încercat să mă ucidă.*

— *Ușor, omule. Ușor, spuse. Ascultă-mă.*

— *În afară de asta, a pierdut lupta cu Masca ultima dată când s-au întâlnit. De-aia a ajuns cuier.*

— *Un motiv în plus ca să fie prudentă acum. Oricum, trebuie folosită șmecheria, nu inteligența. E pricepută. Probabil că Masca a luat-o prin surprindere. Ne-ar putea fi de mare folos, Merle.*

— *Nu! Ne vrea morți pe toți!*

— *Mărunțișuri, explică el. După Caine, voi, toți ceilalți, sunteți doar dușmani simbolici. Masca e unul real, care i-a luat ceva și încă îl deține. Date fiind împrejurările, se va răzbuna pe Mască.*

— *Și dacă vom izbândi, se va năpusti asupra Amberului.*

— *Deloc, spuse. Asta e frumusețea planului meu.*

— *Nu vreau să aud de el.*

— *Pentru că știi deja că vei fi de acord cu el, corect? Pur și simplu mi-am imaginat o cale de a-ți rezolva toate problemele. Dă-i ei Ținutul după ce va fi eliberat, ca un fel de ofertă de pace, ca să uite de conflictele cu voi.*

— *Pur și simplu să-i dau pe tavă această putere teribilă?*

— *Dacă ar fi vrut s-o folosească împotriva voastră, ar fi făcut-o demult. Se teme s-o folosească în caz de forță majoră. Cu Kashfa în coastă, se va agăța de șansa de a salva ceva. Aici se află valoarea.*

— *Chiar crezi asta?*

— *Mai bine Regina Ținutului decât un cuier în Amber.*

— *Să te ia naiba, Luke. Tu mereu ai făcut ca lucrurile cele mai stupide să pară atractive.*

— E o artă, răspunse. Ce zici?

— Trebuie să mă gândesc, am spus.

— Atunci n-ar fi rău să gândești rapid. Poate în clipa asta Jurt chiar se îmbăiază în strălucirea aceea.

— Nu mă forța, omule. Am spus că mă voi gândi. Asta e doar una dintre problemele mele. Acum o să mă duc la cină și o să întorc cheștiunea pe toate fețele.

— N-ai vrea să-mi povestești despre celelalte probleme ale tale? Poate că le-aș putea rezolva cumva.

— Nu, la naiba! O să te contactez... curând. Okay?

— Okay. Dar n-ar strica să mă aflu prin apropiere atunci când o extragi pe Mami, ca să mai liniștesc lucrurile. Sper că ți-ai imaginat cum să rupi vraja, nu-i așa?

— Da.

— Mă bucur să aud asta. Nu știam cum s-o fac, și acum mă pot opri să mai lucrez la ea. O să termin aici și o să adun oastea, rosti privind spre doamna în bikini care tocmai ieșise din piscină. Contactează-mă.

— Okay, am spus și dispăru.

La naiba. Uluitor. Nu-i de mirare că Luke câștiga mereu premiile alea pentru vânzări. Trebuie să recunosc că era o soluție bună, în ciuda sentimentelor mele față de Jasra. Și Random nu-mi ordonase s-o țin prizonieră. Firește, nu avusesese ocazia să-mi spună mare lucru ultima oară când fuseserăm împreună. Totuși, oare ea s-ar fi comportat așa cum spunea Luke? Într-un fel, avea sens, numai că rareori oamenii țin seama de rațiune atunci când ar trebui.

Am trecut de-a lungul holului și m-am hotărât să folosesc scara din spate. În timp ce coteam, am văzut o siluetă care stătea în apropiere de capătul scării. Era o femeie și privea în partea cealaltă. Purta un halat lung roșu-și-portocaliu. Părul era foarte negru și avea umeri frumoși...

Se răsuci când îmi auzi pașii și am văzut că era Nayda. Îmi studie chipul.

— Lord Merlin, rosti, poți să-mi spui unde e sora mea? Înțeleg că a ieșit cu tine mai devreme.

— A admirat niște opere de artă și pe urmă și-a exprimat dorința de a merge la plimbare, am răspuns. Nu știu exact unde s-a dus, dar mi-a dat impresia că se va întoarce foarte curând.

— În regulă, spuse. Numai că ne apropiem de ora cinei și așteptam să ni se alăture. I-a plăcut după-amiaza?

— Cred că da, am spus.

— A fost cam indispusă în ultima vreme. Speram cu toții ca această călătorie s-o înveselească. O aștepta cu nerăbdare.

— Părea destul de veselă când ne-am despărțit, am recunoscut.

— Oh, unde a fost asta?

— În apropiere, am spus.

— Unde ați mers?

— Am făcut o plimbare lungă în și lângă oraș, am explicat. I-am arătat și un pic din palat.

— Deci acum se află în palat?

— Ultima oară când am văzut-o, da. Dar probabil că a ieșit.

— Pricep, spuse. Îmi pare rău că n-am apucat să vorbesc mai multe cu tine mai devreme. Am senzația că te cunosc de mult timp.

— Oh? am spus. Cum se face?

— Am parcurs de mai multe ori dosarul tău. E destul de fascinant.

— Dosarul?

— Nu e niciun secret că noi deținem dosarele celor cu care e posibil să ne întâlnim pe parcursul muncii noastre. Există un dosar pentru fiecare din Casa de Amber, desigur, chiar și pentru cei care n-au prea mult de-a face cu diplomația.

— Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva, am spus, dar se leagă.

— Copilăria ta e comentată nefavorabil, firește, și necazurile tale recente sunt foarte confuze.

— Sunt confuze și pentru mine, am zis. Încerci să aduci dosarul la zi?

— Nu, eram doar curioasă. Dacă problemele tale au ramificații care ar putea implica Begma, suntem interesați de ele.

— Cum se face că știi despre ele?

— Avem surse de informații foarte bune. Micile regate procedează adesea astfel.

Am încuviințat.

— N-o să te întreb de sursele tale, dar noi nu urmărim să atacăm datele clasificate.

— M-ai înțeles greșit, roști. Nu încerc să aduc la zi nici dosarul acela. Încercam să aflu dacă aş putea fi în stare să-ți ofer asistență.

— Mulțumesc. Apreciez asta, i-am spus. Totuși, nu cred că există vreun mod în care m-ai putea ajuta.

Zâmbi, dând la iveală ceea ce părea a fi o dantură perfectă.

— Nu pot fi mai explicită fără a ști mai multe, roști. Dar dacă te hotărăști că vrei ajutor — sau dacă vrei pur și simplu să stăm de vorbă — vino să mă vizitezi.

— Frumos zis. Ne vedem la cină.

— Și mai târziu, sper, roști în timp ce am trecut pe lângă ea și m-am dus în josul holului.

Ce voia să spună cu ultima frază? m-am întrebat. Vorbea despre un rendez-vous? Dacă era pe-așa, motivele ei păreau îngrozitor de transparente. Sau pur și simplu își exprima dorința de a afla informații? Nu eram sigur.

În timp ce treceam de-a lungul coridorului în direcția apartamentelor mele, am observat un ciudat fenomen de iluminare în fața mea: o panglică albă strălucitoare de vreo șase sau opt inci se înălța pe ambii pereți, de-a lungul tavanului și peste podea. Am încetinit mersul în timp ce mă apropiam de ea, întrebându-mă dacă cineva descoperise o nouă metodă de a ilumina locul în absența mea.

În timp ce pășeam peste panglica de pe podea, totul dispăru, cu excepția luminii însăși, care se adună într-un cerc perfect, țopâi în jurul meu și se fixă la același nivel cu picioarele, eu fiind situat în centru. Lumea apăru dincolo de cerc, brusc, și arăta ca și cum ar fi fost făcută din sticlă verde alcătuind o cupolă. Suprafața pe care stăteam era roșcată, neregulată și jilavă în lumina palidă. De-abia în clipa în care un pește mare înotă în apropiere mi-am dat seama că mă aflu sub apă, stând pe un banc de corali.

— E al naibii de frumos, am spus, numai că eu încercam să ajung în apartamentul meu.

— Voiam doar să mă grozăvesc un pic, veni o voce cunoscută care sună sinistru în jurul cercului meu magic. Sunt un zeu?

— Poți să te numești cum vrei, am spus. N-o să te contrazică nimeni.

— Ar trebui să fie distractiv să fii un zeu.

— Și care-i treaba cu mine? am întrebat.

— Asta e o întrebare teologică dificilă.

— Teologică, pe naiba. Sunt un inginer de computere și știi că eu te-am construit, Ghost.

Un sunet ca un oftat umplu celula mea subacvatică.

— E greu să te desprinzi de rădăcini.

— De ce să-ncerci? Ce nu e-n ordine cu rădăcinile? Cele mai bune plante au rădăcini.

— Flori superbe deasupra, noroi și gunoi dedesubt.

— În cazul tău e metal și un interesant dispozitiv criogenic — și câteva alte lucruri — toate foarte curate.

— Atunci, poate că am nevoie de noroi și gunoi.

— Te simți bine, Ghost?

— Încă încerc să mă regăsesc pe mine însumi.

— Toată lumea parcurge etape ca astea. O să treacă.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Când? Cum? De ce?

— Ar însemna să trișez dacă-ți spun. În afară de asta, e altfel pentru fiecare.

O întreagă școală de pești trecu pe lângă mine — mici indivizi cu dungi negru-și-roșu.

— Nu pot rezista impulsului atotcunoașterii... rosti Ghost după un timp.

— Asta e-n regulă. Cine are nevoie de ea? am spus.

— ... și lucrez încă la tema atotputerniciei.

— Și asta e grea, am căzut de acord.

— Ești foarte înțelegător, Tată.

— Încerc. Ai vreo problemă specială?

— Adică, în afară de cea existențială?

- Mda.
- Nu. Te-am adus aici ca să te avertizez asupra un tip numit Mandor. E...
- E fratele meu, am spus.
- Se lăsă tăcerea. Apoi:
- Asta înseamnă că ar fi unchiul meu, nu-i așa?
- Presupun că da.
- Ce știi despre doamna care e cu el? Ea...
- Fiona e mătușa mea.
- Mătușa *mea* de-a doua. Oh, Doamne!
- Ce nu e-n ordine?
- E urât să-ți vorbești de rău neamurile, nu-i așa?
- Nu în Amber, am spus. În Amber facem asta tot timpul. Cercul de lumină se agită iar. Ne aflăm înapoi pe coridor.
- Acum că ne aflăm în Amber, răspunse, vreau să-i vorbesc de rău. În locul tău n-aș avea încredere în ei. Eu cred că sunt un pic țințiți. De asemeni, insolenți și falși.
- Am izbucnit în râs.
- Începi să devii un adevărat Amberit.
- Oare?
- Da. Așa suntem noi. N-ai de ce să-ți faci griji. Totuși, ce s-a petrecut între voi?
- Aș prefera s-o rezolv eu singur, dacă nu te deranjează.
- Cum crezi tu că e mai bine.
- Chiar nu e nevoie să te avertizez asupra lor?
- Nu.
- Okay. Asta era grija mea cea mai mare. Presupun că acum o să merg să încerc noroiul și gunoiul...
- Așteaptă!
- Ce?
- Se pare că ești destul de bun la transportatul lucrurilor prin Umbră, în ultima vreme.
- Se pare că mă specializez, da.
- Ce-ai zice de o mică bandă de războinici și conducătorul lor?
- Cred că m-aș descurca.
- Și pe mine.
- Firește. Unde se află ei și unde vrei tu să mergi?

Am cotrobăit în buzunar, am găsit Atuul lui Luke, l-am ținut în fața mea.

— Dar... El e cel despre care m-ai avertizat să n-am încredere, roști Ghost.

— E okay acum, i-am spus. Exact din cauza asta. Oricum, nimic altceva. Lucrurile s-au mai schimbat nițel.

— Nu înțeleg. Dar dacă spui tu așa.

— Poți să-l vorbești de rău și să pui lucrurile la punct?

— Ar trebui să fiu în stare. Unde vrei să mergi?

— Cunoști Ținutul celor Patru Lumi?

— Da. Dar e un loc periculos, Tată. Foarte complicat de venit și plecat. Și acolo e locul în care doamna roșcată a încercat să-mi blocheze puterea.

— Jasra.

— N-am știut niciodată cum o cheamă.

— E mama lui Luke, am explicat fluturându-i Atuul.

— Sânge blestemat, hotărî Ghost. Poate că ar fi mai bine să n-avem de-a face cu niciunul dintre ei.

— Ea ar putea veni cu noi, am spus.

— Oh, nu. E o doamnă periculoasă. Nu vrei să ai de-a face cu ea. Mai ales într-un loc unde e puternică. Ar putea încerca să pună iar mâna pe mine. Ar putea reuși.

— O să fie prea ocupată cu alte chestiuni, am spus, și s-ar putea să am nevoie de ea. Așa că începe să te gândești la ea ca făcând parte din grup.

— Ești sigur că știi ce faci?

— Mă tem că da.

— Când vrei să mergi acolo?

— Asta depinde parțial de momentul în care vor fi pregătite trupele lui Luke. De ce nu mergi acolo să afli?

— În regulă. Numai că eu încă cred că s-ar putea să faci o greșală, mergând în locul acela cu oamenii aceia.

— Am nevoie de cineva care poate fi de folos, și zarurile au fost al naibii de bine aruncate, am zis.

Ghost fuzionează într-un punct și dispăru într-o clipită.

Am inspirat adânc, m-am răzgândit în legătură cu oftatul și m-am îndreptat spre cea mai apropiată ușă, care nu era

situată chiar departe în susul holului. În timp ce întindeam mâna spre ușă, am simțit pulsația unui contact prin Atu. Coral?

Am acceptat contactul. Mandor apăru iar dinaintea mea.

— E-n regulă cu tine? întrebă imediat. Am fost întrerupți într-o manieră foarte ciudată.

— Sunt bine, i-am spus. Am fost întrerupți într-o manieră care-se-întâmplă-o-singură-dată-n-viață. Nu te îngrijora.

— Pari un pic agitat.

— Din cauză că e un drum îngrozitor de lung din josul scărilor până sus, cu toate puterile universului adunate ca să mă încetinească.

— Nu înțeleg.

— A fost o zi grea, am spus. Ne vedem mai încolo.

— Voiam să vorbesc cu tine ceva mai mult, despre furtunile acelea și despre noul Model și...

— Mai târziu, am spus. Aștept un apel.

— Iartă-mă. Nu-i grabă. O să revin.

Întrerupse contactul și am întins mâna spre zăvor. M-am întrebat dacă aş putea rezolva problemele tuturor transformându-l pe Ghost într-un „answering service“.

Mi-am atârnat mantia pe Jasra și centura cu arme pe stâlpul patului. Mi-am curățat cizmele, m-am spălat pe mâini și pe față, am căutat o cămașă elegantă de culoare ivorie — încrețită, din brocart, strânsă pe corp — și am îmbrăcat-o, luând și o pereche de pantaloni gri. Apoi am scos vesta mea roșu aprins, cea asupra căreia făcusem o vrajă pentru a-l face pe cel ce o poartă să pară un pic mai fermecător, spiritual și loial decât ar fi fost cazul. Părea o bună ocazie de a trage oarecari foloase de pe urma ei.

În timp ce mă pieptănam se auzi un ciocănit în ușă.

— O clipă, am strigat.

Mi-am terminat toaleta — ceea ce m-a pregătit de plecare și, probabil, m-a făcut să întârzii — apoi am mers la ușă, am descuiat-o și am deschis-o.

Bill Roth stătea în prag, îmbrăcat în maron și roșu, arătând ca un bătrân condotier.

— Bill! am rostit, strângându-i mâna, brațul și umărul și conducându-l înăuntru. Mă bucur să te văd. Tocmai am scăpat de niște necazuri și sunt pe cale să dau de altele. Nu știam dacă ești aici în palat în clipa asta. Voiam să te caut de îndată ce lucrurile se vor fi liniștit un pic.

Zâmbi și mă lovi ușor pe umăr.

— O să vin la cină, răspunse, și Hendon a spus că o să fii și tu acolo. Mă gândeam să vin și să merg împreună cu tine, totuși, întrucât cei din Begma vor fi acolo.

— Oh? Ai ceva noutăți?

— Da. Ceva despre Luke?

— Tocmai am vorbit cu el. Spune că a renunțat la răzbunare.

— Vreo șansă legată de dorința lui de a găsi o motivație pentru audierea pe care o ceruseși?

— Nu, din câte mi-am dat seama.

— Păcat. Am făcut o mulțime de cercetări și există câteva precedente bune pentru justificarea răzbunării — de pildă, unchiul tău Osric, care a dobândit Casa de Karm după moartea unei rude din partea maică-sii. Oberon a fost deosebit de prietenos cu Karm în zilele acelea, și Osric a ucis trei oameni. Totuși, Oberon l-a achitat în urma unei audieri, bazându-și decizia pe cazuri mai de demult, și chiar a mers mai departe, stabilind un fel de regulă generală...

— Oberon l-a trimis de asemeni în linia întâi într-un război neobișnuit de murdar, l-am întrerupt, din care nu s-a mai întors.

— Nu știam asta, rosti Bill, dar s-a descurcat bine la tribunal.

— Va trebui să-i spun asta lui Luke, am zis.

— Care parte? întrebă.

— Amândouă, am răspuns.

— Nu asta era lucrul cel mai important pe care voiam să ți-l spun, continuă el. Se întâmplă ceva la nivel militar.

— Ce vrei să spui?

— E chiar mai ușor să-ți arăt, explică el. N-o să ne ia decât un minut.

— Okay. Hai să mergem, am aprobat și l-am urmat pe coridor.

Mă conduse în josul scării din spate și o luă la stânga când ajunse la piciorul scării. Am trecut pe lângă bucătărie și am traversat un alt coridor care cotea spre capăt. În acest răstimp am auzit o trepidație deasupra. Am privit spre Bill, care dădu din cap.

— Asta am auzit mai devreme, îmi spuse, când treceam pe-aici. De-aia am ales să mergem pe drumul ăsta. Tot ce e aici mă face curios.

Am încuviințat, înțelegându-i senzația. Mai ales când știam că zgomotele veneau din armureria principală.

Benedict se afla în miezul activității, privindu-și unghia degetului mare prin butoiușul unei arme. Ridică imediat privirea și o întâlnește pe a mea. Cam o duzină de oameni se mișcau în jurul lui, cărând arme, curățând arme, stivind arme.

— Credeam că ești în Kashfa, am spus.

— Am fost, răspunse.

I-am dat prilejul să continue, dar nu veni nimic. Benedict nu fusese niciodată renumit pentru elocință.

— Pare-se că te pregătești pentru ceva apropiat de casă, am remarcat, știind că pulberea era inutilă aici și că muniția specială pe care o aveam nu funcționa decât în zona Amberului și a câtorva regate vecine.

— Întotdeauna e mai bine să fii pregătit, rosti.

— Vrei să dezvolti subiectul? am întrebat.

— Nu acum, răspunse, o replică de două ori mai lungă decât anticipasem și dând speranța unei viitoare lămuriri.

— Ar trebui să săpăm cu toții? am întrebat. Să fortificăm orașul? Să ne înarmăm? Să ridicăm...

— Nu se va ajunge până acolo, rosti. Continuă-ți pur și simplu treburile tale.

— Dar...

Se răsucii. Aveam senzația că discuția luase sfârșit. Am fost sigur de asta când mi-a ignorat următoarele întrebări. Am dat din umeri și m-am întors spre Bill.

— Hai să mergem la masă, am zis.

În timp ce reveneam pe coridor, Bill rosti ușor:

— Ai habar ce înseamnă toate astea?

— Dalt e în apropiere, i-am spus.

— Benedict a fost în Begma cu Random. E posibil ca Dalt să fi provocat ceva necazuri acolo.

— Am senzația că e mai aproape.

— Dacă Dalt l-a capturat pe Random...

— Imposibil, am spus, fiind cuprins de un ușor fior la gândul acesta. Random se poate teleporta aici oricând dorește. Nu. Când am vorbit despre apărarea Amberului și Benedict a spus: Nu se va ajunge până acolo, am avut impresia că vorbește despre ceva la îndemână. Despre ceva pe care simte că-l poate controla.

— Înțeleg ce vrei să spui, aprobă el. Dar ți-a spus să nu te preocupe fortificarea.

— Dacă Benedict simte că nu trebuie să ne întărim fortificațiile, atunci nu trebuie s-o facem.

— Să valsăm și să bem șampanie în timp ce bubuie tunurile?

— Dacă Benedict spune că e-n regulă.

— Tu chiar ai încredere în tipu' ăsta. Ce te-ai face fără el?

— Aș fi mai agitat, am spus.

Clătină din cap.

— Scuză-mă, rosti. Nu sunt obișnuit să fiu familiarizat cu legendele.

— Nu mă crezi?

— N-ar trebui să te cred, dar te cred. Țasta-i necazul. Tăcu atunci când o luarăm după colț și ne îndreptarăm spre scară. Apoi adăugă: Așa mă simțeam de fiecare dată și când mă aflam în compania tatălui tău.

— Bill, am spus când am început să urcăm. L-ai cunoscut pe tata înainte de a-și recăpăta memoria, când era pur și simplu Carl Corey. Poate că am judecat greșit lucrul ăsta. Poți să-ți amintești ceva despre faza aceea a vieții lui care ar putea explica unde se află acum?

Se opri o clipă și mă privi.

— Să nu crezi că nu m-am gândit și din perspectiva asta, Merle. De multe ori m-am întrebat dacă n-a fost implicat în ceva, fiind Corey, pe care se simțise obligat s-o facă, odată ce treaba lui aici luase sfârșit. Numai că era un individ foarte secretos, chiar și în încarnarea aceea. Paradoxal, totodată. A făcut o mulțime de lucruri într-o mulțime de diverse tehnici militare, ceea ce pare destul de logic. Dar uneori a compus muzică, ceea ce contrazice imaginea lui de tip dur.

— A trăit foarte mult. A învățat mult, a simțit mult.

— Exact, și din cauza asta e greu de ghicit în ce anume a fost implicat. O dată sau de două ori când a băut un pic, a pomenit de oameni din artă și științe, pe care n-aș fi bănuیت vreodată că-i cunoaște. Niciodată n-a fost doar Carl Corey. Când l-am cunoscut, avea deja amintiri de câteva secole de pe Pământ. Asta face din el un personaj mult prea complex ca

să fie ușor previzibil. Pur și simplu nu știu unde s-a întors — dacă s-o fi întors.

Am continuat să vorbim în timp ce urcam. De ce trăiam cu senzația că Bill știe mai mult decât îmi spune?

Am auzit muzică în timp ce ne apropiam de sufragerie și, când am intrat, Llewella îmi aruncă o privire piezișă. Am văzut că mâncarea era ținută la cald pe un gheridon lângă peretele opus și că nimeni nu se așezase încă. Oamenii stăteau în picioare, vorbind, cu băuturile în mână, și majoritatea privi în direcția noastră când am intrat. Trei muzicanți cântau undeva în dreapta mea. Masa se afla în stânga, lângă fereastra cea mare din peretele sudic, asigurând o priveliște splendidă peste orașul de la poale. Încă ninge ușor, întinzând un vâl spectral peste întregul peisaj strălucitor.

Llewella se apropie iute.

— I-ați făcut pe toți să vă aștepte, șopti. Unde-i fata?

— Coral?

— Cine altcineva?

— Nu știu unde s-a dus, am zis. Ne-am despărțit acum vreo două ore.

— Mă rog, vine sau nu?

— Nu sunt sigur.

— Nu putem aștepta atâta, spuse. Și acum aranjamentul locurilor s-a dat peste cap. Ce-ai făcut, ai istovit-o?

— Llewella...

Mormăi ceva ce n-am înțeles, într-un dialect sâsâit din Rebma. La fel de bun, probabil. Apoi se răsuci și se îndreptă spre Vialle.

— Ai dat de dracu', băiete, comentă Bill lângă mine. Hai să dăm o raită la bar în timp ce ea rearanjează locurile.

Dar servitorul deja se apropia cu două băuturi pe o tavă.

— Cea mai bună băutură a lui Bayle, țină să remarce când luarăm paharele.

Am sorbit o gură și mi-am dat seama că avea dreptate, ceea ce mă înveseli un pic.

— Nu-i recunosc pe toți cei de-aici, spuse Bill. Cine-i ăla cu eșarfă roșie, lângă Vialle?

— Orkuz, prim-ministrul din Begma, i-am spus, și doamna destul de atrăgătoare în rochia galben-și-roșu, care vorbește cu Martin, e fiica lui, Nayda. Coral — cea pentru care tocmai am fost dojenit — e sora ei.

— Uh-huh. Și cine e doamna blondă și corpulentă care îi face ocheadă lui Gerard?

— Nu știu, am spus. Și nu știu nici cine e doamna aia și băiatul din dreapta lui Orkuz.

Ne-am deplasat într-acolo, și Gerard, părând un pic stânjenit în veșmintele încrêțite, ne prezentă doamnei cu care era, Dretha Gannell, asistentă a ambasadorului Begmei. Ambasadorul, se dovedi, era doamna înaltă de lângă Orkuz — și numele ei, am aflat, era Ferla Quist. Individul de lângă ea era secretarul ei, al cărui nume era ceva de genul Cade. În timp ce priveam în direcția aceea, Gerard încercă să se eclipseze, lăsându-ne cu Ferla. Dar aceasta îl prinse de mânecă și-l întrebă ceva despre flotă. Am zâmbit și am dat din cap și am plecat mai departe. Bill mi se alătură.

— Dumnezeu! Martin s-a schimbat! rosti brusc. Arată ca o vedetă rock. Aproape că nu l-am recunoscut. Chiar săptămâna trecută...

— Pentru el a trecut peste un an, am zis. A plecat și s-a trezit într-un peisaj stradal.

— Mă-ntreb dacă o fi terminat?

— N-am avut ocazia să-l întreb, am răspuns, dar îmi veni un gând neobișnuit. L-am pus la dosar.

În clipa aceea muzica încetă și Llewella își dresă glasul și îi făcu un semn lui Hendon, care anunță noul aranjament al locurilor. Eu eram în capătul celălalt al mesei și am aflat mai târziu că în stânga mea urma să stea Coral, și în dreapta, Cade. Tot mai târziu am aflat că Llewella încercase să pună mâna pe Flora în ultima clipă, ca să stea pe locul lui Coral, dar Flora era de negăsit.

Ca să zic așa, Vialle, în capul mesei, cu Llewella în dreapta ei și Orkuz în stânga, cu Gerard, Dretha și Bill lângă Llewella, și Ferla, Martin, Cade și Nayda lângă Orkuz. M-am trezit escortând-o la masă pe Nayda și așezând-o în dreapta mea, în timp ce Bill se instalează în stânga.

— Agitație, agitație, agitație, mormăi ușor Bill și eu am dat din cap, apoi i l-am prezentat Naydei drept avocat al Casei de Amber. Păru impresionată și îl întrebă despre munca lui. Începu s-o farmece cu o poveste despre cum reprezentase el cândva interesele unui câine într-o tranzacție imobiliară, ceea ce n-avea nimic de-a face cu Amberul, dar era o poveste bună. O făcu să râdă un pic și, de asemeni, și pe Cade, care trăgea cu urechea.

Fu servit primul fel și muzicanții începură să cânte din nou, în surdină, ceea ce scurtă distanța la care ni se auzeau glasurile și reduse conversația la un nivel mai intim. Odată cu asta, Bill făcu un semn că vrea să-mi spună ceva, dar Nayda i-o luase cu o secundă sau două înainte și deja o ascultam.

— Despre Coral, rosti ușor. Ești sigur că e în regulă? Nu se simțea rău când ai plecat — sau ceva de genul ăsta — nu-i așa?

— Nu, am răspuns. Părea destul de în formă.

— Ciudat, spuse. Aveam senzația că aștepta cu totul altceva decât cina asta.

— Evident, ceea ce voia să facă i-a luat mai mult timp decât intenționa, am remarcat.

— Și ce anume voia? întrebă Nayda. Unde v-ați despărțit?

— Aici, în palat, am răspuns. Îi arătam împrejurimile. Voia să petreacă mai mult timp cu anumite detalii ale locului decât puteam eu să-i arăt. Așa că am plecat înainte.

— Nu cred că a putut uita de cină.

— Cred că a fost acaparată de forța unei piese artistice.

— Așadar, sigur e în clădire?

— Acum, e greu de spus. Așa cum ziceam înainte, o persoană poate întotdeauna ieși de aici.

— Vrei să spui că nu știi exact unde se află?

Am încuviințat.

— Nu sunt sigur unde se află în clipa asta, am spus. Ar putea foarte bine să fie în camera ei, schimbându-și hainele.

— O să verific după cină, dacă nu apare până atunci. Dacă va fi cazul, o să mă ajuți s-o găsească?

— Oricum aveam de gând s-o caut, am răspuns, dacă nu apare curând.

Dădu din cap și continuă să mănânce. Foarte jenant. Pe lângă faptul că nu voiam s-o fac să sufere, nu prea puteam să-i spun ce se întâmplase, fără a-i dezvălui că sora ei era într-adevăr fiica nelegitimă a lui Oberon. În vremurile astea, când fusesem prevenit să nu spun nimic care ar fi putut încorda relațiile dintre Amber și Begma, nu era să-i confirm fiicei primului ministru din Begma zvonul că mama ei avusese o poveste de dragoste cu ultimul rege al Amberului. Poate că în Begma toată lumea știa asta și nimănui nu-i păsa. Dar poate nu.

Și eu nu voiam să-l deranjez pe Random să-mi dea un sfat, în parte pentru că era foarte ocupat acum în Kashfa, dar mai ales pentru că e posibil să-nceapă să mă-ntrebe despre planurile mele imediate și despre problemele mele, și nu l-aș fi putut minți. Asta mi-ar fi provocat prea multe necazuri. O asemenea conversație ar putea foarte bine avea drept rezultat interzicerea atacului meu asupra Ținutului. Unica persoană căreia îi puteam povesti despre Coral și de la care puteam primi un fel de răspuns oficial ca, de pildă, cât de departe aș putea merge cu informația despre familia ei, era Vialle. Din păcate, în clipa asta Vialle era total absorbită de funcția de gazdă.

Am oftat și am revenit la mâncare.

Bill îmi atrase atenția și se aplecă un pic înspre mine. M-am aplecat și eu.

— Da? am spus.

— Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să ți le spun, încep. Totuși, trăgeam nădejdea că putem vorbi în tihnă, în liniște și între patru ochi.

Am chicotit.

— Exact, continuă el. Cred că, deocamdată, e cel mai bine așa. Din fericire, se pare că nu putem fi auziți dacă vorbim pe un ton scăzut. N-am distins ce-ai vorbit tu cu Nayda. Așa că, probabil, e-n ordine, atâta vreme cât muzicanții continuă să cânte.

Am dat din cap, am mai luat câteva îmbucături.

— Chestiunea e că, pe de o parte, cei din Begma n-ar trebui să audă. Dar pe de altă parte, simt că poate tu ar trebui să știi, datorită implicării tale în chestiunea cu Luke și Jasra.

Deci, care-i programul tău? Mai degrabă ți-aș spune mai târziu, dar dacă o să fii ocupat, pot să-ți spun esențialul acum.

Am aruncat o privire spre Nayda și Cade. Păreau total ocupați cu mâncarea lor și nu cred că ne puteau auzi. Din nefericire, n-aveam pregătită nicio vrajă de protecție.

— Dă-i drumul, am șoptit din spatele paharului meu cu vin.

— Mai întâi, spuse, Random mi-a trimis un teanc de hârtii pe care să le parcurg. Sunt schița unui acord prin care Amberul va garanta statutul de comerț privilegiat Kashfei, la fel ca pentru Begma. Așa că, în mod sigur, se vor alătura Cercului de Aur.

— Înțeleg, am spus. Asta nu e chiar o surpriză totală. Dar e bine de știut ce se întâmplă.

Încuviință.

— Totuși, e vorba de mult mai mult, spuse.

Chiar în clipa aceea muzicienii se opriră din cântat și am auzit din nou vocile celor de la masă. Am privit în dreapta și am văzut că un servitor tocmai le adusese muzicanților o tavă cu mâncare și niște vin. Își puseseră instrumentele deoparte și luaseră o pauză. Probabil cântaseră ceva vreme înainte de a veni eu și, fără îndoială, aveau nevoie de odihnă.

Bill chicoti.

— Mai târziu, rosti.

— Corect.

Urmă un fel alcătuit din mici fructe ciudate cu un sos uluitor. În timp ce luam cu lingurița, Nayda îmi captă atenția cu un gest și m-am aplecat din nou spre ea.

— Deci, la noapte? șopti.

— Ce vrei să spui? Am spus că o s-o caut dacă nu-și face apariția.

Clătină din cap.

— Nu mă refeream la asta, spuse. Am vrut să spun mai târziu. O să ai timp să treci pe la mine și să vorbim?

— Despre ce?

— Conform dosarului tău ai avut ceva necazuri în ultima vreme, cu cineva care a încercat să te ucidă.

Am început să mă-ngrijorez la gândul dosarului ăluia blestemat. Dar:

— E depășit, am spus. Tot ce e scris acolo a fost deja clarificat.

— Adevărat? Deci acum nu te urmărește nimeni?

— N-aș spune asta, am răspuns. Distribuția e în continuă schimbare.

— Deci cineva încă te are în vedere?

I-am studiat chipul.

— Ești o fată drăguță, Nayda, am spus, dar trebuie să te întreb: ce te interesează? Toată lumea are probleme. În clipa asta eu am pur și simplu mai multe ca de obicei. O să le rezolv.

— Sau o să mori încercând?

— Poate. Sper că nu. Dar care e interesul tău?

Privi spre Cade, care părea ocupat cu mâncatul.

— E posibil să te pot ajuta.

— În ce fel?

Zâmbi.

— Un proces de eliminare, rosti.

— Oh? Asta se referă la o persoană sau la mai multe?

— Corect.

— Ai unele mijloace speciale de a rezolva acest gen de afaceri?

Continuă să zâmbească.

— Da, sunt bune pentru a rezolva problemele cauzate de oameni, continuă. N-am nevoie decât de numele și adresele lor.

— Un fel de armă secretă?

Privi din nou spre Cade, deoarece ridicasem un pic vocea.

— Ai putea să-i spui și așa, răspunse.

— O propunere interesantă, am zis. Dar încă nu mi-ai răspuns la prima întrebare.

— Împrospătează-mi memoria.

Am fost întrerupți de servitorul cu vinuri, care dădu roată umplând pocalele, și apoi de un alt toast. Primul fusese al Llewellei, adresat Viallei. Acesta era rostit de Orkuz, dedicat „vechii alianțe dintre Amber și Begma“. Am băut pentru asta

și l-am auzit pe Bill mormăind: e pe cale să devină un pic mai încordată.

— Alianța? am spus.

— Da.

Am privit spre Nayda, care se uită la mine, așteptând evident o reluare a conversației noastre în șoaptă. Bill observă asta, la rândul lui, și se răsuci. Chiar atunci Cade începu să-i vorbească Naydei, așa că am terminat ce mai era în farfurie și am luat o gură de vin în timp ce așteptam. În scurt timp farfuria fu strânsă, pentru a fi înlocuită rapid cu alta.

Am privit spre Bill care privi spre Nayda și Cade, apoi rosti:

— Așteaptă să înceapă muzica.

Am încuviințat. Într-un brusc moment de tăcere, am auzit-o pe Dretha rostind: E adevărat că uneori e zărită fantoma Regelui Oberon? Gerard mormăi ceva care suna afirmativ în timp ce conversația dispăru iar. Mintea mea fiind mult mai plină decât stomacul, am continuat să mănânc. Încercând să fie diplomat sau doar guraliv, Cade își îndreptă atenția asupra mea un pic mai târziu, mi se adresă și îmi ceru părerea despre situația din Eregnor. Apoi tresări brusc după care privi spre Nayda. Am avut senzația clară că tocmai îl lovise pe sub masă, ceea ce mie îmi convenea pentru că habar n-aveam care naiba era situația din Eregnor. Am mormăit ceva despre chestiuni care trebuiau spuse despre ambele părți în majoritatea cazurilor, ceea ce părea destul de diplomatic pentru orice. Dacă ar fi fost vreo remarcă răutăcioasă, presupun că aș fi putut para cu o observație care-să-sune-nevinovat despre sosirea grupării din Begma, dar Eregnor ar fi putut fi, de fapt, o conversație anostă în care Nayda n-ar fi voit să intervină pentru că ar fi întrerupt propria noastră discuție. În același timp, aveam senzația că Llewella s-ar fi putut materializa brusc și m-ar fi lovit pe sub masă.

În clipa aceea, mă fulgeră un gând. Uneori sunt un pic lent. Evident, ei știuseră că Random nu se află aici, și din ceea ce știam deja și din ceea ce tocmai spusese Bill, nu erau prea fericiți de prezența lui Random în regatul vecin. Sosirea lor mai devreme părea să aibă drept scop să ne stânjenească într-un anume fel. Oare asta să însemne că orice mi-ar fi oferit

Nayda făcea parte dintr-un plan care se potrivea cu strategia lor diplomatică? Și, dacă ar fi fost așa, de ce eu? Eram o alegere neînsemnată, prin faptul că n-aveam nimic de spus în privința politicii externe a Amberului. Oare ei știau asta? Probabil că da, dacă serviciul lor de informații era atât de bun pe cât semnalase Nayda. Eram nedumerit și eram tentat-pe-jumătate să-i cer lui Bill părerea despre situația din Eregnor. Dar, în cazul ăsta, el ar fi trebuit să mă lovească pe sub masă.

Muzicanții, terminându-și gustarea, reluară programul cu „Greensleeves”^{*}, și Nayda și Bill se aplecară simultan spre mine, apoi ridicară capul, astfel că privirile li se întâlneau. Amândoi zâmbiră.

— Doamnele mai întâi, rosti tare Bill.

Nayda dădu din cap spre el. Apoi:

— Te-ai gândit la oferta mea? mă întrebă.

— Puțin, am spus, dar aveam o întrebare. Ți-amintești?

— Care?

— E drăguț din partea ta că vrei să-mi faci o favoare, am spus, dar în vremuri ca astea, trebuie să fii scuzat atunci când verifici prețul.

— Și dacă ți-aș spune că bunăvoința ta ar fi suficientă?

— Și dacă ți-aș spune că bunăvoința mea nu valorează prea mult la nivelul politicii de aici?

Ridică din umeri.

— Preț mic pentru un serviciu mic. Deja știam asta. Numai că tu ești rudă cu toți cei de-aici. S-ar putea să nu se întâmple nimic, dar e de presupus să ți se ceară părerea despre noi. Mă-ar plăcea să știi că ai prieteni în Begma și să ne fii favorabil, dacă se întâmplă așa ceva.

I-am studiat expresia foarte serioasă. Era mult mai mult decât atâta, și amândoi știam asta. Numai că eu nu știam ce se poate ivi la orizont, ceea ce ea știa evident.

Am întins mâna și i-am atins obrazul cu dosul palmei.

— Mi se cere să spun ceva drăguț despre voi dacă m-ar întreba cineva, asta-i tot, și în schimb tu vei merge și vei ucide

* Cântec popular tradițional englez (n. t.)

pe cineva pentru mine doar dacă eu furnizez amănuntele. Corect?

— Ȇntr-un cuvânt, da, răspunse.

— Asta mă face să mă-ntreb de ce crezi tu că poȚi rezolva un asasinat mai bine dect am putea-o face noi. Noi suntem experȚi Ȇn materie.

— Noi avem, după cum știi, o armă secretă, spuse. Dar credeam că e o chestiune personală pentru tine, nu o problemă de stat — și că nu vrei să fie implicat nimeni altcineva. De asemeni, eu pot să-Ți pun la dispoziȚie un serviciu care nu va putea fi detectat.

Din nou scormoneli. Oare insinua că e convinsă că n-am Ȇncredere Ȇn toȚi ceilalȚi de-aici — sau că n-ar trebui să am? Ce știa ea și eu nu? Sau doar presupunea, bazndu-se pe povestea intrigilor de familie din Amber? Sau intenȚionat Ȇncerca să declanșeze un conflict Ȇntre generaȚii? Oare asta se potrivea cu scopul celor din Begma Ȇntr-o anume măsură? Sau... Bănuia că o asemenea situaȚie există deja și se oferea să Ȇndeprteze un membru al familiei? Și, Ȇn cazul ăsta, credea că sunt att de prost Ȇnct să iau pe altcineva să facă treaba? Sau chiar să discute o asemenea problemă și apoi să ofere Begmei o dovadă suficientă Ȇn aș fel Ȇnct să exercite un fel de control asupra mea? Sau...

Am alungat imaginea. Eram mulȚumit că procesele gndirii mele funcȚionau corect, Ȇn sfrșit, pentru familia mea. (Ambele familii, de fapt). Ȇmi luase mult timp să prind șpilul. Mă simȚeam bine.

Un simplu refuz ar fi rezolvat toate problemele de mai sus. Dar, pe de altă parte, dacă i-aș fi cntat un pic Ȇn strună, s-ar fi putut dovedi o ispititoare sursă de informaȚii.

Deci:

— Ai urmări pe oricine Ți-aș spune? Pe oricine?

Ȇmi examin chipul cu foarte mare atenȚie. Apoi:

— Da, răspunse.

— Ȇmi cer Ȇnc o dată scuze, am răspuns, dar dacă tu faci asta pentru ceva att de impalpabil ca bunăvoinȚa mea, mă face să mă-ndoiesc de buna ta credinȚă.

Chipul i se îmbujoră. Dacă era o simplă roșeață sau furie nu puteam spune sigur, deoarece imediat privi în altă parte. Totuși, asta nu mă deranjă, pentru că eram convins că face parte din joc.

Mi-am îndreptat atenția spre mâncare și am reușit să înfulec mai multe îmbucături înainte ca ea să revină.

— Asta înseamnă că nu vei trece pe la mine înainte de culcare în seara asta? întrebă.

— Nu pot, am spus. O să fiu total ocupat.

— Te cred că ești foarte ocupat, spuse. Dar asta înseamnă că n-o să reușim să vorbim absolut deloc?

— Depinde în totalitate de felul cum vor merge lucrurile, am spus. Am o mulțime de treburi de rezolvat chiar acum, și s-ar putea să părăsesc curând orașul.

Tresări ușor. Eram sigur că intenționase să mă întrebe unde merg, dar se gândise mai bine înainte de a vorbi. Apoi:

— Asta e nasol, rosti. Îmi refuzi oferta?

— Târgul e valabil numai în seara asta? am întrebat.

— Nu, dar înțelesesem că ești într-un oarecare pericol. Cu cât acționezi mai repede împotriva inamicului, cu atât vei dormi mai liniștit.

— Simți că sunt în pericol aici, în Amber?

Ezită un moment, apoi spuse:

— Nimeni nu e în siguranță, nicăieri, în fața unui inamic cu suficientă hotărâre și talent.

— Simți că amenințarea e ceva local? am întrebat.

— Ți-am cerut să numești gruparea, declară ea. Ești în cea mai bună postură ca să știi.

Am dat înapoi imediat. Era o capcană prea simplă și, evident, o mirosise deja.

— Mi-ai dat multe teme de gândire, am răspuns și am revenit la mâncare.

După un timp, am văzut că Bill mă privește ca și cum ar fi vrut să spună ceva. I-am făcut un semn imperceptibil din cap, pe care păru să-l priceapă.

— Atunci, micul dejun? am auzit-o rostind. Această călătorie de care pomeneai ar putea reprezenta o perioadă de

vulnerabilitate. Ar fi bine să clarificăm totul înainte de plecarea ta.

— Nayda, am rostit de îndată ce am înghițit, mi-ar plăcea să știu limpede cine sunt binefăcătorii mei. Ce-ar fi să discut asta cu tatăl tău...

— Nu! mă întrerupse ea. Nu știe nimic despre asta!

— Mulțumesc. Trebuie să recunoști că sunt curios să aflu nivelul la care își are originea acest plan.

— Nu e nevoie să privești mai departe, rosti. A fost în totalitate ideea mea.

— Unele dintre declarațiile tale de mai devreme mă determină să trag concluzia că ai legături speciale în comunitatea serviciilor secrete din Begma.

— Nu, spuse, doar cele obișnuite. Oferta îmi aparține.

— Dar cineva ar fi trebuit să... efectueze acest plan.

— Aceasta e provincia armeei secrete.

— Ar trebui să știu mai multe despre asta.

— Ți-am oferit un serviciu și ți-am promis discreție totală. Nu să intru în amănuntele mijloacelor folosite.

— Dacă această idee îți aparține în întregime, s-ar părea că ai vrea să tragi foloase personale de pe urma ei. Cum? Cu ce te alegi?

Privi într-o parte. Rămase tăcută multă vreme.

— Dosarul tău, rosti în cele din urmă. A fost... fascinant să-l citesc. Ești unul dintre puținii oameni de-aici apropiați de vârsta mea, și ai avut o viață atât de interesantă. Nu-ți poți imagina cât de plictisitoare sunt majoritatea lucrurilor pe care trebuie să le citesc — buletine agricole, personalități ale comerțului, studii de alocare a fondurilor. N-am niciun fel de viață socială. Sunt tot timpul în priză. Fiecare petrecere la care particip este de fapt o sarcină de stat, într-un fel sau altul. Ți-am citit și răscitit dosarul și m-am minunat. Simt... simt ceva ca un fel de dragoste aprinsă față de tine. Știu că sună prosteste, dar e adevărat. Când am văzut unele dintre rapoartele recente și mi-am dat seama că s-ar putea să fii în mare pericol, m-am hotărât să te ajut dacă pot. Am acces la tot felul de secrete de stat. Unul dintre ele mi-ar furniza mijloacele de a te ajuta. Folosindu-l, te-ar ajuta fără a provoca vreo pierdere

Begmei, dar ar fi neloial din partea mea să merg cu discuția mai departe. Mi-am dorit dintotdeauna să te întâlnesc și am fost foarte geloasă pe sora mea când ai dus-o azi la plimbare. Și încă îmi doresc să treci pe la mine mai târziu.

Am privit-o lung. Apoi am închinat paharul cu vin spre ea și am băut.

— Ești... uimitoare, am spus. N-am găsit altceva mai potrivit de rostit. Era fie ceva fabricat-pe-loc, fie ceva adevărat. Dacă era adevărat, era cumva patetic; dacă nu, o gândisem drept o chestiune mai degrabă isteată de gândire rapidă, calculată să mă lovească în acel loc minunat de vulnerabil, ego-ul. Nayda merita atât înțelegerea cât și admirația mea cea mai prudentă. Așa că am adăugat:

— Mi-ar plăcea să întâlnesc persoana care a scris rapoartele. Trebuie că e un mare talent creator pe cale să se irosească într-un birou guvernamental.

Zâmbi, își ridică paharul și-l atinse de al meu.

— Gândește-te la asta, spuse.

— Pot să spun cu sinceritate că nu te voi uita, i-am zis.

Am revenit amândoi la mâncare și am petrecut următoarele cinci minute ca să-i ajung din urmă. Bill îmi îngădui cu decență să fac asta. De asemeni, cred, aștepta să fie sigur că discuția mea cu Nayda se isprăvisese.

Într-un târziu, îmi făcu cu ochiul.

— Ai un minut? întrebă.

— Mă tem că da, am zis.

— Nici măcar n-o să te-ntreb dacă a fost vorba de afaceri sau de plăcere.

— A fost o plăcere, am zis, dar o afacere ciudată. Nu mă-ntreba sau o să pierd desertul.

— O să recapitulez, spuse. Încoronarea în Kashfa va avea loc mâine.

— Nu irosim timpul deloc, nu-i așa?

— Nu. Cel care va lua tronul este Arkans, Duce de Shadburne. A făcut parte din diverse guverne ale Kashfei în poziții destul de responsabile, de mai multe ori de-a lungul anilor. De fapt, știe exact cum merg treburile, și e o rudă îndepărtată a unuia dintre foștii monarhi. Nu s-a înțeles bine cu gașca

Jasrei și a stat destul de mult în locuința lui de la țară toată perioada cât a fost ea la putere. Nu a deranjat-o și nici ea nu l-a deranjat.

— Sună rezonabil.

— De fapt, acum el împărtășește sentimentele ei față de situația din Eregnor, de care cei din Begma sunt foarte conștienți...

— Care e, la urma urmelor, situația din Eregnor? am întrebat.

— E Alsacia-Lorena lor, spuse, o zonă întinsă, bogată, între Kashfa și Begma. Și-a schimbat atâtea stăpâni de atâtea ori de-a lungul secolelor încât ambele țări au pretenții destul de rezonabile asupra zonei. Până și locuitorii zonei nu sunt chiar atât de fermi asupra chestiunii. Au rude în ambele direcții. Eu nu știu exact dacă le pasă cine emite pretenții, atâtea vreme cât nu cresc taxele. Cred că pretenția Begmei s-ar putea să fie un pic mai puternică, dar aș putea susține cazul fiecărei părți implicate.

— Și Kashfa o deține acum și Arkans spune să și-o țină naibii.

— Corect. Ceea ce e exact același lucru pe care-l spunea Jasra. Conducătorul interimar, totuși — pe nume Jaston, militar de carieră — voia de fapt să discute statutul zonei cu cei din Begma, înainte de nefericita lui cădere de la balcon. Cred că voia să refacă tezaurul și s-a crezut că vrea să cedeze zona în schimbul soluționării câtorva pretenții în urma unor vechi pierderi de război. De fapt, lucrurile erau pe calea cea bună și se îndreptau în direcția aceea.

— Și...? am spus.

— În actele pe care le-am primit de la Random, Amber recunoaște cu limpezime Kashfa ca incluzând zona Eregnor. Arkans stăruise să se specifice asta în tratat. De obicei — din ce-am reușit să găsesc în arhive — Amberul evită să se implice în situații delicate ca aceasta, între aliați. Din când în când Oberon o căuta cu lumânarea. Dar Random pare că se grăbește, și îl lasă pe individul ăsta să se înhame la o treabă grea.

— Exagerează, am spus, nu că l-aș învinui. Îmi amintește prea bine de Brand.

Bill încuviință.

— Eu sunt doar slujitorul, spuse. Nu vreau să am păreri.

— Ei bine, ce altceva ar trebui să știu despre Arkans?

— Oh, sunt o mulțime de alte lucruri pentru care cei din Begma nu-l plac, dar asta e cea mai tare — exact când credeam că vor obține un avans asupra unei chestiuni care fusese un amuzament național de generații întregi. Ei chiar au mers la război din cauza chestiunii din trecut. Fără îndoială că din cauza asta s-au grăbit să sosească în oraș. În consecință, guvernează tu.

Ridică pocalul și luă o sorbitură.

Un pic mai târziu Vialle îi spuse ceva Llewellei, se ridică în picioare și anunță că trebuie să vadă ceva și va reveni. Llewella încercă și ea să se ridice, dar Vialle îi puse o mână pe umăr, șopti ceva și plecă.

— Mă-ntreb despre ce-o fi vorba? spuse Bill.

— Habar n-am, am răspuns.

Zâmbi.

— Să speculăm?

— Mintea mea e plecată într-o croazieră de control, i-am spus.

Nayda mă privi lung. I-am întâlnit căutătura și am dat din umeri.

Un pic mai târziu, și farfuriile erau luate și soseau alte feluri de mâncare. Orice-ar fi fost, arătau bine. Înainte de a mă convinge, totuși, un membru al administrației casei intră și se apropie.

— Lord Merlin, rosti ea, regina ar dori să vă vadă.

M-am ridicat brusc în picioare.

— Unde e?

— Vă conduc eu.

M-am scuzat față de comeseni, împrumutând propoziția că mă voi întoarce, întrebându-mă dacă o fi adevărată. Am urmat-o afară și după colț spre un mic salonaș, unde mă lăsă cu Vialle, care stătea într-un scaun cu spătar-înalt-care-arăta-inconfortabil, din lemn negru și piele, fixat cu ținte din fier. Dacă ar fi dorit gardă de corp, ar fi trimis după Gerard. Dacă ar fi dorit o minte plină de conveniențe istorice și politice,

s-ar fi aflat acolo Llewella. Așa că am bănuir că e vorba de magie, întrucât eu eram autoritatea în materie.

Numai că mă înșelam.

— Aș dori să-ți vorbesc, rosti ea, în legătură cu o mică stare de război în care se pare că suntem pe cale să intrăm.

După un timp plăcut cu o doamnă drăguță, o serie de conversații stimulatoare pe coridor și o cină relaxantă cu familia și prietenii, părea aproape potrivit să vină clipa pentru ceva diferit și confuz. Măcar ideea unui mic război părea mai bună decât a unui mare, deși nu i-am spus asta Viallei. Un gând grijuliu de o clipă, și am formulat întrebarea:

— Ce se întâmplă?

— Oamenii lui Dalt sunt masați în apropiere de capătul vestic al Ardenului, spuse. Ai lui Julian sunt pregătiți să-i înfrunte. Benedict i-a dat lui Julian oameni în plus și arme. Spune că poate executa o mișcare pe flancuri care va distruge poziționarea lui Dalt. Dar i-am spus să n-o facă.

— Nu înțeleg. De ce nu?

— Vor muri oameni, rosti.

— Așa e la război. Uneori n-ai de ales.

— Dar noi avem de ales, în toate felurile, una pe care n-o înțeleg. Și vreau neapărat s-o înțeleg înainte să dau un ordin care va avea drept rezultat numeroși morți.

— Care e opțiunea? am întrebat.

— Am venit aici ca să răspund unui mesaj prin Atu de la Julian, spuse. Tocmai vorbise cu Dalt sub steagul armistițiului. Dalt i-a spus că, în momentul ăsta, obiectivul lui nu e distrugerea Amberului. A subliniat că ar putea conduce un atac costisitor, totuși, raportat la efectivele noastre militare și la dotare. A spus că mai degrabă s-ar cruța pe el și pe noi de cheltuieți, totuși. Nu vrea decât să-i predăm doi dintre prizonierii noștri — Rinaldo și Jasra.

— Cum? am spus. Chiar dacă am vrea s-o facem, nu i-l putem da pe Luke. Nu e aici.

— Asta i-a spus și Julian. Părea foarte surprins. Din cine știe ce motiv, credea că noi îl avem pe Rinaldo în custodie.

— Ei bine, nu suntem obligați să-i facem noi educația. Am impresia că ne-a cam stat în gât ani de zile. Cred că Benedict are răspunsul potrivit pentru el.

— Nu te-am chemat să-mi dai sfaturi, spuse.

— Iartă-mă. Atâta doar că nu-mi place să văd pe cineva să încerce un truc ca ăsta și să creadă că are șanse de izbândă.

— N-are nicio șansă de izbândă, hotărî Vialle. Dar dacă-l ucidem acum, nu aflăm nimic. Mi-ar plăcea să aflu ce e în spatele chestiunii.

— Pune-l pe Benedict să-l aducă aici. Am vrăji care-l vor face să vorbească.

Clătină din cap.

— Prea riscant, explică ea. Odată ce încep să șuiere gloanțele, există șansa să-l găsească cineva. Atunci pierdem chiar dacă am câștigat.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine.

— I-a cerut lui Julian să ne contacteze și să retransmită cererea. A promis să mențină armistițiul până când îi vom da un fel de răspuns oficial. Julian spune că are senzația că Dalt ar fi de acord cu oricare dintre ei.

— Nu vreau să i-o dau pe Jasra.

— Nici eu. Ceea ce-mi doresc foarte tare e să aflu ce se petrece. Ar fi o chestie s-o eliberăm pe Jasra și s-o întrebăm, întrucât e un eveniment recent. Vreau să știu dacă ai posibilitatea de a-l contacta pe Rinaldo. Vreau să-i vorbesc.

— Ei bine, uh... da, am spus. Am un Atu pentru el.

— Folosește-l.

L-am scos. L-am privit. Mi-am transportat mintea în acea zonă specială de alarmă și chemare. Imaginea se schimbă, prinse viață...

Era amurg și Luke stătea lângă un foc de tabără. Purta costumul lui verde, o mantie cafenie ușoară peste umeri, prinsă cu acul acela Phoenix.

— Merle, rosti. Pot să-mi deplasez trupele destul de iute. Când vrei să atacăm locul și...

— Așteaptă nițel, l-am întrerupt. A intervenit ceva.

— Ce?

— Dalt e la porți și Vialle vrea să-ți vorbească înainte de a-l înlătura.

— Dalt? Acolo? În Amber?

— Da, da și da. Spune că va pleca și va acționa în altă parte dacă îi dăm cele două lucruri pe care și le dorește cel mai mult pe lume: pe tine și pe maică-ta.

— E o nebunie.

— Mda. Și noi credem la fel. Vrei să vorbești cu regina despre asta?

— Firește. Teleportează-mă aco... Ezită și mă privi în ochi. Am zâmbit.

Întinse mâna. Am întins-o pe a mea și i-am luat-o. Deodată, se afla acolo. Privi în jur, o văzu pe Vialle. Brusc, își desfăcu centura cu spadă și mi-o dădu mie. Se apropie de ea, se lăsă pe genunchiul drept și își înclină capul.

— Majestate, spuse. Am venit.

Întinse mâna și îl atinse.

— Ridică-ți capul, rosti ea.

O ascultă și degetele ei sensibile alunecară peste suprafețele și arcele chipului lui.

— Putere, spuse, și durere... Deci tu ești Rinaldo. Ne-ai adus ceva necazuri...

— E valabil pentru ambele părți, Majestatea Voastră.

— Da, firește, răspunse ea. Relele făcute și relele răzbu-nate au darul de a-i cuprinde pe cei nevinovați. Cât de departe va merge de data asta?

— Chestiunea cu Dalt? întrebă.

— Nu. Chestiunea cu tine.

— Oh, spuse. S-a terminat. Am terminat cu asta. Fără bombe sau ambuscade. Deja i-am spus asta lui Merlin.

— Îl cunoști de mai mulți ani?

— Da.

— Ați devenit prieteni?

— El e unul dintre motivele pentru care am renunțat.

— Trebuie că ai încredere în el, venind aici. Respect asta, spuse ea la asta.

Scoase un inel pe care-l purta pe arătătorul drept. Era din aur, cu piatra de un verde lăptos; dințișorii monturii o țineau astfel încât sugerau un păianjen profetic păzind comori de vis împotriva începutului de lume.

— Majestatea Voastră...

— Să-l porți, rosti ea.

— Așa voi face, răspunse punându-l pe degetul mic de la mâna stângă. Mulțumesc.

— Ridică-te. Vreau să știi exact ce s-a întâmplat.

Se ridică în picioare și ea începu să-i spună ce-mi spusese și mie, despre sosirea lui Dalt, despre dispunerea armatelor lui, despre cererile lui, în timp ce eu stăteam buimăcit la gândul implicațiilor declanșate de gestul ei. Tocmai îl luase pe Luke sub protecția ei. Toți Amberiții cunoșteau inelul acela. M-am întrebat ce-ar fi zis Random. În clipa aceea mi-am dat seama că nu va fi nicio audiere. Sărmanul Bill. Cred că voia cu adevărat să susțină cazul lui Luke.

— Da, îl cunosc pe Dalt, l-am auzit rostind. Cândva am avut aceleași... țeluri. Dar s-a schimbat. A încercat să mă ucidă ultima oară când ne-am întâlnit. Nu știu de ce. La început am crezut că vrăjitorul Ținutului preluase controlul asupra lui.

— Și acum?

— Acum, chiar nu înțeleg. Am senzația că e ținut în lesă, dar nu știu de către cine.

— De ce nu vrăjitorul?

— N-are niciun sens să se ajungă până aici ca să pună mâna pe mine, când m-a avut și m-a lăsat să plec acum câteva zile. Putea pur și simplu să mă lase în celula mea.

— Adevărat, răspunse ea. Cum îl cheamă pe acest vrăjitor?

— Masca, răspunse. Merlin știe mai multe despre el decât mine.

— Merlin. Cine e Mască asta?

— E vrăjitorul care i-a luat Jasrei Ținutul celor Patru Lumi, am explicat, care, la rândul ei, i-l luase lui Sharu Garrul, care e și el acum un cuier. Masca poartă o mască albastră și pare să-și extragă puterea dintr-o fântână stranie din citadelă. Nu

pare să mă placă nici pe mine prea mult. Asta-i cam tot ce pot să-ți spun.

Omisesem să amintesc de planul meu de a mă îndrepta într-acolo pentru a-l da în vileag, datorită implicării lui Jurt, din același motiv pentru care nu voisem să afle nici Random despre asta. Eram convins că Luke îmi aruncase întrebarea pentru că nu știa cât de departe voiam să ajung.

— Asta nu ne spune prea multe, hotărî ea, despre implicarea lui Dalt.

— S-ar putea să nu existe o legătură, am spus. Bănuiesc că Dalt e un mercenar și că relația lor ar putea fi doar o chestiune singulară. Fie lucrează pentru altcineva acum, fie trage propriile sfori.

— Nu pricep de ce cineva ne-ar vrea răul într-atâta încât să se ajungă la asemenea chestiuni dramatice, spuse Luke. Dar am niște conturi de reglat cu băiatul ăsta, așa că o să combin afacerile cu plăcerea.

— Ce vrei să spui? întrebă Vialle.

— Presupun că există o cale de a ajunge acolo rapid, spuse.

— Oricine se poate teleporta la Julian, am spus, dar ce ai de gând, Luke?

— Vreau să vorbesc cu Dalt.

— E prea periculos, spuse ea, întrucât tu ești cel pe care-l vrea.

Luke rânji.

— Ar putea fi nițel periculos și pentru Dalt, răspunse.

— Stai o clipă, am spus. Dacă intenționezi altceva decât doar să-i vorbești, ai putea rupe armistițiul. Vialle încearcă să evite un conflict aici.

— Nu va fi niciun conflict, spuse Luke. Uite ce e, îl cunosc pe Dalt de când eram copii, și cred că blufează. Uneori face asta. Nu are forța necesară să riște încă un atac asupra Amberului. Oamenii voștri l-ar măcelări. Dacă o vrea pe Mami sau pe mine, cred că o să vrea să-mi spună de ce, și exact asta vrem noi să aflăm, nu-i așa?

— Ei bine, da, am spus. Dar...

— Lăsați-mă să mă duc, i se adresă Viallei, și o să găsec o cale să vă scap de el. Promit.

— Mă provocă, îi spuse. Dar nu-mi place că pomeniști de reglarea conturilor cu el în momentul ăsta. Așa cum a spus Merlin, vreau să evit acest conflict — din mai multe motive.

— Promit să nu ajung atât de departe, spuse. O să mă descurc. Sunt priceput să cânt după ureche. Vreau să amân satisfacția.

— Merlin...? rosti ea.

— Aici are dreptate, am răspuns. E cel mai priceput comis-voiajor din sud-vest.

— Mă tem că nu înțeleg noțiunea.

— E o artă foarte specializată, acolo, pe Umbra Pământ, unde am locuit amândoi. De fapt, o aplică pe tine chiar în clipa asta.

— Crezi că poate să facă ce spune?

— Cred că e foarte priceput să obțină ce vrea.

— Exact, remarcă Luke. Și din moment ce amândoi vrem același lucru aici, cred că viitorul pare luminos pentru noi toți.

— Înțeleg ce vrei să spui, rosti ea. Cât de periculos e pentru tine, Rinaldo?

— Voi fi la fel de în siguranță cum sunt aici, în Amber. Vialle zâmbi.

— În regulă, o să vorbesc cu Julian, căzu ea de acord, și tu du-te la el și vezi ce poți afla de la Dalt.

— O clipă, am cerut. A tot nins pe acolo și e un vânt destul de afurisit. Luke tocmai a sosit dintr-o climă mai temperată și mantia pe care o poartă pare destul de subțirică. Lasă-mă să-i dau ceva mai călduros. Am una destul de groasă pe care s-o ia, dacă îi place.

— Dă-i drumul, rosti ea.

— Ne întoarcem imediat.

Strânse din buze, apoi încuviință.

I-am dat lui Luke centura cu armele lui și a încins-o pe talie. Știam că ea știe că voiam doar să-i vorbesc lui Luke între patru ochi câteva minute. Și era cu siguranță conștientă că și eu știam. Și amândoi știam că ea are încredere în mine, ceea ce îmi luminează viața, dar o și complică în egală măsură.

Traversând coridorul spre apartamentele mele, aș fi intenționat să-i povestesc lui Luke despre încoronarea apropiată din

Kashfa, cât și despre alte lucruri. Am așteptat, totuși, până când ne-am îndepărtat binișor de micul salonaș, deoarece Vialle avea un auz neobișnuit de acut. Asta, totuși, îl făcu pe Luke să atace, și începu să vorbească primul.

— Ce întâmplare ciudată, spuse. Apoi: îmi place de ea, dar am senzația că știe mai multe decât spune.

— Probabil că e adevărat, am răspuns. Bănuiesc că toți suntem la fel.

— Și tu?

— În ultima vreme, da. Lucrurile au luat-o pe panta asta.

— Știi ceva mai mult despre situația asta decât ar trebui să știi eu?

Am clătinat din cap.

— Asta e ceva foarte nou și ea ți-a destăinuit întreaga poveste pe care o știi și eu. Știi cumva, din întâmplare, ceva despre care noi nu știm?

— Nimic, spuse. Și pentru mine a fost o surpriză. Dar trebuie să urmăresc pista.

— Presupun că da.

Ne apropiam acum de zona unde se întindea coridorul meu și m-am simțit obligat să-l pregătesc.

— O să ajungem în apartamentele mele într-un minut, am zis, și voiam să știi că mama ta e acolo. E în siguranță, dar n-o s-o găsești prea vorbăreată.

— Sunt obișnuit cu rezultatele acelei vrăji, spuse. Îmi amintesc de asemeni că spuneai că știi cum s-o îndepărtezi. Deci... Asta aduce un nou subiect de discuție. M-am gândit bine. *Acest interludiu ne încetinește un pic planul de a merge după Mască și după fratele tău.*

— Nu chiar atât de mult, am răspuns.

— Noi nu știm cu adevărat cât timp îmi va lua mie, totuși, continuă el. Presupunând că se lungeste un pic? Sau presupunând că se va întâmpla ceva care mă poate întârzia cu adevărat?

I-am aruncat o privire rapidă.

— Luke, ce ai tu în minte? am întrebat.

— Nu știu. Doar presupuneam. Okay? Îmi place să fac planuri dinainte. Să zicem că întârziem din cauza acestui atac?...

— În regulă. Să zicem, am rostit în timp ce ne apropiam de ușa mea.

— Ce vreau eu să spun, continuă el, dacă ajungem acolo prea târziu? Să presupunem că ajungem și fratele tău deja a trecut prin ritualul care-l transformă într-un iad pe roți?

Am descuiat ușa, am deschis-o, și am ținut-o pentru el. Nu-mi plăcea să mă gândesc la posibilitatea pe care tocmai o descrisese deoarece mi-am amintit povestea tatălui meu despre vremea când îl întâlnise pe Brand și înfruntase puterea aceea supranaturală.

Luke pași înăuntru. Am pocnit din degete și câteva lămpi cu ulei prinseră viață, flăcările lor dansând pentru o clipă înainte de a ajunge la o strălucire constantă.

Jasra se afla acolo la vedere, în fața lui, ținând câteva veșminte de-ale mele pe brațele întinse. Pentru o clipă am fost preocupat de reacția lui.

Se opri, examinând-o, apoi înaintă, tocmai uitând speculațiile despre Jurt. O privi vreo zece secunde, și m-am simțit stânjenit. Apoi chicoti.

— Întotdeauna i-a plăcut să fie decorativă, spuse, dar a combina asta cu faptul de a fi utilă era, în general, dincolo de puterile ei. Trebuia să i-o dai Măști, deși probabil nu va pricepe morala.

Se răsuci și mă privi.

— Nu, probabil că se va trezi rea ca pișatul de pisică și căutând ceartă cu lumânarea, reflectă el. Se pare că nu poartă mantia aceea de care pomeneai

— O aduc eu.

M-am dus la un dulap, l-am deschis și am dat la iveală o mantie din blană neagră. Când i-am înmănat-o, își trecu mâna peste ea.

— Manticoră? întrebă.

— Lup fioros, am spus.

I-am atârnat mantia lui înăuntru și am închis ușa în timp ce el o îmbrăca pe a mea.

— Așa cum spuneam când am venit aici, rosti, presupunând că nu mă întorc?

— N-ai spus așa ceva, l-am corectat.

— Nu cu atât de multe cuvinte, recunosc el. Dar dacă e o mică întârziere sau una mare, ce mai contează? Chestiunea e, dacă Jurt reușește să treacă prin ritual și dacă izbutește că obțină puterile pe care le caută, înainte ca noi să putem acționa? Și presupunând că atunci nu sunt prin preajmă ca să te ajut?

— Sunt o mulțime de presupuneri, am zis.

— Asta ne diferențiază de ratați, omule. Frumoasă mantie.

Se îndreptă spre ușă, îmi aruncă o privire, apoi se uită spre Jasra.

— Okay, am spus. Te duci acolo, Dart îți retează capul și-l folosește la fotbal, apoi apare Jurt, înalt de trei metri și scui-pând flăcări pe nări. Presupunem, doar. Cum ne diferențiază asta de ratați?

Păși afară pe coridor. L-am urmat, pocnind din nou din degete, lăsând-o pe Jasra în beznă.

— E o chestiune de a-ți cunoaște opțiunile, îmi spuse în timp ce încuiam ușa.

L-am prins din urmă în timp ce se îndrepta în josul holului.

— O persoană care dobândește acel fel de putere se alege și cu vulnerabilitate, datorită sursei, rosti.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Cu precizie, nu știu, îmi spuse. Dar puterea din Ținut poate fi folosită împotriva unei persoane care este împuternicită de către Ținut. Am aflat asta din jurnalul lui Sharu. Dar Mami mi l-a luat înainte de a-l parcurge în întregime, și nu l-am mai văzut niciodată. Să nu ai încredere niciodată — asta e motto-ul ei, cred.

— Spuneai că...?

— Spuneam că dacă mi se întâmplă ceva și există un câștigător în jocul ăsta, cred că ea știe o cale specială de a-l distruge.

— Oh.

— De asemeni sunt destul de sigur că va trebui să i se ceară acest lucru cu multă drăgălășenie.

— Într-un fel, cred că deja știam asta.

Chicoti fără umor.

— Așa că spune-î că am pus capăt răzbunării, că sunt mulțumit, după care oferă-î citadela în schimbul ajutorului ei.

— Și dacă spune că nu e de-ajuns?

— La naiba! Atunci, transform-o la loc într-un cuier! Nu e vorba că individul nu poate fi ucis. Tatăl meu a murit totuși cu o săgeată în gât, în ciuda puterilor lui nemaipomenite. O lovitură mortală rămâne o lovitură mortală. Numai că e mult mai greu s-o aplici unui individ ca ăsta.

— Tu chiar crezi că va fi suficient? am spus.

Se opri și mă privi, încruntându-se.

— Se va certa, dar firește că va fi de acord, spuse. Va fi un pas înainte în lumea bună. Și ea va dori să se răzbune pe Mască la fel de mult ca pe foștii dușmani. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, să n-ai încredere în ea. Indiferent ce va promite, nu va fi niciodată fericită cu mai puțin decât a avut înainte. Va pune la cale comploturi. Va fi un aliat bun până se va vedea cu sacii în car. Apoi va trebui să te gândești cum să te aperi de ea. Doar dacă...

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu găsesc eu ceva care să îndulcească situația.

— Ca de pildă?

— Încă nu știu. Dar nu ridică vraja aceea până când nu se lămuresc total lucrurile între mine și Dalt. Okay?

Își reluă mersul.

— Stai o clipă, am spus. Ce ai de gând?

— Nimic special, răspunse. Așa cum i-am spus reginei, o să cânt pur și simplu după ureche.

— Uneori am senzația că ești la fel de prefăcut ca ea, am spus.

— Așa sper, răspunse. Dar e o diferență. Eu sunt cinstit.

— Nu cred că aș cumpăra o mașină uzată de la tine, Luke.

— Fiecare afacere pe care o fac e specială, spuse, și pentru tine e întotdeauna cea din vârf.

I-am aruncat o privire, am văzut că-și păstrase expresia sub control.

— Ce altceva pot să mai spun? adăugă el, arătând spre salonaș cu un gest rapid.

— Nimic, deocamdată, am răspuns și am intrat.

Vialle își întoarse capul în direcția noastră, cu expresia la fel de indescifrabilă ca a lui Luke.

— Să înțeleg că acum ești îmbrăcat cum trebuie? întrebă ea.

— Într-adevăr, răspunse el.

— Atunci, să ne pregătim pentru asta, spuse ridicând mâna stângă, în care am văzut un Atu. Vino aici, te rog.

Luke se apropie de ea și eu l-am urmat. Atunci am văzut că ținea Atuul lui Julian.

— Pune mâna pe umărul meu, îi spuse.

— În regulă.

Făcu asta, și ea întinse mâna, îl găsi pe Julian și începu să-i vorbească. În scurt timp, Luke lua parte la conversație, explicând ce intenționa să facă. Am auzit-o pe Vialle spunând că planul avea aprobarea ei.

Câteva clipe mai târziu l-am văzut pe Luke ridicând cealaltă mână și întinzând-o. Am văzut, de asemenea, silueta cețoasă a lui Julian întinzând mâna, deși eu nu eram parte a legăturii prin Atu. Asta deoarece chemasem Viziunea Logrusului meu și devenisem sensibil la asemenea lucruri. Aveam nevoie de asta pentru „timing“, nedorind ca Luke să dispară înainte de a mă putea mișca.

Mi-am lăsat mâna să cadă pe umărul lui și am pășit înainte.

— Merlin! Ce faci? am auzit-o strigând pe Vialle.

— Mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă, am zis. O să vin direct acasă când lucrurile se vor limpezi, și poarta curcubeului se închise înapoia mea.

Ne aflam în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu ulei în interiorul unui cort spațios. De afară, puteam auzi vântul și zgomotul crengilor care se agitau. Julian se afla în fața noastră. Lăsă jos mâna lui Luke și-l privi fără expresie.

— Deci tu ești ucigașul lui Caine, spuse.

— Eu, răspunse Luke.

Și mi-am amintit că Julian și Caine fuseseră întotdeauna foarte apropiați. Dacă Julian l-ar fi ucis pe Luke și ar fi strigat în gura mare „răzbunare“, eram convins că Random ar fi încuviințat și ar fi fost de acord. Poate chiar ar fi și zâmbit. Greu de spus. Dacă aș fi fost în locul lui Random, aș fi

întâmpinat uciderea lui Luke cu un oftat de ușurare. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care îl însoțisem. Presupunând că întreaga chestiune e o înscenare? Nu mi-o puteam imagina pe Vialle făcând parte din ea, dar poate că fusese cu ușurință decepționată de Julian și Benedict. Și dacă Dalt nici măcar nu se afla aici?

Sau presupunând că era — și tot ceea ce ceruse, de fapt, era capul lui Luke? La urma urmelor, încercase să-l ucidă pe Luke destul de recent. Trebuia să recunosc acum posibilitatea, și mai trebuia să recunosc că Julian era cel mai potrivit candidat să-și dorească un asemenea plan. Spre binele Amberului. Privirea lui Julian o întâlneam pe a mea și purtam o mască la fel de indiferentă ca a lui.

— Bună seara, Merlin, rosti. Ai un rol aparte în acest plan?

— Sunt un observator, am răspuns. Orice altceva voi face va fi dictat de împrejurări.

De undeva de afară am auzit mârâitul unui câine-diavol.

— Atâta timp cât nu te vei amesteca, spuse Julian.

Am zâmbit.

— Vrajitorii au mijloace speciale de a evita sfaturile, am răspuns.

Mă studie din nou, întrebându-se, sunt sigur, dacă vorbele mele implicau un fel de amenințare — să-l apăr pe Luke sau să-l răzbun.

Apoi ridică din umeri și se îndreptă spre o mescioară pe care se afla o hartă despăturită, fixată cu o piatră și un stilet. Îi făcu un semn lui Luke să i se alăture, și l-am urmat și eu.

Era o hartă a hotarului vestic al Ardenului și arăta poziția noastră pe ea. Garnath se întindea spre sud-sud-vestul nostru, Amber spre sud-est.

— Trupele noastre sunt plasate aici, spuse, cu o mișcare a degetului. Și ale lui Dalt, aici. Describe o altă linie, perfect paralelă cu a noastră.

— Și armata lui Benedict? am întrebat.

Mă privi, încruntându-se abia vizibil.

— E bine că Luke știe că există o asemenea armată, glăsui, dar să nu știe mărimea, locul sau obiectivul. În felul

ăsta, dacă Dalt l-ar captura și l-ar interoga, va avea o mulțime de griji și nimic asupra căruia să acționeze.

Luke încuviință.

— Bună idee, rosti.

Julian arată din nou un punct situat între linii.

— Acesta e locul unde l-am întâlnit când am vorbit mai devreme, explică. E o zonă liberă, înaltă, vizibilă din ambele părți în timpul zilei. Aș sugera s-o folosim din nou pentru întâlnirea ta.

— În regulă, spuse Luke și am observat că, în timp ce rostea asta, Julian mângâia cu vârful degetelor mânerul stiletului care se afla în fața lui. Apoi am văzut că mâna dreaptă a lui Luke, într-o mișcare întâmplătoare, ajunsese să se odihnească pe centură, ușor spre stânga și aproape de propriul stilet.

Apoi, simultan, Luke și Julian își zâmbiră unul altuia, și menținură zâmbetul câteva secunde prea mult. Luke era mai solid ca Julian, iar eu știam că e iute și puternic. Dar Julian avea în spate secole de experiență în materie de arme. M-am întrebat cum aș putea interveni dacă vreunul ar fi schițat o mișcare spre celălalt, deoarece știam că aș fi încercat să-i opresc. Numai că ei își lăsară mâinile să cadă în lateral, ca printr-o înțelegere subită și Julian spuse:

— Lasă-mă să-ți ofer un pahar cu vin.

— Nu m-ar deranja s-o faci, răspunse Luke și m-am întrebat dacă nu cumva prezența mea îi făcuse să evite lupta. Probabil că nu. Avusesem senzația că Julian nu voise decât să-și dea pe față sentimentele, și Luke să-i arate că nu-i pasă nici cât o ceapă degerată. Chiar nu știu pe care dintre ei aș fi pariat.

Julian puse trei cupe cu vin pe masă, le umplu cu „Cel Mai Bun al lui Bayle“, ne invită să luăm câte una în timp ce scotea dopul sticlei, apoi luă cupa rămasă și sorbi o înghițitură chiar înainte ca noi să apucăm măcar să mirosim vinul. O rapidă asigurare că nu vom fi otrăviți și că voia să discute afaceri.

— Când m-am întâlnit cu el, fiecare am adus câte doi servitori care să ne însoțească, spuse.

— Înarmați? am întrebat.

Încuviință.

— Mai mult pentru spectacol, de fapt.

— Erați călare sau pe jos? întrebă Luke.

— Pe jos, răspunse. Ne-am părăsit liniile fiecare în același timp și am mers în același ritm până când ne-am întâlnit acolo în mijloc, la mai multe sute de pași distanță de fiecare parte.

— Înțeleg, spuse Luke. Fără trucuri?

— Niciunul. Am vorbit și ne-am întors.

— Când s-a întâmplat asta?

— În amurg.

— Părea a fi un bărbat într-o stare normală a minții?

— Așa aș zice. Am remarcat o anumită postură arogantă și câteva insulte la adresa Amberului, lucruri normale pentru Dalt.

— E de înțeles, spuse Luke. Și mă voia pe mine, pe mama sau pe amândoi? Și neizbutind să pună mâna pe noi, a amenințat cu atacul?

— Da.

— A precizat de ce ne vrea pe noi?

— Niciuna, răspunse Julian.

Luke sorbi din vinul său.

— A precizat dacă ne vrea morți sau vii? întrebă el.

— Da. Vă vrea vii, răspunse Julian.

— Tu ce zici?

— Dacă vă predau lui, am scăpat de tine, spuse Julian. Dacă-l scuip în față și-l provoc la luptă, scap de el. În ambele cazuri, eu ies cu fața curată...

Apoi privirea i se îndreptă spre cupa de vin pe care Luke o ridicase cu mâna stângă, și pentru o clipă făcu ochii mari. Mi-am dat seama că în clipa aceea remarcasem că Luke poartă inelul Viallei.

— Se pare că va trebui să-lucid pe Dalt, oricum, trase concluzia.

— Simplă părere, continuă Luke imperturbabil, vreau să zic, crezi că va ataca într-adevăr? Aveți idee de unde a venit? Vreo indicație despre locul spre care se îndreaptă când va pleca de aici — dacă va pleca?

Julian agită vinul din pocalul său.

— Trebuie să plec de la presupunerea că se ține de cuvânt și plănuiește să atace. Când ne-am dat noi seama prima oară de mișcările lui de trupe, el avansa din direcția Begmei și Kashfei — probabil Eregnor, întrucât pe-acolo își cam face veacul. Presupunerea voastră e la fel de bună ca a oricui legată de locul în care se va îndrepta dacă pleacă de aici.

Luke luă o înghițitură scurtă de vin o fracțiune de secundă prea târziu ca să ascundă ceea ce păru a fi un zâmbet brusc. Nu, mi-am dat seama chiar în clipa aceea, presupunerea lui Luke nu era la fel de bună ca a celorlalți. Era probabil al naibii de mult mai bună. Am luat și eu o sorbitură rapidă, cu toate că nu sunt sigur ce expresie ar fi trebuit să ascund.

— Puteți dormi aici, spuse Julian. Dacă vă e foame, o să poruncesc să vi se aducă ceva de mâncare. O să aranjăm întâlnirea voastră în zori.

Luke clătină din cap.

— Acum, rosti Luke, arătând din nou inelul, subtil dar evident. Vrem s-o aranjăm chiar acum.

Julian îl studie timp de mai multe secunde. Apoi:

— Nu veți fi în poziția cea mai clară de ambele părți în întuneric, mai ales că ninge, spuse. O mică neînțelegere poate degenera într-un atac, din ambele părți.

— Dacă ambii tovarăși ai mei poartă făclii mari — și dacă ai lui fac la fel — sugeră el, ar trebui să fim vizibili ambelor părți la câteva sute de iarzi.

— Posibil, rosti Julian. În regulă. O să trimit mesajul în tabăra lui și o să aleg doi servitori care să vă însoțească.

— Eu știu deja pe cine vreau să iau cu mine, spuse Luke. Pe tine și pe Merlin.

— Ești un individ ciudat, remarcă Julian. Dar da, sunt de acord. Aș vrea să fiu acolo unde ce trebuie să se întâmple, se întâmplă.

Julian se îndreptă spre intrarea cortului, deschise faldul și chemă un ofițer cu care discută câteva minute. În acest răstimp, am întrebat:

— Știi ce faci, Luke?

— Cu siguranță, răspunse.

— Am senzația că asta e mai mult decât a cânta după ureche, am spus. Există vreun motiv pentru care nu-mi poți destăinui planul tău?

Mă examinează o clipă, apoi rosti:

— Doar de curând mi-am dat seama că și eu sunt un fiu al Amberului. Ne-am întâlnit și am constatat că semănăm prea mult unul cu altul. Okay. Asta-i bine. Asta înseamnă că putem colabora, corect?

Mi-am îngăduit să mă încrunt. Nu-mi dădeam seama ce vrea să spună.

Mă lovi ușor pe umăr.

— Nu-ți fă griji, rosti. Poți să ai încredere în mine. Nu că ai avea de ales în clipa asta. Dar mai târziu s-ar putea. Și atunci vreau să-ți amintești că, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să te amesteci.

— Ce crezi că se va întâmpla?

— N-avem nici timpul, nici intimitatea ca să speculăm. Așa că lasă lucrurile să meargă de la sine și să îți minte tot ce-am spus în seara asta.

— Așa cum ziceai, nu prea am de ales în clipa asta.

— Vreau să-ți amintești asta mai târziu, rosti în timp ce Julian lăsa jos faldul și se răsuci spre noi.

— Accept propunerea ta cu prânzul, îi spuse Luke. Dar tu, Merle? Ți-e foame?

— Dumnezeu, nu! am răspuns. Tocmai m-am ridicat de la un dineu oficial.

— Oh? întrebă el aproape prea neglijent. Cu ce ocazie?

Am început să râd. Era prea mult pentru o singură zi. Eram pe punctul de a-i spune că n-avem nici timp, nici intimitate. Dar Julian tocmai redeschisese faldul cortului și chema o ordonanță, iar eu voiam să mai arunc câteva mingi cu efect în terenul lui Luke doar ca să văd cum acționează asupra calmului său sufletesc.

— Oh, a fost în onoarea prim-ministrului Begmei, Orkuz, și a câtorva membri din staff-ul său, am explicat.

Așteptă, în timp ce mă prefăceam că iau o lungă sorbitură de vin. Apoi am lăsat pocalul jos și am spus:

— Asta-i tot.

— Haide, Merlin. Despre ce-i vorba? Am fost relativ cinstit cu tine în ultima vreme.

— Oh? am spus.

Timp de un minut n-am crezut că o să sesizeze nuanța de umor, dar apoi izbucni și el în râs.

— Uneori morile de vânt ale zeilor macină al naibii de iute și noi suntem îngropați în grăunțe, remarcă el. Ce zici să-mi dai asta pe gratis. În clipa asta, eu n-am nici cea mai mică informație la schimb. Ce vrea?

— O să ții minte că, până mâine, e secret?

— Okay. Ce se întâmplă mâine?

— Arkans, Duce de Shadburne, va fi încoronat în Kashfa.

— Mama naibii! spuse Luke. Privi spre Julian, apoi reveni la mine. Asta a fost o alegere a naibii de inteligentă din partea lui Random, rosti după un timp. Nu credeam că se va mișca atât de repede.

Privi undeva în gol multă vreme. Apoi spuse:

— Mulțumesc.

— Ei bine, asta ajută sau strică? am întrebat.

— Pe mine, sau Kashfa? spuse.

— Nu știu chiar toate amănuntele.

— Asta e-n regulă, pentru că nu știu exact cum să iau asta. Trebuie să mă gândesc. Să am imaginea de asamblu.

L-am privit și zâmbi iar.

— E interesant, adăugă. Mai ai ceva pentru mine?

— Asta e destul, am spus.

— Mda, probabil că ai dreptate, recunosc el. Cred că pierdem contactul cu lucrurile simple, bătrâne prieten?

— Nu atâta vreme cât ne cunoaștem unul pe altul, am spus.

Julian lăasă faldul la loc, reveni la noi și își căută pocalul cu vin.

— Mâncarea ta sosește în câteva minute, îi spuse lui Luke.

— Mulțumesc.

— Conform spuselor lui Benedict, rosti, i-ai zis lui Random că Dalt e un fiu al lui Oberon.

— Am zis, recunosc Luke. Unul care a traversat Modelul, de fapt. Contează?

Julian ridică din umeri.

— N-ar fi pentru prima dată când vreau să ucid o rudă, roști. Apropo, tu ești nepotul meu, nu-i așa?

— Exact... unchiule.

Julian agită din nou conținutul pocalului.

— Atunci, bun venit în Amber, spuse. Am auzit o zână a morții seara trecută. Mă-ntreb dacă există vreo legătură?

— O schimbare, spuse Luke. Vor să spună că lucrurile se schimbă și se vaită pentru ce s-a pierdut.

— Moarte. E vorba de moarte, nu-i așa?

— Nu întotdeauna. Uneori doar se arată în momente cruciale pentru un efect dramatic.

— Păcat, spuse Julian. Dar poți întotdeauna să speri.

Credeam că Luke va roști altceva, dar Julian i-o luă iar înainte.

— Cât de bine ți-ai cunoscut tatăl? întrebă el.

Luke se încordă ușor, dar răspunse.

— Poate nu atât de bine ca majoritatea celorlalți. Nu știu. A fost ca un comis-voiajor. Mereu venea și pleca. De obicei, nu stătea mult cu noi.

Julian încuviință.

— Cum era, aproape de sfârșit? întrebă.

Luke își examinează mâinile.

— Ei bine, nu era chiar normal, dacă asta ai vrut să spui, roști într-un târziu. Așa cum i-am spus lui Merlin mai devreme, cred că procesul suferit ca să dobândească puterile l-a dezechilibrat un pic.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

Luke ridică din umeri.

— Amănuntele nu sunt chiar atât de importante — doar rezultatele.

— Vrei să spui că n-a fost un tată rău înainte de asta?

— La naiba, nu știu. N-am avut niciodată un alt tată cu care să-l compar. De ce întrebi?

— Din curiozitate. E o parte din viața lui despre care nu știu nimic.

— Ei bine, ce fel de frate era?

— Sălbatic, spuse Julian. Nu prea ne-am înțeles așa de bine. Așa că nu prea ne-am intersectat drumurile. Era istet,

totuși. Și talentat. Avea înclinație spre arte. Tocmai încercam să-mi imaginez cât ai moștenit de la el.

Luke își întoarse palmele în sus.

— Mă depășește, rosti.

— Ei bine, nu contează, răspunse Julian punând jos pocalul și răsucindu-se iar către intrarea în cort. Cred că mâncarea ta e pe punctul să sosească.

Se îndreptă într-acolo. Puteam auzi cristalele fine de gheață răsunând pe țesătura de deasupra, și câteva mârâituri afară: concert pentru vânt și câini. Fără zânele morții, totuși. Nu încă.

Eram cam cu un pas în urma lui Luke, câțiva iarzi în stânga lui, încercând să țin pasul cu Julian, care se afla în dreapta. Torța pe care o purtam era mare, cam de vreo doi metri, în formă conică, din lemn ca smoala, ascuțită la capăt ca să fie mai ușor de înfipt în pământ. O țineam la un braț distanță, deoarece flăcările uleioase se îndreptau în toate direcțiile în funcție de capriciile vântului. Fulgi ascuțiți, înghețați îmi cădeau pe obraz, pe frunte, pe mâini, câțiva prinzându-mi-se pe gene și pe sprâncene. Am clipit puternic atunci când căldura torței i-a topit și mi-au intrat în ochi. Ierburile de sub picioarele mele erau suficient de reci ca să-mi dea o senzație de fragilitate, de scârțâit de fiecare dată când făceam un pas. Exact în fața noastră puteam vedea înaintarea lentă a altor două torțe către noi și silueta umbroasă a unui bărbat care mergea între ele. Am clipit și am așteptat lumina uneia sau alteia dintre torțe să-mi ofere o priveliște mai bună. Îl văzusem odată, foarte scurt, prin intermediul Atuului, la Arbor House. Părul îi părea auriu, sau chiar arămiu, în funcție de cum cădea lumina; dar mi-am amintit că în lumină naturală era un blond murdar. Ochii, mi-am amintit, erau verzi, deși acum nu aveam posibilitatea să-i văd. Am constatat pentru prima oară, totuși, că era destul de înalt — sau poate doar își alesese purtători de torțe foarte scunzi. Acea unică oară când îl văzusem fusese singur și nu avusese un standard pentru comparație. În clipa în care lumina torțelor noastre ajunse la el am văzut că purta un pieptar greoi, verde, fără mâneci, fără guler, peste ceva negru și de asemeni greoi, cu mâneci care coborau pe brațe ca să dispară în niște mânuși verzi.

Pantalonii erau negri, așa cum erau și cizmele înalte în care intrau; mantia era neagră și căptușită cu verde smarald, care prinse lumina noastră născând peisaje schimbătoare, uleioase, în roșu și galben. Pe un lanț în jurul gâtului purta un medalion greu, circular, care părea a fi din aur; și, cu toate că nu puteam distinge detaliile, eram sigur că înfățișează un Leu sfâșiind un Unicorn. Se opri la vreo zece sau doisprezece pași de Luke, care se opri o clipă mai târziu. Dalt făcu un gest, și servitorii lui înfipseră capetele tortelor în pământ. Julian și cu mine am făcut imediat la fel și am rămas lângă ele, așa cum făcură și oamenii lui Dalt. Apoi Dalt făcu un semn din cap spre Luke, și amândoi înaintară iar, întâlnindu-se în centrul careului alcătuit de lumini, strângându-și antebrațul drept, privindu-se unul pe altul în ochi. Luke stătea cu spatele spre mine, dar nu-i vedeam chipul lui Dalt. Nu trăda niciun fel de emoție, dar buzele i se mișcau deja. N-auzeam niciun cuvânt, atât din cauza vântului cât și datorită faptului că vorbeau intenționat cu voce joasă. Măcar aveam, în sfârșit, un punct de referință pentru înălțimea lui Dalt. Luke are cam un metru optzeci și trei, și am văzut că Dalt e mai înalt cu câțiva inci. Am privit spre Julian, dar nu privea în direcția mea. M-am întrebat câte perechi de ochi ne priveau din ambele părți ale câmpului.

Julian e întotdeauna greu de descifrat în reacții. Pur și simplu îi privea pe cei doi, impasibil, apatic. Am adoptat aceeași atitudine, și minutele trecură, zăpada continuă să cadă.

După multă vreme, Luke se răsuci și se îndreptă spre noi. Dalt se îndreptă către unul dintre purtătorii lui de tortă. Luke se opri la jumătatea drumului între noi, și Julian și cu mine ne-am dus spre el.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat.

— Oh, spuse, cred că am găsit o cale de a rezolva lucrurile fără război.

— Minunat, am spus. Ce i-ai vândut?

— I-am vândut ideea de a se lupta în duel cu mine ca să hotărâm cum se rezolvă lucrurile, explică el.

— La naiba, Luke! am spus. Tipu' e profesionist! Și sunt sigur că a moștenit pachetul nostru genetic al puterii. Și a trăit

tot timpul numai pe câmpul de luptă. E probabil în cea mai bună formă. Și te depășește și în greutate și în alonjă.

Luke rânji.

— Deci trebuie să am noroc, zise. Privi spre Julian. Oricum, dacă poți, trimite un mesaj și spune-le oamenilor tăi să nu atace când pornim treaba asta. Și oamenii lui Dalt vor sta, la rândul lor, liniștiți.

Julian privi spre locul în care unul dintre purtătorii de tortă ai lui Dalt pornise înapoi către liniile lui. Se răsuci către ai lui și făcu câteva semnale cu mâna. În scurt timp, un bărbat ieși din ascunzătoare și începu să alerge spre noi.

— Luke, am spus. Asta-i o nebunie. Singura cale prin care poți câștiga este să ajungi o clipă la Benedict și apoi să-ți rupi un picior.

— Merle, las-o așa. E între mine și Dalt. Okay?

— Am câteva vrăji foarte proaspete, am spus. Putem lăsa lupta să înceapă, după care îl pot lovi cu o vrajă exact la momentul potrivit. Va arăta ca și cum e isprava ta.

— Nu! spuse. E într-adevăr o chestiune de onoare. Așa că nu te amesteca.

— Okay, dacă așa vrei tu.

— În afară de asta, n-o să moară nimeni, explică el. Nici unul dintre noi nu vrea asta acum, și face parte din înțelegere. Suntem prea valoroși unul altuia fiind în viață. Fără arme. Strict *mano a mano**.

— Totuși, care e înțelegerea? întrebă Julian.

— Dacă Dalt mă biruie, răspunse Luke, sunt prizonierul lui. O să-și retragă armata și eu îl voi însoți.

— Luke, ești nebun! am zis.

Julian îmi aruncă o privire.

— Continuă, spuse.

— Dacă voi câștiga eu, va fi el prizonierul meu. Se întoarce cu mine în Amber, sau oriunde altundeva vreau eu să-l teleportez, și ofițerii lui îi vor retrage soldații.

* cu brațele goale, în lb. latină, în original (*n. t.*)

— Singura cale de a asigura o asemenea retragere, spuse Julian, este de a-i face să afle că, dacă n-o fac, sunt pierduți.

— Firește, rosti Luke. De asta i-am spus că Benedict pândește la cotitură ca să se năpustească asupra lui. Sunt sigur că e unicul motiv pentru care a fost de acord să facă asta.

— Cât se poate de abil, remarcă Julian. În ambele cazuri, Amberul câștigă. Tu Rinaldo, cu ce te alegi din toate astea?

Luke zâmbi.

— Gândește-te, rosti.

— Cu mai mult decât aș fi crezut, Nepoate, răspunse. Vrei să vii aici, în dreapta mea?

— De ce?

— Ca să nu mă vadă el, desigur. Trebuie să-l înștiințez pe Benedict ce se petrece.

Luke se mișcă în timp ce Julian își luă Atuurile și-l extrase pe cel potrivit. În acest răstimp alergătorul din liniile noastre ajunsese și rămăsese în așteptare. Atunci Julian dădu deoparte toate cărțile cu excepția uneia și începu comunicarea. Dură vreun minut, apoi Julian se opri să-i vorbească alergătorului și îl trimise înapoi. Imediat, continuă conversația cu Atuul. Când într-un târziu se opri din vorbit sau părea că ascultă, nu puse Atuul la loc în buzunarul interior unde le ținea pe celelalte, ci îl ținu pitit în mână. Atunci mi-am dat seama că nu va fi întrerupt contactul, că va rămâne în legătură cu Benedict până când se va termina totul, astfel încât Benedict să afle într-o clipă ce hotărâre să ia.

Luke își desfăcu mantia pe care i-o împrumutasem, veni lângă mine și mi-o dădu.

— Ține asta până termin, te rog! spuse.

— Da, am rostit luând-o. Noroc.

Zâmbi scurt și se răsuci. Dalt deja se îndrepta spre centrul pătratului.

Luke înaintă și el. Și el și Dalt se opriră, înfruntându-se, când mai erau doar câțiva pași care-i separau. Dalt rosti ceva ce n-am putut auzi și, de asemeni, am pierdut și răspunsul lui Luke.

Apoi ridicară brațele. Luke luă o poziție de boxeur și mâinile lui Dalt se ridicară într-o poziție de apărare a unui

luptător. Luke trimise prima lovitură — sau poate era doar o fentă; oricum, nu izbuti — către fața lui Dalt. Dalt o evită și pași înapoi, și Luke se deplasă iute și trimise două lovituri spre torace. O altă lovitură spre față fu blocată, totuși, și Luke începu să dea roată, împungând. Dalt încercă să se repeadă de două ori și fu surprins de ambele dăți, un mic firisor de sânge curgându-i din buză după a doua lovitură. La al treilea atac, totuși, îl întinse la pământ pe Luke dar nu izbuti să îl țină, deoarece Luke reuși să se răsucescă parțial și să se rostogolească atunci când Dalt lovi. Încercă să-l izbească pe Dalt în rinichiul drept, totuși, de îndată ce se ridică în picioare, și Dalt îl prinse de gleznă și îl ridică, zvârlindu-l înapoi. În timp ce cădea, Luke reuși o lovitură în laterală genunchiului cu celălalt picior dar Dalt îl ținu strâns de picior, doborându-l și începând să-l răsucescă. Luke se aplecă în față, schimonosindu-se de durere, și reuși să apuce încheietura dreaptă a lui Dalt cu ambele mâini și să-și smulgă piciorul din strânsoarea bărbatului mai înalt. Apoi se dădu înapoi și se repezi înainte, încă ținându-i încheietura, recăștigând poziția verticală și îndreptându-se în timp ce înainta, trecând pe sub brațul lui Dalt pe partea lui dreaptă, răsucindu-se și târându-l cu fața în jos pe pământ. Apoi se mișcă iute, ridicându-i brațul și immobilizându-i-l, ținându-l cu mâna dreaptă și înșfăcându-l de păr pe Dalt cu stânga. Numai că în timp ce-i trăgea capul pe spate — pregătindu-se, eram sigur, să-l izbească de mai multe ori de pământ — am văzut că n-o să meargă. Dalt se încordă și brațul începu să se miște în jos. Se încorda încercând să scape din strânsoarea lui Luke. Luke încercă să împingă de mai multe ori în față capul lui Dalt, dar fără rezultat. Deveni evident că, dacă ar fi dat drumul celeilalte mâini ar fi dat de belea, și nu reușea să mențină strânsoarea. Dalt era al naibii de puternic. Văzând asta, Luke se aruncă cu toată greutatea în spatele lui Dalt, împinse și se arcui. Totuși, nu era destul de rapid, deoarece brațul liber al lui Dalt tășni și îl izbi în pulpa stângă în timp ce se mișcă. Luke se clătină. Dalt era deja în picioare și se roti imediat. Îl surprinse pe Luke cu o lovitură nimicitoare sălbatică, care-l doborî în spate. De data asta, când se năpusti peste el, Luke nu izbuti să se rostogolească; reuși

doar să-și răsucescă parțial corpul. Dalt ateriză cu o forță considerabilă, evitând o lovitură moale de genunchi îndreptată spre vîntre. Luke nu-și eliberă mâinile la timp pentru a se apăra de o lovitură care-l prinse în stînga maxilarului. Se răsuci odată cu lovitura și căzu complet lat. Apoi mîna dreaptă tășni în sus, izbind cu baza palmei pometul obrazului lui Dalt, cu degetele încovoiate spre ochi. Dalt își repezi capul spre înapoi și îndepărtă mîna. Luke încercă o lovitură de ciocan către tâmplă cu cealaltă mîna și, deși reuși, Dalt deja își deplasase capul într-o parte și n-am putut vedea vreun efect. Luke își puse ambele coate pe sol și se împinse în sus și înainte, clătîindu-se. Izbi fața lui Dalt cu fruntea — în ce loc — n-aș putea preciza — înainte de a se prăbuși. Cîteva clipe mai târziu, nasul lui Dalt începu să sîngereze, în timp ce întindea mîna stîngă ca să-l înșface pe Luke de gât. Mîna dreaptă, deschisă, îl plezni dur pe Luke în laterala capului. Am văzut cum dinții lui Luke încearcă să muște mîna care se apropia, dar faptul că era ținut de gât îl împiedica s-o facă. Dalt se mișcă încercînd să repete lovitura, dar de data asta brațul stîng al lui Luke se ridică și-l blocă, în timp ce cu dreapta apucă încheietura stîngă a lui Dalt într-un efort de a o îndepărta de pe gât. Mîna dreaptă a lui Dalt se strecură peste stînga lui Luke, astfel încât reuși o priză cu două mîini pe gâtul lui Luke, cu degetele mari încercînd să-i blocheze traheea.

Mi-am zis că totul s-a sfîrșit. Dar dreapta lui Luke se deplasă spre cotul stîng al lui Dalt, mîna lui stîngă trecu peste ambele brațe ale lui Dalt pentru a-i apuca antebratul stîng, și Luke își răsuci corpul și întoarse cotul spre cer. Dalt se duse spre stînga și Luke se rostogoli spre dreapta și își recăpătă sprijinul, scuturînd din cap în răstimp. De data asta nu încercă să-l lovească pe Dalt, care deja începea să-și revină. Din nou Dalt își întinse brațele, Luke ridică pumnii și începură iar să se învîrtă în cerc.

Zăpada continua să cadă, vîntul să slăbească și să se intensifice, uneori purtînd cu putere fulgii înghețați pe chipuri, alteori îngăduind zăpezii să cadă asemeni unei cortine agitate. M-am gândit la toți soldații din jurul meu și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu mă voi trezi în mijlocul unui

câmp de bătălie când lupta se va sfârși. Faptul că Benedict era pregătit să atace de undeva și să provoace ravagii nu era în măsură să mă liniștească, chiar dacă asta însemna că vor câștiga ai mei. Mi-am amintit atunci că prezența mea aici mi se datora în întregime.

— Haide, Luke! am strigat. Zdrobește-l!

Asta produse un efect ciudat. Imediat, purtătorii de torte ai lui Dalt începură să-i strige încurajări. Vocile noastre trebuie că au fost purtate de vânt, pentru că, la scurt timp, se auziră valuri de sunete, pe care la început le-am luat a fi drept zgomotul îndepărtat al furtunii și de-abia mai târziu mi-am dat seama că sunt strigăte venind din ambele tabere. Numai Julian rămase tăcut, impenetrabil.

Luke continuă să se rotească în jurul lui Dalt, dându-i lovituri bruște și încercând combinații ocazionale și Dalt continuând să le evite și încercând să apuce un braț. Amândoi aveau sânge pe față și amândoi păreau a fi un pic mai lenți decât fuseseră mai devreme. Aveam senzația că amândoi fuseseră răniți, deși era imposibil de apreciat în ce măsură. Luke provocase o mică tăietură pe obrazul stâng al lui Dalt. Fetele amândurora începuseră să arate tumefiate.

Luke izbuti o altă combinație, dar era greu de spus câtă forță se afla în spatele loviturilor. Dalt le încasă cu stoicism și găsi energie în plus pentru a se năpusti și a încerca să-l înșface. Luke era lent în retragere și Dalt reuși să-l atragă într-un clinci. Fiecare încerca să-l îngenuncheze pe celălalt; amândoi își răsuciră soldurile și se evitară reciproc. Continuau să-și încălcească brațele și răsucirile în timp ce Dalt continua să-și întindă mâinile în căutarea unei prize mai bune și Luke continua să-i înfrunte eforturile în timp ce încerca să-și elibereze un braț și să dea o lovitură. Amândoi încercară mai multe lovituri în frunte și la glezne, dar toate fură evitate de ambele părți. În cele din urmă, Luke reuși să agate piciorul lui Dalt, trântindu-l la pământ.

Pe jumătate îngenuncheat deasupra lui, Luke îi aplică un croșeu de stânga, urmat imediat de o dreaptă. Apoi încercă din nou cu stânga și Dalt îi prinse pumnul, țâșni în sus și îl azvârli la pământ. În timp ce Dalt se afla din nou deasupra lui, cu

fața acoperită pe jumătate de o mască din sânge și praf, Luke izbuti cumva să-l lovească sub inimă, dar asta nu opri pumnul drept al lui Dalt care veni ca o stâncă ce se prăbușește în laterala maxilarului lui Luke. Dalt continuă cu o stângă slabă în cealaltă laterală, o dreaptă slabă, se opri ca să inspire adânc, apoi lansă o stângă puternică. Capul lui Luke se rostogoli într-o parte și nu mai mișcă.

Dalt se ghemui deasupra lui, gâfâind ca un câine, studiindu-i chipul ca și cum s-ar fi așteptat la vreun truc, cu mâna dreaptă contractată ca și cum ar fi așteptat să lovească din nou.

Dar nu se întâmplă nimic. Rămaseră în această poziție zece sau cincisprezece secunde înainte ca Dalt să se ridice încet, să se îndepărteze de Luke în stânga acestuia, apoi să se înalțe precaut în picioare, după care se clătină o clipă și se îndreptă.

Aproape că simțeam gustul vrăjii mortale pe care o pregătisem mai devreme. Mi-ar fi luat doar câteva clipe ca să-l dobor și nimeni pe lume n-ar fi știut cum murise. Dar m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă și el s-ar fi prăbușit acum. Oare ambele părți ar fi atacat? Totuși, nici asta și nici aceste considerații umanitare nu mă reținură. Ci vorbele lui Luke: Asta e într-adevăr o chestiune de onoare. Așa că trebuie să nu te amesteci, și, N-o să moară nimeni... Suntem prea valoroși unii altora în viață.

Okay. Încă nu se auzea sunetul trompetelor. Nimeni nu se grăbea să intre în luptă. Se pare că, de fapt, lucrurile se desfășurau așa cum se stabilise. Așa dorise Luke. Nu mă voi amesteca.

Am privit cum Dalt îngenunchează și începe să-l ridice pe Luke de la pământ. Imediat, îl lăsă jos, apoi strigă către cei doi purtători de tortă să vină să-l ia. Dalt se ridică iar și veni în fața lui Julian în timp ce oamenii înaintau.

— Apelez la tine să respecti restul înțelegerii noastre, rosti cu putere.

Julian înclină ușor capul.

— O vom face, cu condiția s-o faci și tu, răspunse. Să-ți scoți oamenii de aici în zori.

— Plecăm acum, răspunse Dalt și se întoarse.

— Dalt! am strigat.

Se răsuci și mă privi.

— Numele meu e Merlin, am spus. Ne-am întâlnit, deși nu știu dacă-ți mai amintești.

Clătină din cap.

Am ridicat brațul drept și am rostit vraja mea cea mai inutilă și, în același timp, cea mai rapidă. Pământul erupse dinaintea lui, împrăștiindu-l cu praf și pietriș. Făcu un pas înapoi și se șterse pe față, apoi privi în jos în scobitura care apăruse.

— Asta e mormântul tău, am zis, dacă moartea lui Luke se va trage de-aici.

Mă examinează iar.

— Data viitoare o să te țin minte, rosti și se răsuci și îi urmă pe cei care-l cărau pe Luke înapoi în tabăra lor.

M-am uitat spre Julian, care mă privea și el. Se răsuci și scoase torța din pământ. Am făcut la fel. L-am urmat pe drumul pe care veniserăm.

Mai târziu, în cortul său, Julian remarcă:

— Asta rezolvă o problemă. Posibil două.

— Poate, am spus.

— Cu Dalt e rezolvată pentru moment.

— Presupun.

— Benedict spune că oamenii deja își ridică tabăra.

— Nu cred că și-a spus încă ultimul cuvânt.

— Dacă doar atât poate face pentru o armată în zilele noastre, nu contează.

— N-ai senzația că asta a fost o misiune improvizată? am întrebat. Aș zice că și-a adunat armata foarte repede. Asta mă face să cred că a avut un program foarte strict.

— Aici s-ar putea să ai dreptate. Dar a jucat la noroc.

— Și a câștigat.

— Da, a câștigat. Și n-ar fi trebuit să-i arăți puterea ta, la sfârșit.

— De ce nu?

— Vei avea de-a face cu un inamic prudent dacă-l vei urmări vreodată.

— Trebuia să-l avertizez.

— Un om ca ăsta trăiește numai riscând. Calculează și acționează. Orice impresie i-ai face, n-o să-și schimbe planurile tocmai acum. În afară de asta, nici Rinaldo nu și-a spus ultimul cuvânt. E exact la fel. Se înțeleg de minune unul cu altul.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Am.

— Dacă lupta s-ar fi terminat altfel, crezi că armata lui l-ar fi sprijinit? am întrebat.

Julian dădu din umeri.

— Știa că armata mea ar fi făcut-o dacă ar fi câștigat el, deoarece știa că sunt pregătit. Asta era de-ajuns.

Am încuviințat.

— Scuză-mă, rosti. Acum trebuie să-i raportez Viallei chestiunea asta. Presupun că o să te teleportezi când termin?

— Da.

Dădu la iveală un Atu și se ocupă de chestiune. Și m-am trezit întrebându-mă, nu pentru prima dată, cum reușea Vialle să simtă un contact prin Atu. Întotdeauna eu văd cealaltă persoană și toți ceilalți spun că li se întâmplă la fel și lor. Dar Vialle, din câte am înțeles eu, era oarbă din naștere. Întotdeauna mi-am zis că ar fi nepoliticos s-o întreb și, din această cauză, mi-am zis că răspunsul ei probabil n-ar spune mare lucru unei persoane văzătoare. Oricum, probabil că întotdeauna îmi voi pune această întrebare.

În timp ce Julian se adresa prezenței ei fantomatice, mi-am îndreptat gândul spre viitor. Va trebui să acționez curând împotriva Măstii și a lui Jurt și acum se pare că va trebui s-o fac fără Luke. Oare chiar doream să-i urmez sfatul și să încerc s-o atrag pe Jasra într-o alianță împotriva lor? Oare beneficiile merită riscul? Și, dacă n-aș face-o, cum o s-o scot la capăt? Poate ar trebui să-mi croiesc drum înapoi în barul acela ciudat și să împrumut Jabberwock-ul. Sau Spada Vorpai. Sau amândouă. Poate...

Mi-am auzit rostit numele și am revenit în momentul prezent, la problemele prezente. Julian îi explica Viallei ceva, dar știam că nu sunt prea multe de explicat. Așa că m-am ridicat în picioare, mi-am întins nasele și am chemat Viziunea Logrusului.

I-am zărit cu limpezime forma fantomatică, atunci când mi-am direcționat viziunea în zona din fața lui Julian. Vialle se afla în același fotoliu țeapăn unde o văzusem ultima dată. M-am întrebat dacă rămăsese acolo tot timpul sau tocmai revenise. Speram să fi reușit să ajungă să mănânce desertul acela din care n-apucasem nicio bucată.

Julian îmi aruncă o privire, apoi:

— Dacă ești gata, e și ea gata să te primească, spuse.

Am traversat și m-am așezat lângă el, renunțând între timp la viziunea Logrusului. Hotărâsem că nu e o idee bună să aduc forțele Logrusului și ale Modelului prea aproape unele de altele. Am întins mâna și am atins cartea, și imaginea Viallei se limpezi total. O clipă, și nu mai era doar o imagine.

— Oricând, rosti ea și întinse mâna.

Am întins-o pe a mea și i-am strâns-o ușor.

— La revedere, Julian, am spus și am pășit înainte.

Nu răspunse. Sau, dacă o făcu, nu l-am auzit.

— Nu voiam ca lucrurile să meargă astfel, îmi spuse imediat, fără să-mi lase mâna.

— Nu exista nicio cale de a prevedea ce se întâmplă, am spus.

— Luke știa, răspunse. Acum capătă sens, nu-i așa? Acele mici remarci pe care le-a făcut? A plănuit în întregime confruntarea.

— Presupun că da, am zis.

— A riscat ceva. Aș vrea să știu ce anume.

— Nu te pot ajuta, am răspuns. Nu mi-a spus nimic despre asta.

— Dar tu vei fi cel cu care va intra în contact, în cele din urmă, spuse ea. Vreau să aflu imediat când afli ceva de el.

— În regulă, am spus.

Îmi lăsă mâna.

— Se pare că nu mai e nimic de spus, deocamdată.

— Ei bine, am început, mai e ceva ce-ar trebui să știi.

— Oh?

— E vorba despre absența lui Coral de la cina din seara asta.

— Continuă, spuse.

— Știi că azi ne-am plimbat mult prin oraș?

— Știam.

— Am dat o raită în camera Modelului. Și-a exprimat dorința să-l vadă.

— Mulți vizitatori fac așa. Depinde unde vrei să-i duci. Adesea își pierd interesul, totuși, când află despre scară.

— I-am spus dar asta n-a descurajat-o. Când a ajuns acolo, a pus piciorul pe Model...

— Nu! strigă ea. Trebuia s-o fi supravegheat mai îndeaproape! Toate celelalte necazuri cu Begma... și acum asta? Unde e corpul ei?

— Bună întrebare, am răspuns. Nu știu. Dar ultima oară când am văzut-o era în viață. Vezi tu, pretindea că Oberon e tatăl ei, și apoi a început să traverseze Modelul. Când a terminat, s-a folosit de el ca s-o teleporteze undeva. Acum, soră-sa — care știe că ne-am plimbat împreună — e și ea îngrijorată. M-a pisat la cap pe tot parcursul cinei întrebându-mă unde ar putea fi Coral.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că am lăsat-o pe soră-sa să se bucure de frumusețile palatului și că s-ar putea să întârzie un pic la cină. Pe măsură ce trecea timpul, totuși, parcă devenea tot mai îngrijorată și m-a făcut să-i promit s-o caut la noapte dacă nu-și face apariția. N-am vrut să vorbesc despre ce s-a petrecut în realitate pentru că nu voiam să mă amestec în chestiunea familiei lui Coral.

— E de înțeles, răspunse. Oh, Doamne!

Am așteptat, dar nu mai scoase un cuvânt. Am continuat să aștept.

Într-un târziu:

— Nu știam despre povestea ultimului rege din Begma, așa că e dificil de apreciat impactul acestei dezvăluiri. Ți-a precizat Coral cam cât ar avea de gând să lipsească? Și, apropo de asta, i-ai asigurat vreun mijloc de întoarcere?

— I-am dat Atuul meu, am zis, dar nu a intrat în contact. Am senzația că nu voia să lipsească prea mult, totuși.

— Ar putea fi o chestiune serioasă, hotărî Vialle, din motive mai mult decât evidente. Ce impresie ți-a făcut Nayda?

— Pare destul de inteligentă, am spus. De asemeni, cred că mă place.

Vialle cugetă o clipă, apoi spuse:

— Dacă ajunge vreo vorbă la Orkuz, ar putea avea senzația că o ținem ostatică pentru a o împiedica să participe la negocierile care ar putea apărea în urma situației din Kashfa.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta.

— El se va gândi. Oamenii au tendința de a se gândi la asemenea chestiuni atunci când tratează cu noi. Așa că trebuie să câștigăm ceva timp și să încercăm s-o găsim înainte de a trezi suspiciuni.

— Înțeleg.

— Cel mai probabil, va trimite curând pe cineva la apartamentele ei — dacă nu cumva a făcut-o deja — să afle de ce n-a fost la cină. Dacă acum poate fi lămurit, o să ai toată noaptea la dispoziție ca să încerci s-o găsești.

— Cum?

— Tu ești magicianul. Găsește o cale. Apropo, spuneai că Nayda e simpatică?

— Mai mult de-atât.

— Bun. Mi se pare că cel mai bun curs al acțiunii ar fi să încerci să-i ceri ajutorul. Am încredere în tine că o să fii plin de tact și că o s-o faci în maniera cea mai puțin deranjantă posibil, firește...

— Firește, am început.

— ... datorită bolii ei recente, continuă ea. Nu ne-ar mai lipsi decât să-i provocăm un atac de cord celei de-a doua fiice.

— Boală? am întrebat. N-a pomenit nimic despre asta.

— Îmi imaginez că memoria încă îi joacă feste. Se pare că a fost destul de aproape de moarte până foarte curând, apoi și-a revenit brusc și a insistat să-și însoțească tatăl în această misiune. El mi-a povestit asta.

— Părea în ordine la cină, am spus neconvingător.

— Ei bine, încearcă s-o menții tot așa. Vreau să te duci de îndată la ea, să-i spui ce s-a întâmplat cât mai diplomatic cu putință și să încerci s-o faci să acopere lipsa soră-si în timp ce o vei căuta. Bineînțeles există riscul să nu te creadă și să

se ducă direct la Orkuz. Poate ar trebui să folosești o vrajă ca să previi asta. Dar nu avem altă cale. Spune-mi dacă mă înșel.

— Nu te înșeli.

— Atunci, îți sugerez să te ocupi de asta... și să-mi raportezi imediat dacă e vreo problemă sau vreun progres, indiferent de oră.

— Am plecat.

Am părăsit în grabă încăperea, dar m-am oprit la scurt timp. Mi-am dat seama că, deși cunoșteam zona palatului în care fuseseră cazați cei din Begma, nu știam, de fapt, unde se aflau apartamentele Naydei. Nu voiam să mă întorc și s-o întreb pe Vialle, pentru că m-ar fi făcut să par prost că nu aflasem asta în timpul cinei.

Mi-au trebuit aproape zece minute ca să găsesc pe cineva din personalul palatului care să-mi dea indicații — odată cu un zâmbet superior — și apoi să-l urmez în fugă până când am ajuns în fața ușii Naydei.

Mi-am trecut o mână prin păr, mi-am periat pantalonii și vesta, mi-am șters cizmele pe dosul pantalonilor, am inspirat adânc, am zâmbit, am expirat și am bătut la ușă.

Ușa se deschise câteva clipe mai târziu. Era Nayda. Îmi întoarse zâmbetul și pași într-o parte.

— Intră, spuse.

— Așteptam să vină slujnica, i-am spus în timp ce intram. M-ai luat luat prin surprindere.

— Întrucât te așteptam, am trimis-o la culcare mai devreme, răspunse.

Se schimbase într-un costum care arăta ca un trening gri cu o eșarfă neagră. Purta o pereche de papuci negri și era deja demachiată mai mult de jumătate. Părul îi era acum dat pe spate și strâns puternic cu o panglică neagră. Făcu un gest spre o canapea, dar nu m-am dus să mă așez.

Am atins-o ușor pe umăr și am privit-o în ochi. Se apropie.

— Cum te simți? am întrebat.

— Află, rosti șoptit.

Nu mi-am putut îngădui nici măcar un oftat. Datoria mă chema. Am cuprins-o cu brațele, am tras-o spre mine și am

sărutat-o. Am rămas așa câteva secunde, apoi m-am desprins, am zâmbit iar și am spus.

— Mi se pare că te simți bine. Ascultă, sunt câteva lucruri pe care nu ți le-am spus...

— Nu vrei să ne așezăm? spuse luându-mă de mână și conducându-mă spre canapea.

Vialle îmi spusese să fiu diplomat, așa că am urmat-o. Imediat, continuă îmbrățișarea noastră și începu să adauge rafinamente. La naiba! Și eu care trebuia s-o grăbesc să găsească o acoperire pentru Coral. Dacă ar fi făcut-o, aș fi fost fericit s-o acopăr eu după aceea. Sau orice altă poziție interesantă pe care ar fi dorit-o cei din Begma. Mai bine aș întreba-o rapid, totuși, mi-am zis. Doar câteva minute și va fi foarte nediplomatic să încep să-i vorbesc despre soră-sa. Astăzi era o zi proastă în ceea ce privește timing-ul.

— Înainte de a ne implica prea mult, am zis, trebuie să-ți cer un serviciu.

— Cere-mi orice, spuse.

— Cred că va fi o întârziere în revenirea surorii tale, am explicat, și nu mi-ar plăcea ca tatăl tău să se îngrijoreze. Știi cumva dacă deja a trimis pe cineva în apartamentele ei, ca să verifice dacă s-a întors?

— Nu prea cred. După cină a făcut o plimbare cu Gerard și cu domnul Roth. Nu cred că s-a întors în apartamentul lui.

— Ai putea găsi o cale de a-i da impresia că ea nu s-a rătăcit? Dă-mi puțin timp să aflu pe unde e!

Păru amuzată.

— Și lucrurile acelea pe care nu mi le-ai spus...?

— O să-ți spun povestea completă dacă faci asta pentru mine.

Își trecu arătătorul peste linia maxilarului meu.

— În regulă, spuse. S-a făcut. Nu pleca.

Se ridică, traversă încăperea și ieși în hol, lăsând ușa deschisă câțiva centimetri. De ce nu mai avusesem o poveste de dragoste normală de pe vremea Juliei? Ultima femeie cu care făcusem dragoste fusese de fapt sub controlul acelei stranii entități schimbătoare-de-corp. Acum... Acum, pe canapea se afla cea mai slabă dintre umbre, când mi-am dat seama că mai

degrabă aş fi strâns-o în braţe pe Coral decât pe sora ei. Era ridicol. N-o cunoşteam decât de o jumătate de zi...

Pur şi simplu fusese prea multă activitate de la revenirea mea. Prea multe lovituri. Aşa trebuia să fie.

Când reveni, se așază din nou pe canapea, dar de data asta la vreo jumătate de metru distanță între noi. Părea destul de veselă, deși nu făcu nicio mișcare ca să reia ocupația noastră de mai dinainte.

— M-am ocupat de toate, spuse. Va fi indus în eroare, dacă va întreba.

— Mulțumesc.

— Acum e rândul tău, rosti. Spune-mi.

— În regulă, am început și m-am lansat în povestea lui Coral și a Modelului.

— Nu, mă întrerupse. Pornește cu începutul, te rog?

— Ce vrei să spui?

— Povestește-mi toată ziua, din clipa în care ați părăsit palatul împreună până v-ați despărțit.

— Asta-i o prostie, am protestat.

— Îndeplinește-mi dorința, spuse. Îmi ești dator, ții minte?

— Foarte bine, am spus și am luat-o iar de la capăt. Am reușit să sar un pic peste episodul cu explozia mesei în cafenea, dar când am ajuns cu povestea la grotele mării spunând că am intrat în ele și ne-au plăcut, mă întrerupse.

— Stai, spuse. Ai uitat ceva. Ce s-a-ntâmplat în grote?

— Ce te face să spui asta? am întrebat.

— E un secret pe care nu vreau să-l destăinui în clipa asta, explică ea. Suficient să spun că am un mijloc de a verifica-pe-loc adevărul spuselor tale.

— Nu e relevant, am spus. Va face lucrurile confuze. De-asta am omis-o.

— Spuneai c-o să-mi povestești întreaga după-amiază.

— În regulă, doamnă, am căzut de acord și am povestit-o.

Își mușcă buza când i-am spus despre Jurt și despre zombi, și își linse alene perlele de sânge care apărură după aceea.

— Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă deodată.

— Asta e problema mea. Ți-am promis doar amiaza, nu memoriile și planurile mele de supraviețuire.

— Doar că... Amintește-ți, m-am oferit să încerc să te ajut!

— Ce vrei să spui? Crezi că poți să-l ucizi pe Jurt în numele meu? Am noutăți pentru tine: în clipa asta e practic un candidat pentru dumnezeire.

— Ce vrei să spui prin „dumnezeire“? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

— Mi-ar trebui mare parte din noapte ca să-ți spun povestea în amănunt și n-avem timp, dacă încep s-o caut pe Coral curând. Lasă-mă doar să isprăvesc chestiunea cu Modelul, te rog!

— Dă-i drumul.

Am făcut-o, și nu păru surprinsă de chestiunea paternității surorii ei. Eram pe punctul de a o întreba despre lipsa ei de reacție. Apoi mi-am zis, la naiba. Ea a făcut ce-am vrut eu și eu am făcut ce-am promis. Nu făcuse atac de cord. Și-acum e timpul să plec.

— Asta-i tot, am spus, și am adăugat: Mulțumesc.

Am început să mă ridic și ea se mișcă iute și mă îmbrățișă iar.

I-am răspuns un timp îmbrățișării, apoi:

— Ar fi mai bine să plec. Coral ar putea fi în pericol.

— La naiba cu ea, spuse. Rămâi cu mine. Avem lucruri mai importante despre care să vorbim.

Am fost surprins de asprimea ei, dar am încercat să n-o arăt.

— Am o datorie față de ea și trebuie să am grijă de asta acum.

— În regulă, rosti, oftând. Mai bine aș veni cu tine să-ți dau o mână de ajutor.

— Cum? am întrebat.

— Ai fi surprins, îmi spuse și deja era în picioare și zâmbea strâmb.

Am dat din cap, simțind că probabil avea dreptate.

Ne-am întors de-a lungul coridorului până la apartamentul meu. Când am deschis ușa și am declanșat lumina, Nayda făcu o rapidă examinare a primei încăperi. Întepeni când văzu cuierul.

— Regina Jasra! spuse.

— Mda. A avut o neînțelegere cu un vrăjitor numit Masca, am explicat. Ghici cine a câștigat!

Nayda ridică mâna stângă și o mișcă după un model lent — în spatele gâtului Jasrei și în josul spatelui, peste piept, apoi din nou în jos. N-am recunoscut niciuna dintre mișcările pe care le făcea.

— Să nu-mi spui că și tu ești vrăjitoare. Se pare că toți cei pe care-i întâlnesc în ultima vreme au oarecare pregătire în Artă.

— Nu sunt vrăjitoare, răspunse ea, și n-am avut o asemenea pregătire. Am un singur truc și nu e o vrăjitorie, dar îl folosesc pentru orice.

— Și care e trucul ăsta? am întrebat.

Ignoră întrebarea, apoi spuse:

— Doamne, e cu siguranță blocată puternic. Cheia se află undeva în zona plexului ei solar. Știai asta?

— Da, am răspuns. Înțeleg vraja în totalitate.

— De ce se află ea aici?

— În parte pentru că i-am promis fiului ei Rinaldo c-o voi salva din ghearele Măstii și în parte, ca o asigurare pentru bunul lui comportament.

Am închis ușa și am încuiat-o. Când m-am întors, mă privea.

— L-ai văzut de curând? întrebă pe un ton de conversație.

— Da. De ce?

— Oh, fără un motiv anume.

— Credeam că încercăm să ne ajutăm unul pe celălalt, am spus.

— Credeam că o căutam pe sora mea.

— Mai poate aștepta încă un minut dacă știi ceva special despre Rinaldo.

— Eram curioasă unde ar putea fi acum.

M-am răsucit și m-am dus spre cufărul unde îmi țineam dispozitivele de artă. Am scos obiectele neceare și le-am pus pe planșeta mea de desen. În timp ce făceam asta, am spus:

— Nu știu unde e.

Am montat planșeta, m-am așezat și am închis ochii, chemând o imagine mentală a lui Coral, înainte de a începe să-i schițez chipul. Din nou, m-am întrebat dacă imaginea din mintea mea, împreună cu sprijinul magic potrivit, vor fi suficiente pentru contact. Dar nu era momentul să mă încurc cu experimente. Am deschis ochii și am început să desenez. Am folosit tehnicile pe care le învățasem la Curți, care sunt diferite și totuși asemănătoare cu cele folosite în Amber. Eram calificat să le execut în orice mod, dar sunt mai rapid în stilul pe care l-am învățat primul.

Nayda veni lângă mine și stătu aproape, privind, fără să întrebe ce intenționez. Nici eu n-am zis nimic.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă.

— Pe cine?

— Pe Luke.

— În seara asta, am răspuns.

— Unde?

— A fost aici mai devreme.

— Acum e aici?

— Nu.

— Unde l-ai văzut ultima oară?

— În pădurea din Arden. De ce?

— Pare un loc straniu unde să te desparti.

Lucram la sprâncenele lui Coral.

— Ne-am despărțit în împrejurări ciudate, am zis.

Încă puțin la ochi, puțin la păr...

— Ciudate? În ce sens? întrebă ea.

Mai multă culoare în obraji...

— Nu contează, i-am spus.

— În regulă. Probabil nu e chiar atât de important.

M-am hotărât să nu mușc momeala, pentru că deodată se întâmpla ceva. Așa cum se întâmplase de câteva ori în trecut, concentrarea mea asupra Atuului în timp ce-i puneam tușele finale era suficient de intensă pentru contact și...

— Coral! am spus în timp ce trăsăturile se mișcau, perspectivele se modificau.

— Merlin...? răspunse ea. Am... am dat de necaz.

Ciudat, nu exista niciun fundal. Numai beznă. Am simțit pe umăr mâna Naydei.

— Ești bine? am întrebat.

— Da... E întuneric aici, spuse. Foarte întuneric.

Bineînțeles. Cineva nu poate manipula Umbra în absența luminii. Și nici nu vede ca să poată folosi un Atu.

— Acolo te-a trimis Modelul? am întrebat.

— Nu, răspunse.

— Ia-mă de mână, am spus. O să-mi povestești după aceea.

Am întins mâna și ea se întinse spre ea.

— Ei... începu.

Și cu un flash înțepător contactul se întrerupse. Am simțit cum Nayda împietrește lângă mine.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

— Nu știu. Am fost blocați brusc. Nu pot spune ce forțe sunt implicate.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să încerc din nou peste puțin timp, am spus. Dacă ar fi fost o reacție, rezistența e deja probabil foarte mare și s-ar putea să scadă mai târziu. Măcar ea zice că e-n ordine.

Am extras pachetul de Atuuri pe care-l am întotdeauna asupra mea, l-am scos pe al lui Luke. Acum părea a fi momentul propice să văd cum îi merge. Nayda aruncă o privire spre carte și zâmbi.

— Credeam că tocmai l-ai văzut recent, spuse.

— Multe se pot întâmpla în puțin timp.

— Sunt sigură că s-au întâmplat *multe*.

— Crezi că știi ceva despre ce se petrece cu el? am întrebat.

— Da. Știu.

Am ridicat Atuul.

— Ce? am spus.

— Aș vrea să pariez că n-o să ajungi la el.

— Vom vedea.

M-am concentrat și am întins mâna. Am întins-o iar. Un minut mai târziu mi-am șters sprâncenele.

— Cum ai știut? am întrebat.

— Luke te blochează. Și eu aș face la fel... având în vedere împrejurările.

— Ce împrejurări?

Îmi adresa un zâmbet strâmb, traversă spre un scaun și se așază.

— Acum am din nou ceva la schimb, roști.

— Din nou?

Am studiat-o. Ceva se scutură și căzu la locul potrivit.

— I-ai spus „Luke“ în loc de „Rinaldo“, am zis.

— Așa am făcut.

— Mă-ntrebam când o să-ți faci din nou apariția.

Continuă să zâmbească.

— Am fost și mi-am pregătit vraja-evacuării, am remarcat. Totuși, nu mă pot plânge. Probabil mi-a salvat viața. Îți datorez asta, într-un fel pe ocolite?

— Nu sunt orgolioasă. Accept.

— O să te-ntreb iar ce vrei, și dacă spui că vrei să mă ajuti sau să mă aperi, o să te transform într-un cuier.

Izbucni în râs.

— Aș fi bănuir că accepți orice fel de ajutor în clipa asta, roști.

— Multe depind de ceea ce înțelegi tu prin „ajutor“.

— Dacă-mi spui ce ai în minte, o să-ți spun dacă-ți pot fi de vreun folos.

— În regulă. Oricum, o să-mi schimb hainele în timp ce vorbesc. Nu cred că pot ataca o citadelă îmbrăcat astfel. Pot să-ți împrumut ceva mai dur decât un trening?

— Mă simt bine așa. Începem la Arbor House, okay?

— Okay, am zis și am început să-i vorbesc în timp ce mă îmbrăcam în ceva mai dur. Pentru mine nu mai reprezenta o frumoasă doamnă ci, mai degrabă, o entitate nebuloasă în formă umană. Se așează în timp ce vorbeam și privi spre perete sau prin el, peste degetele încrucișate. Când am terminat, continua să privească, iar eu m-am dus spre planșeta de desen, am luat Atuul lui Coral, am încercat din nou contactul, dar n-am reușit. Am încercat și Atuul lui Luke, cu același rezultat.

În timp ce puneam la loc Atuul lui Luke, strângeam pachetul și-l băgam în casetă, am aruncat o privire spre cartea cea mai de jos și un lanț fulgerător de amintiri și speculații tâșni în mintea mea. Am luat cartea și m-am concentrat asupra ei. Am întins mâna...

— Da, Merlin? rosti câteva clipe mai târziu, așezat la o măsuță pe o terasă — cu conturul de seară al unui oraș în spatele lui — punând ceea ce părea a fi o ceașcă de espresso pe o farfurioară mică și albă.

— În clipa asta. Grăbește-te, am zis. Vino la mine.

Nayda începuse să scoată un mârâit grav în clipa în care se stabili contactul și era deja în picioare și se îndrepta spre mine, cu ochii ațintiți asupra Atuului, chiar în clipa în care Mandor mă apucă de mână și își făcu apariția. Nayda se opri când silueta înaltă, îmbrăcată în negru apăru dinaintea ei. Se priviră unul pe altul fără expresie o clipă, după care ea alunecă printr-un pas lung către el, ridicându-și mâinile. De îndată, din adâncul unui buzunar interior al mantiei unde-și repezise mâna dreaptă se auzi un declic ascuțit, metalic.

Nayda îngheță.

— Interesant, rosti Mandor ridicând mâna stângă și trecând-o prin fața ei. Ochii ei nu o urmăriră. Asta e cea despre care mi-ai povestit mai devreme — Vinta, mi se pare, pe numele ei?

— Da, numai că acum e Nayda.

Mandor dădu la iveală de undeva o mică bilă din metal negru și o ținu în palma mâinii stângi, pe care o întinse în fața ei. Lent, bila începu să se miște, descriind un cerc contrar mișcării acelor de ceasornic. Nayda scoase un singur sunet, ceva între un strigăt și un oftat, și se prăbuși în mâini și în

genunchi, cu capul plecat. Din locul în care mă aflam vedeam cum îi curge saliva din gură.

El rosti ceva foarte repede, într-o formă arhaică Thari pe care n-am priceput-o. Ea răspunse afirmativ.

— Cred că ți-am rezolvat misterul, rosti mai apoi. Îți amintești lecțiile despre Splendori și Mari Fascinații?

— Într-un fel, am spus. Academic. Niciodată nu m-a atras subiectul.

— Păcat, răspunse. Cândva, va trebui să te întorci la Suhuy pentru un curs postuniversitar.

— Încerci să-mi spui că...?

— Creatura pe care o vezi dinaintea ta, locuind într-o formă umană destul de atrăgătoare, e o *ty'iga*, explică el.

Am făcut ochii mari. *Ty'iga* era o rasă de demoni, de obicei fără trup, care locuiau în bezna de dincolo de Rim. Mi-am amintit că mi se spusese că sunt foarte puternici și foarte greu de controlat.

— Îî... ai putea s-o faci pe asta să nu-și mai lase balele pe covorul meu? am zis.

— Bineînțeles, răspunse și dădu drumul sferei, care căzu pe podea în fața ei. Nu sări, ci începu imediat să se rostogolească, descriind un circuit rapid în jurul ei.

— Ridică-te, rosti Mandor, și oprește-te să mai dai drumul fluidelor trupești pe podea.

Făcu așa cum i se ordonă, ridicându-se cu greu, cu o expresie absentă.

— Așează-te pe scaunul acela, comandă el arătându-i-l pe cel pe care-l ocupase mai devreme.

Ea ascultă și bila rotitoare se alătură înaintării ei și își continuă cercul, de data asta în jurul scaunului.

— Nu poate părăsi trupul dacă nu-l eliberez eu. Și pot provoca orice cantitate de suferință prin sfera mea de putere. Pot să-ți obțin răspunsurile chiar acum. Spune-mi care sunt întrebările.

— Ea ne poate auzi acum?

— Da, dar nu poate vorbi dacă nu-i îngădui eu.

— Ei bine, nu e nevoie să-i provoci durere inutil. Amintirea în sine ar trebui să fie îndeajuns. Vreau să știu de ce mă urmărește.

— Foarte bine. Asta e întrebarea, *ty'iga*. Răspunde!

— Îl urmăresc ca să-l apăr, rosti cu voce egală.

— Am auzit deja asta, am zis. Vreau să știu de ce.

— De ce? repetă Mandor.

— Trebuie, răspunse ea.

— De ce tu? întreabă el.

— Eu... Dinții îi greblară buza de jos și sângele începu să curgă iar.

— De ce?

Chipul i se îmbujoră și perle de transpirație îi apărură pe sprâncene. Ochiul îi erau încă încetoșați, dar se umplură de lacrimi. O linie subțire de sânge i se scurse în bărbie. Mandor întinse pumnul strâns și-l desfăcu, dând la iveală o altă bilă metalică. O ținu la vreo zece inci depărtare de fruntea ei, apoi îi dădu drumul. Bila pluti în aer.

— Fie ca ușile durerii să se deschidă, rosti și lovi ușor sfera cu vârful degetului.

Imediat, micuța sferă începu să se miște. Trecu în jurul capului ei într-o elipsă lentă, venind tot mai aproape de tâmpilele ei cu fiecare orbită. Începu să se vaiete.

— Tăcere! spuse Mandor. Suferă în tăcere!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, sângele i se scurgea în bărbie.

— Oprește-te! am spus.

— Foarte bine. Întinse mâna și strânse o clipă bila între degetul gros și mijlociul mâinii stângi. Când îi dădu drumul, rămase pe loc, la mică distanță de urechea ei dreaptă. Acum poți răspunde la întrebare, rosti. Aceasta a fost doar cea mai mică mostră din ceea ce ți-aș putea face. Pot să ajung până la distrugerea ta totală.

Deschise gura dar nu ieși niciun cuvânt. Doar un zgomot sufocat.

— Cred că procedăm greșit, am zis. Poți s-o faci doar să vorbească normal, mai degrabă decât chestiunea asta întrebare-și-răspuns?

— L-ai auzit, spuse Mandor. E și dorința mea.

Oftă, apoi rosti:

— Măinile mele... Te rog, eliberează-le.

— Dă-i drumul, am spus.

— Sunt eliberate, rosti Mandor.

Își îndoi degetele.

— O batistă, un prosop... rosti moale.

Am deschis un sertar al unui dulap din apropiere, am scos o batistă. În timp ce mă duceam spre ea să i-o dau, Mandor mă apucă de încheietură și îmi luă batista. I-o dădu și ea o luă.

— Nu întinde mâna în raza sferei mele, îmi spuse.

— Nu i-aș face niciun rău, rosti ea în timp ce-și ștergea ochii, obrații, bărbia. Ți-am spus, vreau doar să-l apăr.

— Vrem mai multe informații decât asta, rosti Mandor în timp ce întindea din nou mâna spre sferă.

— Așteaptă, am zis. Apoi, spre ea: Măcar poți să-mi spui de ce nu poți să-mi spui?

— Nu, răspunse ea, s-ar ajunge la același lucru.

Deodată, am văzut chestiunea ca o stranie problemă de programare și am hotărât să încerc o altă cale.

— Trebuie să mă aperi cu orice preț? Asta e funcțiunea ta primară?

— Da.

— Și se presupune că nu trebuie să-mi spui cine sau de ce ți-a trasat sarcina asta?

— Da.

— Să presupunem că singura cale prin care m-ai putea apăra ar fi să-mi povestești despre lucrurile astea?

Se încruntă.

— Eu... rosti. Nu cred... *singura* cale?

Închise ochii și își ridică mâinile spre față.

— Eu... Atunci ar trebui să-ți spun.

— Acum ajungem undeva, am zis. Va trebui să violezi cea de-a doua comandă pentru a o duce la bun sfârșit pe prima?

— Da, numai că ceea ce ai descris tu nu e o situație reală, spuse ea.

— Eu văd una care e reală, rosti deodată Mandor. Nu poți urma ordinul dacă încetezi să mai existi. Deci, l-ai viola dacă ți-ai îngădui să fii distrusă. O să te distrug eu dacă nu răspunzi la întrebări.

Zâmbi.

— Nu cred, spuse.

— De ce nu?

— Întreabă-l pe Merlin care ar fi situația diplomatică dacă o fiică a prim-ministrului din Begma ar fi găsită moartă în camera lui în împrejurări misterioase — mai ales când el e deja răspunzător de dispariția surorii ei.

Mandor se încruntă și mă privi.

— Nu pricep despre ce e vorba, zise.

— Nu contează, i-am spus. Minte. Dacă i se întâmplă ei ceva, adevărata Nayda pur și simplu reapare. Am văzut că așa s-a întâmplat cu George Hansen, Meg Devlin și Vinta Bayle.

— Asta se întâmplă în mod normal, spuse ea, cu excepția unui singur lucru. Ei erau cu toții în viață când am intrat în posesia trupurilor lor. Numai că Nayda tocmai a murit în urma unei boli grave. Era exact ce-mi trebuia, totuși, așa că am intrat în posesie și i-am vindecat trupul. Ea nu mai e aici. Dacă eu plec, o să rămâneți fie cu un cadavru, fie cu o legumă umană.

— Blufezi, am spus, dar mi-am amintit de spusele Viallei cum că Nayda fusese bolnavă.

— Nu, spuse. Nu blufez.

— Nu contează, i-am spus.

— Mandor, am zis întorcându-mă spre el, spuneai că poți s-o împiedici să iasă din corp și să mă urmărească?

— Da, răspunse.

— Okay, Nayda, am zis. Plec undeva și acolo o să fiu în mare pericol. N-o să-ți îngădui să mă urmărești și să-ți aduci ordinele la îndeplinire.

— Să nu faci asta, răspunse ea.

— Nu-mi dai de ales, decât să te țin închisă în timp ce-mi văd de treabă.

Oftă.

— Așadar, ai găsit o cale să mă faci să violez un ordin astfel încât să-l aduc la îndeplinire pe celălalt. Foarte inteligent.

— Deci, îmi spui ce vreau să știu?

Clătină din cap.

— Fizic sunt incapabilă să-ți spun. Nu e o chestiune de voință. Dar... Cred că am găsit ceva apropiat.

— Adică?

— Cred că aș putea avea încredere într-un al treilea care vrea să fii în siguranță.

— Vrei să spui...

— Dacă pleci din încăperea un timp, voi încerca să-i spun fratelui tău lucrurile acelea pe care ție nu ți le pot explica.

Privirea mea o întâlnește pe a lui Mandor. Apoi:

— O să ies un pic pe coridor, am zis.

Și am ieșit. O mulțime de lucruri mă săcăiau în timp ce studiam tapiseria de pe perete, printre ele mai ales faptul că nu-i spusese niciodată că Mandor e fratele meu.

Când ușa se deschise după multă vreme, Mandor privi în ambele direcții. Ridică mâna când am început să pășesc spre el. M-am oprit, și el ieși afară și veni spre mine. Continuă să privească în jur în timp ce înainta.

— Asta e palatul Amber? întrebă.

— Da. Nu e cea mai elegantă aripă, poate, dar eu îi spun „acasă“.

— Mi-ar plăcea să-l văd în împrejurări mai relaxate, spuse. Am încuviințat.

— S-a făcut. Deci, spune-mi ce s-a întâmplat înăuntru? Privi în jur, descoperi tapiseria, o studiu.

— E foarte neobișnuit, zise. Nu pot.

— Ce vrei să spui?

— Încă mai ai încredere în mine, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Atunci ai încredere și de data asta. Am un motiv puternic să nu-ți spun ce-am aflat.

— Haide, Mandor! Ce naiba se petrece?

— *Ty'iga* nu reprezintă un pericol pentru tine. Chiar îi pasă de binele tău.

— Atunci, ce altceva? Vreau să știu de ce.

— *Deocamdată, las-o așa. E mai bine.*

Am clătinat din cap. Mi-am strâns pumnul și am căutat în jur ceva în care să lovesc.

— Știu cum te simți dar îți cer să renunți, spuse.

— Vrei să spui că informațiile m-ar putea răni în vreun fel?

— N-am spus asta.

— Sau vrei să spui că ți-e teamă să-mi povestești?

— Oprește-te! spuse.

M-am răsucit și mi-am recăpătat controlul.

— Trebuie să ai un motiv puternic, am hotărât în cele din urmă.

— Am.

— N-am de gând să renunț la asta, i-am spus. Dar n-am timp să continuu împotriva acestei rezistențe. Okay, tu ai motivele tale și eu am afaceri presante în altă parte.

— A pomenit de Jurt și de Mască și de Ținutul unde Brand și-a dobândit puterile, spuse.

— Da, într-acolo mă îndrept.

— Speră să te însoțească.

— Se înșală.

— Și eu te-aș sfătui să n-o iei.

— O s-o ții până când rezolv treburile?

— Nu, pentru că o să vin cu tine. Totuși, înainte să plecăm am s-o cufund într-o transă adâncă.

— Dar tu nu știi ce s-a-ntâmplat după cina noastră. S-au petrecut o mulțime de lucruri, și chiar n-am timp să te pun la curent.

— Nu contează, spuse. Știu că e vorba de un vrăjitor neprietenos, Jurt, și de un loc periculos. Asta-i suficient. O să vin cu tine și o să-ți dau o mână de ajutor.

— Dar s-ar putea să nu fie destul, m-am opus. *Noi* s-ar putea să nu fim îndeajuns.

— Chiar și așa, cred că *ty'iga* s-ar putea transforma într-un obstacol.

— Nu mă refeream la ea. Mă gândeam la doamna cea teapănă de lângă ușă.

— Voiam să te întreb despre ea. Vreun dușman pe care-l pedepsești?

— A fost un dușman, da. Și e cumplită, neserioasă și are o mușcătură otrăvitoare. De asemeni, e o regină detronată. Totuși, nu eu am înghețat-o. Vrajitorul care e pe urmele mele a făcut-o. E mama unui prieten și am salvat-o și am adus-o aici ca să fie în siguranță. N-aveam niciun motiv s-o eliberez, până acum.

— Ah, ca un aliat împotriva vechiului ei dușman.

— Exact. E familiarizată cu locul în care mă duc. Numai că nu mă place și nu e ușor de tratat cu ea — și chiar nu știu dacă fiul ei mi-a dat suficiente argumente ca s-o fac demnă de încredere.

— Simți că ar putea fi cu adevărat un bun de preț?

— Da. Mi-ar plăcea să am tot acest avânt de partea mea. Și înțeleg că e o vrăjitoare desăvârșită.

— Dacă e nevoie de convingere în plus, sunt numai amenințările și mita. Am câteva iaduri particulare pe care le-am proiectat și furnizat — din motive pur estetice.. Ar putea fi foarte impresionată de un mic tur pe-acolo. Pe de altă parte, aș putea trimite după o vază cu giuvaieruri.

— Nu știu, am spus. Motivațiile ei sunt, într-un fel, complexe. Lasă-mă să mă ocup eu de asta, cât voi putea.

— Bineînțeles. Erau doar sugestii.

— După cum văd eu, următoarea fază a afacerii e trezirea ei, propunerea și încercarea de a-i judeca răspunsul.

— Nu mai există nimeni altcineva pe care l-ai putea aduce, dintre oamenii tăi de aici?

— Mi-e teamă să-i las să afle că plec. Ar putea ușor avea drept consecință ordinul de a nu pleca până când nu se întoarce Random. N-am timp să aștept.

— Ar trebui să chem niște întăriri de la Curți.

— Aici? În Amber? Aș intra într-un mare rahat dacă Random ar auzi de asta. Ar putea să ne suspecteze de activitate subversivă.

Zâmbi.

— Locul ăsta îmi amintește un pic de casa mea, remarcă răsucindu-se spre ușă.

Când am intrat, am văzut că Nayda era încă așezată, cu mâinile pe genunchi, holbându-se la o bilă de metal care plutea

cam la vreo treizeci de centimetri în fața ei. Cealaltă își continua traseul ei lent pe podea.

Văzând direcția privirii mele, Mandor ținu să remarce:

— O stare de transă foarte ușoară. Ne poate auzi. Poți s-o trezești într-o clipă dacă vrei.

Am dat din cap și m-am întors. Acum era rândul Jasrei.

Am luat toate veșmintele pe care le atârnasem pe ea și le-am pus pe un scaun din partea cealaltă a încăperii. Apoi am luat o cârpă și un lighean și i-am spălat machiajul de clovn de pe față.

— Oare am uitat ceva? am spus, pe jumătate pentru mine.

— Un pahar cu apă și o oglindă, spuse Mandor.

— Pentru ce?

— Ar putea fi însetată, răspunse, și pot să-ți spun că-și va dori să se uite la ea.

— S-ar putea să ai dreptate, am spus trăgând o mescioară. Am pus pe ea un ulcior și un pocal; de asemenea, o oglindă de mână.

— Aș sugera s-o sprijini, în cazul în care se prăbușește când vraja dispăre.

— Adevărat.

Mi-am pus brațul stâng în jurul umerilor ei, m-am gândit la mușcătura ei mortală, am pășit înapoi și am ținut-o cu o singură mână la distanță de un braț.

— Dacă mă mușcă, mă va doborî aproape instantaneu, am zis. Dacă se întâmplă asta, fii pregătit să te aperi rapid.

Mandor făcu să apară o altă bilă metalică în aer. Rămase suspendată acolo în vârful arcului pentru o clipă supranatural de lungă, apoi îi căzu înapoi în mână.

— În regulă, am zis și apoi am rostit cuvintele care înlătură vraja.

Nu se petrecu nimic atât de dramatic pe cât m-aș fi așteptat. Se prăbuși și am sprijinit-o.

— Ești în siguranță, am spus și am adăugat: Rinaldo știe că ești aici, ca să invoc lucrul cel mai cunoscut. Uite un fotoliu. Vrei niște apă?

— Da, răspunse și am turnat apă și i-am dat-o.

Ochii ei aruncau săgeți, observând totul în timp ce sorbea. M-am întrebat dacă nu-și revenise pe loc și acum câștiga timp în vreme ce bea, cu mintea în flăcări, vrăjile dansându-i în vârful degetelor. Ochii i se întoarseră de mai multe ori spre Mandor, evaluând, deși o învrednici pe Nayda cu o privire lungă, dură.

În cele din urmă, puse jos pocalul și zâmbi.

— Să-nțeleg, Merlin, că sunt prizoniera ta, spuse, chicotind ușor. Mai luă o înghițitură.

— Oaspete, am răspuns.

— Oh? Cum așa? Nu-mi amintesc să fi acceptat invitația.

— Te-am adus aici din citadela Ținutului celor Patru Lumi într-o stare cumva cataleptică, am zis.

— Și unde ar fi acest „aici“?

— Apartamentul meu din Palatul Amber.

— Prizonieră, așadar, zise.

— Oaspete, am repetat.

— În cazul ăsta, ar trebui să mă prezinți, nu-i așa?

— Scuză-mă. Mandor, ți-o prezint pe Înălțimea Sa Jasra, Regină în Kashfa. (Am omis intenționat partea cu „Cea Mai Regală“). Majestatea Voastră, cer îngăduința de a vi-l prezenta pe fratele meu, Lord Mandor.

Înclină capul și Mandor se apropie, se lăsă pe un genunchi și îi duse mâna la buze. El e mai bun decât mine la asemenea gesturi de curtoazie, *nici măcar adulmecându-i dosul mâinii* pentru mirosul migdalelor amare. Aș putea spune că i-a plăcut comportamentul lui — și continuă să-l studieze după aceea.

— Nu știam, remarcă ea, că aici Casa Regală cuprinde o personalitate numită Mandor.

— Mandor este moștenitorul Ducatului de Sawall din Curțile Haosului, am răspuns.

Făcu ochii mari.

— Și zici că e fratele tău?

— Într-adevăr.

— Ai reușit să mă surprinzi, spuse. Uitasem de dubla ta descendență.

Am zâmbit, am încuviințat, am pășit într-o parte și am făcut un gest.

— Și aceasta... am început.

— Mă cunosc cu Nayda, spuse. De ce e fata... preocupată?

— Aceasta reprezintă o chestiune de mare complexitate, am spus, și mai sunt alte lucruri pe care sunt sigur că le vei găsi de mult mai mare interes.

Ridică o sprânceană spre mine.

— Ah! Acest lucru fragil, perisabil — adevărul, spuse. Când iese la iveală atât de iute e de obicei o claustrofobie de circumstanță. Ce vrei de la mine?

Mi-am menținut zâmbetul.

— E bine să apreciezi circumstanța, am zis.

— Apreciez faptul că mă aflu în Amber și sunt în viață și nu într-o celulă, cu doi gentlemani comportându-se într-o manieră conciliantă. Apreciez, de asemenea, faptul că nu mă aflu în postura pe care amintirile mele recente îmi arată că aș fi ocupat-o. Și trebuie să-ți mulțumesc pentru eliberarea mea?

— Da.

— Într-un fel mă îndoiesc că a fost o chestiune de altruism din partea ta.

— Am făcut-o pentru Rinaldo. A încercat să te elibereze o dată și a fost zvântat în bătaie. Atunci mi-am imaginat o cale care ar putea da rezultate și am încercat-o. A mers.

Mușchii fetei i se încordară la auzul numelui fiului ei. *Mi-am zis că ar fi preferat să-l audă pe cel pe care i-l dăduse ea mai degrabă decât „Luke“.*

— E bine? întrebă.

— Da, am spus sperând să fie așa.

— Atunci, de ce nu e aici?

— E undeva cu Dalt. Nu știu exact locul. Dar...

În clipa aceea Nayda făcu un mic zgomot și ne îndreptarăm privirea spre ea. Dar nu se agită. Mandor îmi adresează o privire întrebătoare, dar am clătinat ușor din cap. Nu voiam să fie trezită chiar atunci.

— Proastă influență, barbarul ăla, remarcă Jasra, sughițând iar și luând o nouă gură de apă. Mi-aș fi dorit atât de mult ca Rinaldo să dobândească mai mult din manierele de la curte, în loc să facă lucrurile alea dure în șaua calului cea mai mare parte din timp, continuă privind spre Mandor și

învrednicindu-l cu un mic zâmbet. Din punctul ăsta de vedere, am fost dezamăgită. N-aveți ceva mai tare decât apa?

— Ba da, am răspuns și am scos dopul unei sticle de vin și i-am turnat puțin într-un pocal. M-am uitat la Mandor și apoi la sticlă, dar el clătină din cap. Însă trebuie să recunoști că s-a comportat bine în competiția aceea de alergări împotriva UCLA, când era student în anul doi, am spus ca să n-o las să-l reducă total la tăcere. O parte din asta vine din partea cea mai viguroasă a vieții.

Zâmbi când acceptă vinul.

— Da. În ziua aceea a doborât un record mondial. Încă îl văd trecând peste gardul final.

— Erai acolo?

— Oh, da. Am fost la toate întâlnirile voastre. Te-am văzut chiar și pe tine alergând. Nu rău.

Sorbi din vin.

— Ai vrea să trimit după ceva de mâncare pentru tine? am întrebat.

— Nu, chiar nu mi-e foame. Mai devreme vorbeam despre adevăr...

— Așa e. Bănuiesc că au fost unele schimburi vrăjitoarești acolo în Ținut între tine și Mască...

— Mască?

— *Vrăjitorul cu-mască-albastră care conduce acum acolo.*

— Oh, da. Într-un fel.

— Dețin povestea corectă, nu-i așa?

— Da, dar întâlnirea a fost mai mult decât un pic traumatizantă. Iartă-mi ezitarea. Am fost luată prin surprindere și nu mi-am pregătit apărarea la timp. Asta a fost acolo. N-o să se mai întâmple.

— Sunt sigur. Dar...

— M-ai răpit? mă întrerupse. Sau chiar te-ai luptat cu Masca pentru a mă elibera?

— Ne-am luptat, am spus.

— În ce condiție ai lăsat Masca?

— Îngropat sub un morman de bălegar.

Chicoti.

— Minunat! Îmi plac bărbații cu simțul umorului.

— Trebuie să mă întorc, am adăugat.

— Oh? De ce?

— Pentru că Masca s-a aliat acum cu un inamic de-al meu — un individ pe nume Jurt, care-mi vrea pieirea.

Ridică ușor din umeri.

— Dacă Masca nu mai e un secret pentru tine, nu văd cum Masca și bărbatul ăla ar fi o mare problemă.

Mandor își drese glasul.

— Vor ca tu să pleci. Numai că Jurt e un schimbător de forme și un vrăjitor modest de la Curți. Are și putere asupra Umbrei.

— Presupun că asta contează.

— Nu atât de mult față de ceea ce plănuiesc cei doi să ducă la bun sfârșit, i-am spus. Eu cred că Masca intenționează să-l treacă pe Jurt prin același ritual pe care l-a avut și ultimul tău soț — ceva ce implică Fântâna Puterii.

— Nu! strigă ea și se ridică în picioare, restul de vin amestecându-se cu scuipatul Naydei și câteva vechi pete de sânge pe Tabriz-ul* pe care-l cumpărasem pentru scena pastorală delicată și plină de detalii. Nu trebuie să se întâmple iar!

Prin ochii ei veni și trecu o furtună. Atunci, pentru prima dată, păru vulnerabilă.

— Din cauza asta l-am pierdut... rosti.

Apoi clipa trecu. Asprimea îi reveni.

— Nu mi-am terminat vinul, spuse apoi, așezându-se la loc.

— Îți aduc alt pahar, i-am spus.

— Și e vreo oglindă pe masă?

* Covor de Tabriz. Covor persian din Tabriz, capitala provinciei Azerd-baijanului oriental (n. t.)

Am așteptat până când se termină de dichisit, aruncând câte o privire pe fereastră spre zăpadă și încercând pe furiș să-i contactez pe Luke sau Coral în timp ce eram cu spatele la ea. Oricum, fără noroc. Când puse jos pieptenul și peria pe care le împrumutase de la mine și lăasă oglinda alături, mi-am închipuit că terminase de organizat gândurile la fel ca părul și era pregătită să vorbească iar. M-am răsucit ușor și m-am plimbat.

Ne-am studiat unul pe altul în timp ce exersam lipsa de expresie, apoi întrebă:

— Mai știe cineva din Amber că m-ai trezit?

— Nu, am răspuns.

— Bun. Asta înseamnă că am șansa de a pleca vie de aici. Presupun că vrei ajutorul mea împotriva Măștii și acestui Jurt?

— Da.

— Mai exact, ce fel de ajutor dorești și cu ce ai de gând să-l plătești?

— Intenționez să pătrund în Ținut și să neutralizez Masca și pe Jurt.

— Să neutralizezi? Țăsta e unul dintre acele mici eufemisme pentru „ucis“, nu-i așa?

— Bănuiesc că da, am răspuns.

— Amberul n-a fost niciodată renumit pentru sensibilitatea lui. Ai fost expus prea mult gazetăriei americane. Așadar, ești la curent cu buna mea cunoaștere a Ținutului și vrei ajutorul meu ca să-i ucizi pe doi dintre ei. Corect?

Am încuviințat.

— Rinaldo mi-a spus că dacă se întâmplă să sosim prea târziu și Jurt a trecut deja prin ritualul de transformare, s-ar

putea ca tu să știi o cale de a folosi aceeași putere împotriva lui, am explicat.

— Și-a băgat nasul în notițele alea mai mult decât aș fi crezut, spuse. Atunci va trebui să fiu franc cu tine, întrucât viețile noastre ar putea depinde de asta: Da, există o asemenea tehnică. Dar nu, nu ne va fi de niciun ajutor. Sunt necesare anumite pregătiri pentru a îndrepta puterea spre un asemenea rezultat. Nu e ceva pe care să-l pot apuca și folosi în orice clipă.

Mandor își dresă glasul.

— Mai degrabă nu l-aș vrea mort pe Jurt dacă există o posibilitate de a-l aduce înapoi la Curti ca prizonier. Ar putea fi disciplinat. Trebuie să existe o cale de a-l neutraliza fără a-l... neutraliza de-adevăratelea, dacă vrei.

— Și dacă nu există? am întrebat.

— Atunci o să te ajut să-l ucizi, spuse. Nu-mi fac iluzii despre el, dar mă simt obligat să încerc ceva. Mi-e teamă că vestea morții lui l-ar scoate din minți pe tatăl nostru.

Am privit în zare. Poate că avea dreptate, și chiar dacă moartea bătrânului Sawall ar fi însemnat propria lui succesiune la titlu și controlul unor proprietăți considerabile, eram convins că nu-și dorea să le obțină cu prețul ăsta.

— Înțeleg, am spus. Nu m-am gândit la asta.

— Așa că dă-mi șansa să-l înlânzesc. Dacă eșuez, mă alătur ție în orice trebuie făcut.

— De acord, am spus încercând să observ cum reacționează Jasra.

Ne studia, cu o expresie curioasă pe chip.

— Tatăl nostru? spuse.

— Da, am răspuns. Nu voiam să pomenesc asta, dar întrucât a venit vorba, Jurt e fratele nostru mai tânăr.

Ochii ei erau acum aprinși, cu o nuanță de complicitate.

— E o luptă pentru putere în familie, nu-i așa? întrebă.

— Presupun că se poate spune și așa, am zis.

— Nu chiar, spuse Mandor.

— Și familia ta e importantă la Curti?

Mandor ridică din umeri. Am făcut la fel. Aveam senzația că ea încearcă să-și imagineze o cale de a profita și în acest mod și am hotărât să o obstruționez.

— Discutam sarcina următoare, am zis. Vreau să ajungem acolo și să accept provocarea Măștii. Dacă Jurt ne stă în cale, o să-l oprim și i-l vom da lui Mandor. Dacă e imposibil să-l înlănțuim pur și simplu, mergem până la capăt. Ești de partea noastră?

— N-am discutat încă prețu, rosti ea.

— În regulă. Am vorbit cu Rinaldo despre asta și mi-a spus să-ți transmit că a renunțat la răzbunare. El crede că lucrurile s-au pus la punct cu Amberu atunci când a murit Caine. Mi-a cerut să te eliberez dacă vei fi de acord cu asta și a sugerat ca, în schimbul ajutorului tău împotriva noului stăpân al citadelei, să punem Ținutul celor Patru Lumi sub suveranitatea ta. Condiția de bază, cum a zis el. Ce părere ai?

Ridică pocalu și luă o sorbitură lungă, lentă. Trăgea de timp, știam, încercând să găsească o modalitate de a stoarce mai mult din înțelegerea asta.

— Ai vorbit cu Rinaldo foarte recent? spuse.

— Da.

— Nu pricep de ce zboară de colo-colo cu Dalt, în loc să fie aici cu noi, dacă e atât de convins de planul ăsta.

Am oftat.

— Okay, o să-ți spun povestea. Dar dacă ești de partea noastră, vreau să ne mișcăm repede.

— Dă-i drumu.

Așa că am repovestit aventura de noapte din Arden, omițând doar faptul că Vialle îl luase pe Luke sub protecția ei. Nayda părea din ce în ce mai abătută în timp ce povesteam, scoțând mici scâncete la intervale neregulate.

Când am terminat, Jasra puse mâna pe brațul lui Mandor și se ridică, atingându-l ușor cu șoldul când trecu și se îndreptă spre Nayda.

— Acum spune-mi de ce fiica unui înalt oficial din Begma e reținută aici, rosti.

— E posedată de un demon căruia îi place să se amestece în treburile mele, am explicat.

— Adevărat? M-am întrebat adesea ce hobby-uri ar putea avea demonii, remarcă ea. Dar se pare că acest demon special a încercat să spună ceva care m-ar putea interesa. Dacă ai fi

atât de bun să-l eliberezi pentru o conversație de o clipă, promit apoi să iau în considerare oferta ta.

— Timpul trece, am zis.

— În cazul ăsta, răspunsul meu e nu. Închideți-mă undeva și mergeți în Ținut fără mine.

Am privit spre Mandor.

— Întrucât încă n-am acceptat oferta voastră, continuă Jasra, Rinaldo ar numi asta o cheltuială pentru distracție.

— Nu văd nimic rău în asta, spuse Mandor.

— Atunci, las-o să vorbească, i-am zis.

— Poți să vorbești, *ty'iga*, zise.

Primele ei cuvinte nu fură adresate Jasrei, totuși, ci mie:

— Merlin, trebuie să mă lași să te însoțesc.

M-am deplasat într-un loc din care să-i văd chipul.

— Nicio șansă, i-am spus.

— De ce nu?

— Pentru că predilecția ta pentru apărarea mea mă va pune, de fapt, într-o situație în care probabil va trebui să-mi asum niște riscuri.

— Țasta-i felul meu de-a fi, răspunse.

— Și problema mea, am zis. Nu vreau să-ți fac vreun rău. Aș fi bucuros să vorbesc cu tine când se vor termina toate, dar va trebui să stai deoparte.

Jasra își dresе glasul.

— Țasta e tot mesajul? Sau e ceva ce-ai vrea să-mi spui și mie?

Urmă o tăcere lungă, apoi:

— Îi vei însoți sau nu? întrebă Nayda.

Jasra întârzie răspunsul, evident cântărindu-și vorbele:

— Aceasta e o operațiune clandestină, personală. Nu sunt deloc sigură că va fi sprijinită de bătrânii lui Merlin din Amber. Deși e adevărat că pot câștiga dacă o să cooperez, în același timp îmi asum un risc considerabil. Firește, îmi doresc libertatea și restituirea Ținutului. Aproape că e un târg corect. Numai că el cere și abandonarea răzbnării. Ce garanție am eu că asta înseamnă ceva aici și că ierarhia Amberului nu mă va vâna după aceea ca pe o intrigantă? Nu poate vorbi în numele celorlalți când acționează hoțeste.

Într-un fel, devenise o întrebare adresată mie și întrucât era o întrebare foarte bună la care, de fapt, nu aveam răspuns, am fost bucuros că a intervenit *ty'iga*:

— Eu cred că te pot convinge că ar fi în interesul tău să-i însoțești și să le oferi tot ajutorul pe care-l poți da, spuse.

— Te rog, începe, îi spuse Jasra.

— Despre chestiunea asta va trebui să-ți vorbesc între patru ochi.

Jasra zâmbi, din dragostea ei pentru intrigă, sunt convins.

— Sunt de acord, spuse.

— Mandor, silește-o să vorbească acum, am zis.

— Stai! rosti Jasra. Ori voi purta această conversație privată, ori nu vă mai gândiți să vă ajut.

Am început să mă-ntreb cât de mult ajutor reprezenta Jasra dacă nu putea invoca Fântâna să-l lichideze pe Jurt, dacă asta ar fi devenit cea mai mare problemă a noastră. Adevărat, ea cunoștea Ținutul. Dar nu știam sigur cât de pricepută e ca vrăjitoare.

Pe de altă parte, voiam ca lucrurile să fie puse la punct acum și un adept în plus ar fi contat.

— Nayda, am spus, plănuiești ceva care ar putea provoca pagube Amberului?

— Nu, răspunse ea.

— Mandor, pe ce jură *ty'iga*? am întrebat.

— Ei nu jură.

— La naiba, am zis. De cât timp ai nevoie?

— Acordă-ne zece minute, îmi spuse ea.

— Hai să facem o plimbare, i-am zis lui Mandor.

— Sigur, aprobă el aruncând o altă bilă de metal către Nayda. Aceasta se alătură celorlalte pe orbită în jurul ei, puțin deasupra nivelului taliei.

Am scos o cheie din sertarul biroului meu înainte de a pleca. Și, îndată ce am fost în hol, l-am întrebat:

— E vreo posibilitate ca Jasra s-o elibereze?

— Nu, dacă există și circuitul adițional de închidere pe care l-am instalat când ieșeam, răspunse. Puțini sunt cei care ar putea imagina o cale de scăpare și, cu siguranță, nu în zece minute.

— E plină de secrete, blestemata asta de *ty'iga*, am spus. Ceea ce mă face să mă-ntreb cine e de fapt prizonierul aici.

— Dă la schimb niște informații pentru cooperarea Jasrei. Vrea ca doamna să ne însoțească dacă ea nu poate să meargă, ceea ce ar însemna o protecție în plus pentru tine.

— Atunci de ce nu putem fi și noi de față?

— Nimic din ce-am aflat de la ea nu lămurește situația.

— Ei bine, întrucât am câteva minute, am un mic comision de îndeplinit. Vrei să supraveghezi ce se petrece aici și să te ocupi tu dacă ne strigă înainte să mă întorc?

Zâmbi.

— Dacă trece pe-aici vreuna dintre rudele tale, pot să mă prezint drept lord al Haosului?

— Credeam că ești și un lord al minciunii.

— Firește, roști și bătu din palme și dispăru.

— O să mă grăbesc, am spus.

— Salut! veni vocea lui de undeva.

M-am grăbit pe hol. Era un mic pelerinaj, presupun — ceva ce nu mai făcusem de multă vreme. Având în vedere o întreprindere ca asta, părea, într-un fel, ceva potrivit.

Când am ajuns la ușă, am stat afară o clipă, cu ochii închiși, vizualizând interiorul așa cum îl văzusem ultima oară. Era apartamentul tatălui meu. Rătăcisem prin el în multe ocazii, încercând să aflu din mobilier, amplasament, rafturi de cărți și colecțiile lui ciudate ceva mai mult decât știam deja despre el. Întotdeauna exista un mic amănunt care-mi atrăgea atenția, care răspundea unei întrebări sau ridica una nouă — o inscripție pe forzațul unei cărți sau o notiță pe margine, o perie de păr argintie purtând inițiale greșite, o dagherotipie a unei brunete atrăgătoare semnată: „Lui Carl, Dragoste, Carolyn“, un instantaneu cu tatăl meu strângându-și mâinile cu generalul MacArthur...

Am descuiat ușa și am împins-o.

Nu m-am mișcat câteva secunde, totuși, întrucât în interior strălucea o lumină. Încă mai multe secunde am ascultat, dar nu se auzi niciun sunet. Lent, am intrat. Câteva lumânări ardeau pe dulapul de pe peretele de vizavi. Nu se vedea nimeni.

— Hello? am strigat. Sunt eu, Merlin.

Niciun răspuns.

Am închis ușa în spatele meu și am înaintat. O vază se afla pe dulap printre lumânări. Conținea un singur trandafir

care părea a fi argintiu. M-am apropiat. Da, era adevărat, nu artificial. Și *era* din argint. În ce umbră cresc asemenea flori?

Am scos o lumânare din sfeșnicul ei și am plecat, protejându-i flacăra cu mâna. Am traversat în dreapta și am intrat în încăperea următoare. Imediat, deschizând ușa, am văzut că nu era nevoie să fi adus lumânarea. Aici ardeau mult mai multe.

— Hello? am repetat.

Din nou, niciun răspuns. Niciun fel de zgomot.

Am pus lumânarea pe o masă din apropiere și m-am îndreptat spre pat. Am ridicat o mânecă și am lăsat-o să cadă. O cămașă argintie era pusă pe cuvertură lângă o pereche de pantaloni negri — culorile tatălui meu. Nu erau aici când fusesem ultima oară.

M-am așezat lângă ele și am privit într-un colț îndepărtat. Ce se întâmplă? Un bizar ritual gospodăresc? Stafii? Sau...

— Corwin? am zis.

Pentru că nu așteptam un răspuns, n-am fost dezamăgit. Când m-am ridicat, totuși, m-am lovit de un obiect greu atârnat peste cel mai apropiat stâlp al patului. Am întins mâna și l-am ridicat să-l văd mai bine. O centură cu o armă în teacă. Nici acestea nu se aflau aici ultima oară. Am apucat mânerul și am scos spada.

Un fragment din Model, gravat în metalul cenușiu, dansă în lumina lumânării. Era Grayswandir, spada tatălui meu. Cum de se afla din nou aici, habar n-aveam.

Și mi-am dat seama cu durere că nu mai puteam întârzia aici ca să văd ce se întâmplă. Trebuia să revin la problemele mele. Da, hotărât lucru, timing-ul era împotriva mea azi.

Am pus Grayswandir la loc în teacă.

— Tată? am spus. Dacă mă auzi, vreau să fim din nou împreună. Dar acum trebuie să plec. Noroc în tot ceea ce faci.

Apoi am părăsit încăperea, am atins trandafirul de argint când am trecut pe lângă el și am încuiat ușa. Când m-am răsucit, am constatat că tremuram.

Nu m-am întâlnit cu nimeni la întoarcere și, când m-am apropiat de ușa mea m-am întrebat dacă ar trebui să intru, să bat la ușă sau să aștept. Apoi ceva îmi atinse umărul și

m-am răsucit, dar nu era nimeni. Când m-am răsucit încă o dată Mandor stătea dinaintea mea, cu sprâncenele ușor încruntate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă. Pari mult mai tulburat decât atunci când ai plecat.

— Ceva cu totul diferit, cred. Vreo vorbă dinăuntru?

— Am auzit un țipăt al Jasrei în timp ce tu lipseai și m-am repezit la ușă și am deschis-o. Dar râdea și mi-a cerut s-o-nchid.

— Ori *ty'iga* știe niște bancuri bune ori noutățile sunt favorabile.

— Așa s-ar părea.

Un pic mai târziu ușa se deschise și Jasra ne făcu un semn din cap.

— Conversația noastră s-a terminat, spuse.

Am studiat-o în timp ce intram în încăpere. Părea mult mai veselă decât atunci când ieșiserăm din cameră. Erau ceva mai multe încrețituri la colțul ochilor și părea că vrea să-și aducă la loc colțurile gurii.

— Sper că a fost un interviu fructuos, am spus.

— Da. Una peste alta, așa spune că da, răspunse.

O privire spre Nayda îmi arată că nimic nu se schimbase în poziția și expresia ei.

— Va trebui să-ți cer o decizie acum, am zis. Nu-mi pot permite să mai pierd timpul.

— Ce se-ntâmplă dacă spun nu? întrebă ea.

— O să te duc în apartamentele tale și o să le spun celorlalți că ești pregătită, am spus.

— Ca oaspete?

— Ca un oaspete foarte bine protejat.

— Pricep. Ei bine, chiar nu-mi doresc să vizitez apartamentele alea. M-am hotărât să te însoțesc și să te ajut conform înțelegerilor noastre.

Am făcut o plecăciune.

— Merlin! spuse Nayda.

— Nu! am răspuns și m-am uitat la Mandor.

Se apropie și rămase în fața Naydei.

— Cel mai bine ar fi să dormi acum, îi spuse și ochii ei se închiseră, umerii îi căzură. Unde e un loc bun în care să se odihnească profund? mă întrebă.

— Pe aici, am spus arătând intrarea în camera cealaltă.

O luă de mână și o conduse afară. După un timp, l-am auzit vorbind în șoaptă, după care doar tăcere. Apăru un pic mai târziu și eu m-am dus spre ușă și am aruncat o privire înăuntru. Era întinsă pe patul meu. N-am văzut nicio sferă de metal prin apropiere.

— A adormit?

— Pentru multă vreme, răspunse.

Am privit spre Jasra, care se uita în oglindă.

— Ești gata? am întrebat.

Mă privi printre genele lăsate.

— Cum propui să ne teleportezi? întreabă.

— Ai vreun truc special care să ne ducă acolo?

— Nu în clipa asta.

— Atunci o să-l chem pe Ghostwheel să ne ducă.

— Ești sigur că e bine? Am conversat cu... dispozitivul acela.

Nu cred că e demn de încredere.

— E-n ordine, am spus. Vreo vrajă pe care ai vrea s-o folosești la început?

— Nu e necesar. Resursele mele ar trebui să fie de ajuns.

— Mandor?

Am auzit un clinchet de undeva din mantia lui.

— Gata, spuse.

Am extras Atuul Ghostwheel-ului și l-am studiat. Am început meditația. Apoi am întins mâna. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat din nou, rechemându-l, acordându-mă, extinzându-mă. Am întins iar mâna, chemând, simțind...

— Ușa... spuse Jasra.

Am privit spre ușa holului dar n-am remarcat nimic neobișnuit. Apoi am privit spre ea și mi-am dat seama de direcția privirii ei.

Ușa spre camera cealaltă, unde dormea Nayda, începuse să strălucească. Avea o lumină galbenă și, chiar în timp ce priveam, creștea în intensitate. Un spot și mai strălucitor apăru în centru. Brusc, spotul începu o mișcare lentă sus-jos.

Apoi începu muzica, nu știu de unde, și vocea lui Ghostwheel anunță:

— Urmați mingea care țopăie.

— Oprește-o! am zis. Ne scoate din minți!

Muzica se auzi în continuare. Cercul de lumină se liniști.

— Îmi pare rău, spuse Ghost. Credeam că o să vă placă un pic de relaxare comică.

— Ai greșit, am răspuns. Nu vreau decât să ne duci în citadela din Ținutul celor Patru Lumi.

— Vreți și soldații? Se pare că nu-l găesc pe Luke.

— Numai noi trei, am răspuns.

— Și cea care doarme alături? Am întâlnit-o înainte. Nu dă bine la scanare.

— Știu. Nu e umană. Las-o să doarmă.

— Foarte bine, atunci. Treceți prin ușă.

— Haideti, le-am spus celorlalti luându-mi centura cu arme și încingând-o, adăugând stiletul de rezervă, înșfăcând mantia de pe un scaun și punând-o pe umeri.

M-am îndreptat spre portal și Mandor și Jasra mă urmară. Am pășit prin poartă, numai că încăperea nu se mai afla acolo. În loc de asta, fu un moment de neclaritate și, când simțurile mi se limpeziră, priveam în jos și împrejur la mare distanță sub un cer mohorât, cu un vânt rece biciuindu-mi veșmintele.

L-am auzit pe Mandor exclamând și, o clipă mai târziu, am auzit-o și pe Jasra — în spatele meu și în stânga. Câmpia de gheață întinsă se afla — albă-ca-oasele — în dreapta mea, și în direcția opusă o mare gri-ardezie dădea la iveală o spumă ca niște șerpi într-o găleată cu lapte. Undeva în depărtare, dinaintea mea, solul întunecat clocoțea și scotea aburi.

— Ghost! am strigat. Unde ești?

— Aici, veni un răspuns moale și am văzut un mic inel de lumină lângă vârful cizmei mele stângi.

Exact în față și jos, Ținutul se înălța țeapăn în depărtare. Nu existau semne de viață în afara zidurilor. Mi-am dat seama că mă aflu probabil în munți, stând undeva lângă locul unde ținusem lungul meu colocvii cu bătrânul sihastru pe nume Dave.

— Voiam să ne duci în interiorul citadelei din Ținut, am explicat. De ce ne-ai adus aici, sus?

— Ți-am spus că nu-mi place locul, răspunse Ghost. Voiam să-ți ofer șansa de a-l privi de sus și să hotărâști exact unde anume vreți să fiți trimiși. În felul ăsta mă pot mișca foarte

iute la plecare și nu mă expun prea mult unor forțe pe care le consider chinuitoare.

Am continuat să studiez Ținutul. O pereche de călugări mergea în cerc în fața zidurilor exterioare. Dacă n-ar fi existat un șanț, probabil că ar fi făcut o treabă bună creând unul. Stăteau aproape exact la 180 de grade depărtare și făceau cu rândul la iluminat. Cel mai apropiat producea scântei cu săgeți de fulger, căpătând o incandescență sinistră; apoi, când începea să scadă, celălalt strălucea. Trecură prin acest ciclu de mai multe ori în timp ce priveam.

Jasra făcu un mic zgomot și m-am întors și am întrebat-o:

— Ce se-ntâmplă?

— Ritualul, răspunse ea. CINEVA se joacă cu forțele acelea chiar acum.

— Poți să-mi spui cam la ce distanță s-ar afla? am întrebat.

— Nu chiar. Ar putea doar să fi început sau deja să fi terminat. Stâlpii de foc îmi spun că totul e pregătit.

— Atunci, cheamă-l, Jasra. Unde ar trebui să ne facem noi apariția?

— Există două lungi coridoare care duc în camera fântânii. Unul se află la același nivel și celălalt un etaj mai sus. Camera însăși are mai multe etaje.

— Mi-amintesc asta, am zis.

— Dacă ei lucrează nemijlocit cu forțele și noi apărem pur și simplu în încăpere, continuă ea, avantajul surprizei va fi doar momentan. N-aș putea spune sigur cu ce anume ne vor lovi. Ar fi mai bine să ne apropiem prin unul dintre cele două coridoare și să-mi dați posibilitatea să evaluez situația. Întrucât există posibilitatea să remarce apropierea noastră prin holul de jos, cel de deasupra ar fi cel mai bun pentru scopurile noastre.

— În regulă, am aprobat. Ghost, poți să ne duci în holul de deasupra?

Cercul se lărgi, Țopăi, se ridică, rămase deasupra noastră o clipă, apoi căzu.

— Sunteți... deja... acolo, rosti Ghost în timp ce imaginea se balansă și cercul de lumină trecu peste noi, din cap până-n picioare. La revedere.

Avea dreptate. De data asta, ne aflam exact la țintă. Ne aflam într-un coridor lung, slab luminat, cu pereții din piatră neagră, sculptați. Un capăt se pierdea în beznă. Celălalt ducea într-o zonă luminată. Tavanul era din cherestea negeluită, traversele greoaie fiind pline de perdele și de firele pânzelor de păianjen. Câteva globuri magice albastre sclipeau în consolele din perete, răspândind o lumină palidă care arăta că sunt aproape de capătul vrăjilor. Altele erau deja stinse. Lângă capătul mai luminos al coridorului unele fuseseră înlocuite cu felinare. De deasupra se auziră zgomotele unor lucrătoare agitându-se în tavan. Locul mirosea a jilav, a mucegai. Dar aerul avea o însușire electrică, ca și cum am fi respirat ozon, cu un fior transmitându-se pretutindeni.

Am trecut pe Viziunea Logrusului și imediat luminozitatea creșcu considerabil. Linii de forță ca niște cabluri galbene strălucitoare se întindeau pretutindeni. Ele asigurau iluminatul suplimentar pe care-l percepeam acum. Și de fiecare dată când mișcările mele intersectau o linie de forță, aceasta mărea efectul pișcător pe care-l simțisem peste tot. Acum puteam să văd cum Jasra se afla la intersecția mai multor linii și părea să-și extragă energie din ele în trup. Căpăta o strălucire pe care nu cred că vederea mea normală ar fi putut-o detecta. Când am privit spre Mandor am văzut Semnul Logrusului plutind în fața lui, ceea ce însemna că și el vedea ceea ce vedeam eu.

Jasra începu să se deplaseze încet de-a lungul coridorului către capătul luminos. M-am plasat în spatele ei și ușor în stânga. Mandor mă urmă, mișcându-se atât de tăcut încât din când în când trebuia să mă uit în urmă ca să mă asigur că încă e cu noi. În timp ce înaintam am devenit conștient de o anume senzație de palpitare, asemeni bătăii unui imens puls. Dacă aceasta se transmitea prin podea sau prin aceste linii care vibrau și pe care le întâlneam în continuu, nu puteam spune.

M-am întrebat dacă faptul că noi deranjam această rețea de forțe nu ne trădează prezenta, ba chiar poziția, adeptului care lucra la fântână. Sau concentrarea lui asupra sarcinii era

îndeajuns de mare astfel încât să ne permită să ne apropiem fără a fi detectați?

— A pornit? i-am șoptit Jasrei.

— Da, răspunse ea.

— Cât de departe s-a ajuns?

— Faza principală ar putea fi deja completă.

Câțiva pași, după care mă întrebă:

— Care-i planul tău?

— Dacă tu ai dreptate, atacăm imediat. Poate că mai întâi ar trebui să-l luăm pe Jurt — cu toții, vreau să zic — dacă a devenit atât de puternic, atât de periculos.

Își linse buzele.

— Eu sunt probabil cea mai bine pregătită să tratez cu el, datorită legăturii mele cu Fântâna, roști apoi. Mai bine nu-mi stați în cale. Mai degrabă te văd tratând cu Masca în acest răstimp. Ar fi mai bine să-l ții pe Mandor în rezervă, ca să dea ajutor celui care va avea nevoie.

— Sunt de acord cu raționamentul tău, am spus. Mandor, ai auzit?

— Da, răspunse șoptit. *O să fac cum spune ea. Ce se-ntâmplă dacă eu distrug însăși Fântâna? o întrebă pe Jasra.*

— Nu cred că e posibil așa ceva, răspunse ea.

El pufni și am putut vedea traseul periculos către care i se îndreptau gândurile.

— Fă-mi plăcerea și dă-ți cu presupusul, spuse.

Ea tăcu un timp, apoi:

— Dacă ai reuși s-o oprești, chiar și pentru puțin timp, probabil că s-ar prăbuși citadela. Eu am folosit emanațiile ei ca să țin acest loc în picioare. E vechi și niciodată n-am reușit să-l susțin acolo unde era nevoie. Cantitatea de energie necesară pentru a ataca Fântâna cu succes, totuși, e mai bine să fie investită în altă parte.

— Mulțumesc, spuse.

Jasra se opri, întinzând o mână într-una dintre liniile de forță și închizând ochii ca și cum ar fi luat pulsul.

— Foarte puternic, roști un pic mai târziu. Cineva se află acum la niveluri foarte adânci.

Începu să se miște din nou. Lumina din capătul coridorului deveni mai strălucitoare, apoi scăzu, creșcu, scăzu. Umbrele se retrăgeau și reveneau în mod repetat în acest timp. Am auzit un sunet asemănător bâzâitului cablurilor de înaltă tensiune. Era de asemeni un zgomot intermitent ca o trosnitură venind din direcția aceea. Am mărit pasul când Jasra începu să se grăbească. Cam în același timp se auzi un hohot de râs deasupra. Frakir se încordă pe încheietura mâinii. Fulgi de foc străluceau dincolo de gura coridorului.

— La naiba, la naiba, la naiba, am auzit-o pe Jasra.

Ridică mâna când am ajuns pe platforma pe care stătea Masca atunci când ne întâlniserăm. M-am oprit în timp ce se deplasa foarte lent, apropiindu-se de balustradă. Existau scări și în dreapta și în stânga, ducând jos în părțile opuse ale încăperii.

Jasra privi în jos doar o clipă; apoi se aruncă înapoi și în dreapta, rostogolindu-se când atinse podeaua. Luând o bucată din balustradă, o minge din flăcări portocalii țâșni în sus ca o cometă leneșă, trecând prin zona pe care tocmai o părăsise. M-am repezit lângă ea, i-am trecut un braț pe sub umeri, am început s-o ridic.

Am simțit-o cum se încordează, în timp ce capul țâșni ușor în stânga. Într-un fel, deja știam ce-o să văd când voi privi într-acolo.

Jurt se afla acolo, gol pușcă în afara peticului care-i acoperea ochiul, strălucind, zâmbind, un pic dincolo de realitate.

— Frumos din partea ta să treci pe-aici, frate, roști. Îmi pare rău că nu poți rămâne.

Scântei dansau în vârful degetelor în timp ce-și îndreptă brațul în direcția mea. Mă îndoiesc că ar fi avut de gând să ne strângem mâinile.

Singurul răspuns la care m-am putut gândi a fost: Ai șireturile desfăcute, ceea ce firește nu-l opri ci, de fapt, îl făcu să pară uluit o secundă sau două.

Jurt nu jucase niciodată fotbal. Nu cred că se aștepta să vin atât de iute și să mă reped asupra lui; și, când se întâmplă, nu cred că anticipase venirea mea.

În ceea ce privește lovitura chiar deasupra genunchilor și împingerea prin deschizătura din balustradă, sunt sigur că a fost luat prin surprindere. Măcar păru surprins când se prăbuși, cu scânteile încă dansându-i în vârful degetelor.

Am auzit-o pe Jasra chicotind, chiar când el dispăru la mijlocul căderii și se evaporă înainte de a atinge podeaua. Apoi, cu coada ochiului, am văzut-o ridicându-se.

— Acum, o să tratez eu cu el, spuse. Nicio problemă. E stângaci, zise chiar când apăru în capul scărilor în dreapta ei. Ocupă-te de Mască!

Masca se afla pe partea opusă a fântânii din piatră neagră, holbându-se la mine printr-un gheizer de flăcări portocalii și roșii. Dedesubt, în bazin, focurile erau galbene și albe și clipoceau. Când adună un pumn de flăcări așa cum un copil face un bulgăre de zăpadă, flăcările deveniră albastru incandescent. Apoi îl aruncă spre mine.

L-am evitat cu o simplă paradă. Aceasta nu era Artă, era energie fundamentală. Dar aceasta fu ca un memento, chiar dacă am văzut-o pe Jasra făcând gesturile preliminare unei vrăji periculoase pur și simplu ca un truc, aducând-o destul de aproape de Jurt ca să-l răstoarne, împingându-l în josul scărilor.

Nu era Artă. Oricine s-ar fi bucurat de luxul de a trăi în apropiere și folosind o sursă de putere ca aceasta, ar fi devenit fără îndoială foarte neglijent odată cu trecerea timpului,

folosind doar scheletul de bază al vrăjilor drept ghid, umplându-l cu râuri de putere. Cineva ignorant sau extrem de leneș putea chiar să renunțe la asta după un timp și să se joace direct cu forțele brute, un fel de șamanism, opus purității Înaltei Magii — ca aceea a unei ecuații echilibrate — producând un efect maxim cu un minimum de efort.

Jasra știa asta. Puteam spune că primise o pregătire formală undeva pe parcurs. Oricum asta era spre binele nostru, mi-am zis în timp ce param o altă minge de foc și mă deplasam în stânga.

Am început să cobor scara — lateral — fără să-mi desprind privirea de la Mască. Eram pregătit să mă apăr sau să lovesc într-o clipă.

Balustrada începu să strălucească în fața mea, apoi izbucni în flăcări. M-am retras un pas și am continuat să cobor. Nu merita să irotesc o vrajă ca să arunc apă peste flăcări. Era evident mai mult pentru spectacol decât pentru stricăciuni...

Bine...

Mai exista o posibilitate, mi-am dat seama atunci, când am văzut că Masca pur și simplu mă privea, nu făcea nicio mișcare ca să arunce ceva în direcția mea.

Putea fi, de asemenea, un test. Masca putea pur și simplu să aștepte să descopere dacă mă limitam numai la vrăjile pe care le adusesem cu mine — sau dacă învățasem să opresc direct sursa de putere de aici și să rezolv treaba cu el așa cum Jurt și Jasra se pregăteau s-o facă. Bun. Să-l las să se întrebe. Un număr finit de vrăji împotriva unei surse de energie aproape-nelimitate?

Jurt apăru brusc pe pervazul unei ferestre, sus și în stânga mea. Avu timp doar pentru o scurtă încruntătură înainte ca o perdea de foc să-l înconjoare. Atât el cât și cortina dispărură o clipă mai târziu și am auzit râsul Jasrei și blestemul lui, urmate de un zgomot de prăbușire undeva în partea cealaltă a încăperii.

În timp ce coboram o altă treaptă, scara dispăru din vedere. Crezând că e o iluzie, am continuat mișcarea lentă de coborâre a piciorului. N-am întâlnit nimic, totuși, și în cele din urmă am mărit pasul ca să trec peste locul gol pe treapta următoare.

Dispăru și aceasta, oricum, în timp ce-mi treceam greutatea de pe un picior pe altul. Masca chicoti în timp ce îmi transformam mișcarea într-un salt ca să evit zona. Odată saltul făcut, treptele apărură una câte una pe măsură ce treceam peste ele.

Eram convins că Masca gândea că, dacă pot manipula puterea locală, reflexul m-ar putea face să trădez legătura. Și, dacă nu, m-ar putea face să irolesc o vrajă de evadare.

Dar am apreciat distanța până la acum-vizibila podea. Dacă n-or să mai dispară niște trepte aș putea izbuti să mă prind de următoarea, să mă țin o clipă, apoi să-mi dau drumul. Asta ar fi fost perfect sigur. Și, dacă greșeam, sau dacă dispărea o altă treaptă... Simțeam totuși că voi ateriza destul de întreg. Mai bine să folosesc o vrajă total diferită în cădere.

M-am prins de capătul din spate al treptei celei mai îndepărtate, m-am legănat și mi-am dat drumul, răsucindu-mi trupul și pronunțând cuvintele unei vrăji pe care eu o numesc Zidul Căzător.

Fântâna se cutremură. Focurile se revărsară și se răspândiră, debordând din bazin pe partea de lângă Mască. Și apoi Masca însăși fu aruncată pe podea în timp ce vraja mea își continua cursul descendent.

Brățele Măștii se ridicară în față în timp ce trupul părea să absoarbă strălucirea rotitoare, mâinile încercând s-o respingă. Era un arc luminos între mâinile lui, apoi o cupolă ca un scut. Îl ținu deasupra lui, parând forța loviturii finale a vrăjii mele. Deja mă deplasam brusc în direcția lui. Chiar când făceam asta, Jurt apăru în fața mea, stând pe buza cealaltă a fântânii chiar deasupra Măștii, privindu-mă. Înainte de a reuși să-mi scot spada, să-l arunc pe Frakir sau să rostesc o altă vrajă, totuși, fântâna se umflă, un val mare îl izbi pe Jurt din lateral, făcându-l să se întindă cât era de lung pe podea, măturându-l pe lângă Mască și de-a lungul încăperii către piciorul celeilalte scări, pe care acum cobora tacticoasă Jasra.

— Nu înseamnă nimic să reușești să te teleportezi oriunde, am auzit-o rostind, dacă peste tot ești prostănac.

Jurt pufni și se ridică în picioare. Apoi privi în sus, pe lângă Jasra...

— Și tu, frate? rosti.

— Mă aflu aici ca să-ți salvez viața, dacă e posibil, l-am auzit pe Mandor răspunzând. Ți-aș sugera să te întorci cu mine acum...

Jurt urlă — cuvinte de nerecunoscut, doar un behăit animalic. Apoi:

— N-am nevoie de protecția ta! țipă. Și tu ești nebun să ai încredere în Merlin! Stai între el și un regat!

O serie de cercuri luminoase apăru ca niște inele de fum strălucitor din mâinile Jasrei, ca și cum i-ar fi înconjurat trupul. Jurt se evaporă imediat, deși câteva clipe mai târziu l-am auzit urlând spre Mandor dintr-o altă direcție.

Am continuat să înaintez spre Mască, care se apăraseră cu succes în fața Zidului Căzător și acum începea să se ridice. Am rostit vorbele Potecii Înghețate și picioarele îi alunecară. Da, o să arunc un număr finit de vrăji împotriva sursei lui de putere. Eu numesc asta încredere. Masca are puterea. Eu aveam un plan și căile de a-l aduce la îndeplinire.

O lespede țâșni din podea, se transformă într-un nor de pietriș cu un zgomot scrâșnit, scârțâit, apoi zbură spre mine ca o încărcătură de alică. Am rostit cuvintele Rețelei și am făcut un gest.

Toate fragmentele fură adunate înainte de a ajunge la mine. Apoi le-am direcționat spre Mască, care încă se străduia să se ridice.

— Îți dai seama că eu încă nu știu pentru ce ne luptăm? am zis. A fost ideea ta. Încă mai pot să...

Deocamdată, Masca renunțase să mai încerce să se ridice. Își plasase mâna stângă într-o mică zonă de lumină și întinsese dreapta, cu palma spre mine. Lumina dispăru și un duș de foc țâșni din mâna dreaptă și se năpusti spre mine, asemeni picăturilor dintr-un pulverizator. Totuși, eram pregătit pentru asta. Dacă Fântâna putea conține focul, atunci trebuia să fie izolată de el.

M-am azvârlit pe cealaltă parte a structurii întunecate, folosind baza ca un scut.

— Se pare că unul dintre noi va muri, am strigat, deoarece nu ne oprim. Oricum ar fi, n-o să am șansa să te întreb mai târziu: Cine-i boarfa ta? Ce sunt eu pentru tine?

Unicul răspuns fu un chicotit din partea cealaltă a Fântânii, în timp ce podeaua începu să se miște sub mine.

De undeva din dreapta, de la picioarele unei scări nedeteriorate, l-am auzit pe Jurt spunând:

— Un prostănac peste tot? Ce-ai zice de ceva mai aproape? și am ridicat la timp privirea ca să-l văd apărând în fața Jasrei și ținând-o strâns.

O clipă mai târziu urlă, în timp ce Jasra coborî capul și buzele ei îi atinseră antebratul. Apoi îl împinse și el se prăbuși pe treptele care mai rămăseseră, aterizând țeapăn, nemîșcat.

M-am târât spre dreapta Fântânii, peste marginile ascuțite ale podelei sparte, care se zgâlțâia și mă scutura conform modelului puterii Măștii.

— Jurt a ieșit din competiției, am comentat, și acum ești de unul singur, Mască, împotriva a trei dintre noi. Renunță și o să văd dacă te las în viață.

— Trei dintre voi, se auzi vocea aceea plată, distorsionată. Recunoști că nu mă poți învinge fără ajutor?

— Să te „învîng”? am zis. Poate că tu consideri asta un joc. Eu nu. N-o să mă supun niciunei reguli pe care o alegi tu. Renunță sau te ucid, cu sau fără ajutor, când prind ocazia.

Un obiect întunecat apăru brusc deasupra, și m-am rostogolit departe de Fântână când ajunse în bazin. Era Jurt. Incapabil să se deplaseze normal din cauza efectului paralizant al mușcăturii Jasrei, se teleportase de la picioarele scării în Fântână.

— Tu ai prietenii tăi, Lord al Haosului, și eu pe ai mei, răspunse Masca în timp ce Jurt gemu slab și începu să strălucească.

Deodată, Masca începu să se rotească în aer, în timp ce auzeam cum se sfărâmă pardoseala. Fântâna se stinse, slăbi, în timp ce un turn de flăcări se înalță spre tavan, ridicându-se dintr-o nouă deschizătură în podea, purtând Masca în vârful auriu.

— Și dușmanii, rosti Jasra apropiindu-se.

Masca își întinse brațele și picioarele și se roti lent în aer, controlându-și dintr-o dată traiectoria. M-am ridicat și m-am

îndepărtat de Fântână. De obicei mă află în centrul catastrofelor geologice.

Un zgomot ca un bubuit veni dinspre fântâna dublă și o notă înaltă, parcă fără sursă, îl însoți. Un vânticel suflă printre grinzi. Turnul de foc în vârful căruia se înălța Masca își continua spirala lentă, și lichidul din fântâna scufundată începu o mișcare asemănătoare. Jurt se agită, gemu, ridică brațul drept.

— Și dușmanii, rosti Masca, începând o serie de gesturi pe care le-am recunoscut imediat pentru că petrecusem mult timp descifrându-le.

— Jasra! am strigat. Caută-l pe Sharu!

Jasra făcu trei pași repezi în stânga ei și zâmbi. Ceva foarte asemănător unui fulger tășni dintre grinzi, înnegrend zona pe care tocmai o părăsise.

— El începe întotdeauna cu o lovitură de fulger, explică ea. E foarte lipsit de imaginație.

Se roti o dată și se evaporă într-un nor roșiatic, cu un zgomot ca de sticlă spartă.

Am privit imediat spre locul în care se aflase bătrânul, cu „RINALDO” gravat pe piciorul drept. Acum era aplecat spre perete, cu o mână la frunte, cealaltă implementând o vrajă de apărare simplă dar puternică.

Eram pe punctul de a-l striga pe Mandor ca să-l ucidă pe bătrân, când Masca mă lovi cu o vrajă Claxon care mă surzi temporar în timp ce vasele de sânge îmi plesneau în nas.

Ud learcă, am plonjat și m-am rostogolit, interpunându-l pe Jurt care-acum-se-ridica între mine și vrăjitorul din aer. De fapt, Jurt părea că iese de sub efectul mușcăturii Jasrei. Așa că i-am înfipt un pumn în stomac în timp ce mă ridicam și l-am răsucit într-o poziție și mai bună ca să-mi servească drept scut. O greșeală. Am primit o lovitură din corpul lui, cam ca un șoc electric cumplit și chiar reuși să rădă scurt în timp ce cădeam.

— Al tău e, l-am auzit apoi.

Cu coada ochiului, am văzut unde stăteau Jasra și Sharu Garrul, fiecare dintre ei părând a ține capătul unei lungi bucăți de macrame țesută din cabluri. Liniile pulsau și își schimbau

culorile și eu știam că reprezintă mai degrabă forțele decât obiecte materiale, vizibile numai prin Viziunea Logrusului, cu care continuam să acționez. Pulsația crescuse ca ritm și amândoi se lăsară ușor pe genunchi, cu brațele încă întinse, cu chipurile scânteind. Un cuvânt rapid, un gest și aș fi putut rupe acest echilibru. Din nefericire, aveam propriile mele probleme în clipa aceea. Masca se năpusti asupra mea ca o insectă gigantică — fără expresie, strălucind, mortală. O succesiune de zgomote de prăbușire se auzi în zidul din față al Ținutului, unde o serie de crăpături apărură asemeni unui fulger negru. Eram conștient de praful care cădea dincolo de luminile în spirală, de urletul și de vaietele ce se auzeau — acum slabe în urechile care-mi țiuiau — de vibrația continuă a podelei sub picioarele mele pe jumătate-amorțite. Dar asta era în regulă. Am ridicat mâna stângă în timp ce dreapta alunecă în interiorul mantiei.

O spadă incandescentă apărură în mâna dreaptă a Măștii. Nu m-am agitat, ci am așteptat o secundă în plus înainte de a rosti cuvintele cheie ale vrăjii mele Fantezie-Pentru-Șase-Torțe-Cu-Acetenă în timp ce mi-am dus antebrațul să-mi acopăr ochii și să mă rostogolesc într-o parte.

Lovitura mă evită, trecând prin piatra spartă. Brațul stâng al Măștii mă izbi totuși în piept, iar cotul se lovi de coasta de jos. Nu m-am oprit să evaluez rănilor, totuși, întrucât am auzit spada de foc sfârșind și ieșind din piatră. Și astfel, răsucindu-mă, l-am izbit cu mai omenescul meu stilet din oțel, înfigându-l complet în rinichiul stâng al Măștii.

Urmă un țipăt în timp ce vrăjitorul întepeni și se prăbuși lângă mine. Aproape imediat după aceea am fost lovit cu o forță considerabilă în spatele soldului drept. M-am răsucit și o altă lovitură ateriză pe umărul drept. Sunt convins că țintise capul. În timp ce-mi acopeream gâtul și tâmplorile și mă rostogoleam, am auzit vocea lui Jurt, blestemând.

Scotând spada mai lungă, m-am ridicat în picioare și privirea mea o întâlni pe a lui Jurt. Se ridica în același timp și ținea Masca în brațe.

— Mai târziu, îmi spuse și dispărură, purtând trupul Măștii cu el. Masca albastră rămase pe podea, lângă o pată mare de sânge.

Jasra și Sharu stăteau încă față în față, îngenuncheați, gâfâind, cu trupurile complet ude, cu forțele vieții răsucindu-se în jurul lor asemeni șerpilor cuplați.

Apoi, ca un pește care iese la suprafață, Jurt apăru în turnul de forțe de dincolo de Fântână. Chiar dacă Mandor azvârli două dintre sferile lui — care păreau să crească în mărime pe măsură ce zburau prin încăpere, pentru a se prăbuși în Fântână și a o transforma în moloz — am văzut ceea ce credeam că n-o să mai văd niciodată.

În timp ce ecoul prăbușirii Fântânii se răspândea și mugetul și scrâșnetul din pereți erau înlocuite de un plescăit și o balansare, și praf, pietriș și cherestea cădeau în jurul meu, m-am deplasat înainte, ocolind dărâmăturile, pășind pe lângă noile gheizere și râulețe ale forțelor strălucitoare, cu mantia ridicată ca să-mi protejez fața, cu spada întinsă.

Jurt mă înjură când mi-am revenit. Apoi:

— Mulțumit, frate? Mulțumit? spuse. Fie ca numai moartea să aducă pacea între noi.

Dar am ignorat sentimentul previzibil, pentru că trebuia să văd mai bine ceea ce credeam că văzusem cu câteva clipe înainte. Am sărit peste o bucată de zidărie spartă și am privit chipul vrăjitorului prăbușit în flăcări, cu capul căzut pe umăr.

— Julia! am urlat.

Dar dispărură chiar înainte de a păși în față și am știut că a sosit timpul să fac la fel.

Răsucindu-mă, am dispărut în foc.

ROGER ZELAZNY

Semnul Haosului

Merlin se cufundă într-o halucinație alături de Luke, fiecare putere folosită ori încercare de a găsi o logică pentru ce se întâmplă în jur dovedindu-se a fi o zbatere în nisipuri mișcătoare. Și ca tabloul să fie complet, o creatură malefică din Haos îi urmărește pe cei doi.

Între timp, se bănuiește că unul din frații săi încearcă să îl asasineze. Însă cea mai surprinzătoare veste este legată de Julia, fosta sa iubită.

www.tritonic.ro
<http://tritonic.ro/blog>

ISBN 978-973-733-244-8

t...
TRITONIC

